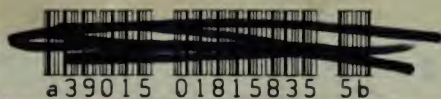

BUHR A

Stephen J. W. Taber.

3.5

DE AMORIBUS
PANCHARITIS ET ZOROÆ,
POËMA EROTICON.

*Tequid adhuc tædus caecique Cupidinis arcus
Expertus fugerem, pectore vulnus alens ?*

Stephen J. W. Taber,
Petit-Radel, Philippe

DE AMORIBUS
PANCHARITIS ET ZOROÆ,
POEMA EROTICON
IDALIO STYLO EXARATUM;
SEU
UMBRATICA LUCUBRATIO
DE CULTU VENERIS
MILETO OLIM PERACTO,
UT AMATHUNTEI MYSTA SACELLI
SUBDUXIT ET VULGAVIT
ATHENIS.

Petit-Radel

P A R I S I I S.

1. 8 0 0.

PA

8555

.P45

D2

NU

A V A N T - P R O P O S

DU LIBRAIRE.

LE titre de ce poème annonce suffisamment sa nature. L'auteur, déjà connu par plusieurs ouvrages sur les sciences spéculatives et pratiques relatives aux opérations de la vie, et aux moyens de la conserver ou de la rétablir dans toute son intégrité, a employé à celui-ci des momens de loisir qu'on ne consacre que trop souvent au jeu ou à l'oisiveté. Abandonné à ses réflexions pendant une longue navigation dans les régions orientales, il a cherché à en diminuer les ennuis en tenant son ame dans les émotions qu'elle avoient fait naître la lecture et la méditation des auteurs latins qui ont le plus parlé le langage des passions. Animé du feu qui brille dans ces sources, et riche du fonds

vj A V A N T - P R O P O S

des modernes dont il connoît les langues; il a donné carrière à ses idées en composant ce recueil, qu'on peut regarder comme une histoire suivie en son genre. Entre autres morceaux qui pourront piquer la curiosité des scrutateurs et amateurs des phénomènes de la nature, ceux sous le titre de *Mathesis*, *Miscellanea*, *Sponsalia*, *Paralipomena*, et *Mantissa*, offriront, sinon de nouvelles vues philosophiques, du moins des difficultés vaincues quant à la cadence et à la précision d'expression en matière de doctrine exposée selon les règles de la mesure. La passion y est manifestée avec véhémence et pureté dans ceux intitulés *Monologium*, *Æstus*, *Procella*, *Confessio*, *De-ditio*, *Epiphonema*, *Pervigilium*, *Delirium*, *Colludium*, *Ululatus*, *Soliloquium*, et autres. Ceux *Anathema*, *Proseucticon*, *Precatio*, *Epinicium*, *Polychronium*, *Soteria*, *Votum*, *Invocatio*, offrent

autant de vœux et de prières où toute l'énergie du sentiment est développée. On y trouvera quelques pièces imitées de Catulle, de Montesquieu, de Métastase, de Dorat, et de Parny; mais que l'auteur a tellement travaillées pour les approprier à son sujet, et à la mesure qu'il a choisie, qu'on ne pourroit le taxer de larcin sans paroître avoir trop de sévérité. Nous croyons que les amateurs de la langue de l'ancienne Rome nous sauront gré du soin que nous avons pris de sauver de l'oubli où l'auteur les avoit condamnés, ces loisirs d'une ame sensible rendus dans la pureté, l'élégance et la délicatesse du pinceau des Properce, des Tibulle et des Ovide, alliés, tels qu'ils le sont, aux notions d'une nouvelle philosophie, qui ne peut que leur donner un plus beau lustre. Notre regret, en nous occupant de ce travail, est de voir diminuer de jour en jour les appréciateurs

viii A V A N T - P R O P O S .

du mérite qu'il peut avoir , par l'oubli, et même , nous le disons avec regret , le mépris où semble être tombée une langue ancienne à qui la nôtre doit tant. Puisse cet ouvrage ramener à de plus justes sentimens à son égard !

PROSCENIUM.

EN, lector studiose, feriantis ingenii foetum, qui tua eget *benigna animi propensione*, ut eo quo prodibat die, mollia pasturus amantium otia, non periret mediis in angoribus praematurae mortis; et cui vel ut emergat perennaturus, satis ni acutae naris hominum benevolentia, saltem eorum oblivio aut inscitia. Neu carpas, quaeso, quod tam levidense ac illud argumentum suppleverit remittenti quaedam otii momenta: non etenim continuo tenore queunt gravia pertractari, alterneque nonnunquam juvat labori mista quies; sique exempla pacem neganti quae à consilio distrahant, sint afferenda, Achilles, decus olim Argivae gentis, cum descenderet ex ovali curru, gaudebat quandoque equitare in arundine longa; et

Ludicra facundo quondam placuere Maroni,
Materiemque joci praebuit ipse culex.

Non me latent sermonis Latini ambages,
quot et quantis obsepiantur vepribus viae,

quæ sua sit verborum inconcinna structura spurio quem loquuntur hodie in plerisque Europæ gymnasiis, scriptitantve foro causidici, vel subselliis physices theologiæve studiosi : at me nec te quoque fugere possunt lepores, ne dicam primævorum auctorum qui in sæculo quod dicunt aureum philologi vixerunt, sed etiam recentiorum cultus et elegantiae, qui, ampla eruditione dotati, opibusque hinc et inde conscitis, scriptis insperserunt flores qui rudem intricatamve materiem uti acceptiorem, ita utiliorem confecerint. Eo sine duce a teneris unguibus informatum, generique vitæ deditum in maturioribus quod sibi vernaculum, ut ita dicam, devinciebat, et nocturna diurnaque manu versantem farragines, non me latuerunt mollium poëtarum florantia, et quidquid venustatum addiderunt inventis olim ac nuper rectæ orationis cultores. Hæc erant totidem animi à pluribus curis laboribusque fracti delectamenta, quæ, ni nubes fugabant sudo aëre restituto, saltem onus humeris impositum levius, imo vix mihi perceptum vertebant. Sic sæpius ineundo societatem cum vita functis, studebam illorum moribus ritibusque, et tot

quot occurrebant gratiori specimine commiscendo, illa notabam quæ me potius recrearent ab instituta vivendi ratione quam aliis profectura crederem, quorum utilitati vel oblectamentis huc usque nondum incubueram.

Severiori sorte actus in illis ancipitibus aleis queis Gallia recens contra seipsam contraque fere omnes Europæ populos de propriis tum dominio, tum regimine dimicabat, improvise sulcavi æquora juvenilibus annis arata, et iterum terras invisens *alio sole calentes*, deprehendi hominum mores, ni magis, saltem æque perditos esse ac in nostræ Europæ quibuslibet plagis, etsi inficias de his ivissent recentioris ævi multa inscients blaterantes philosophi. Horrui etiam quam longius Bellona furens, accenso in nostris finibus discordiarum fomite, iverit efferis armis ad hominum cladem intentata, sic ut Eoæ gentes, de Europæis negotiis minime sentientes, nihilominus districtis gladiis pyriisque tonitrubus turmatim catervatimque procubuerint. Tanta quandoque volvit incendia late vel levis scintilla nostris in oris ventilata!

Dum carcere natatili, oblitus quibus contigisset stabilis domicilium, securus ab omni assultu sub vexillo Americano, per varia discrimina freta legerem dissita, primorum annorum relegendo vias, et quælibet lapsa comminiscendo, iis pensis subsecivas vitæ ut plurimum tædiosæ horas fefelli. Hinc dulcia miscendo acerbis, me rursus habuerunt assecclam fautoremque novem Phœbi comites, meque præcipue traxere Erato et Euterpe. Sic, interciso ordine, quædam prioris afflatu condens et plura in scriniis abdita decerpens, sensim sine sensu ordinata fuit hæc fabella minimi pluribus, dicam, pretii, sed quæ tamen poterit quibusdam Latinæ poëseos cultoribus non ita sua laude fraudari ac censuisset ignobile vulgus. Ast, ut decerptis ex Ovidio meisque utar metris,

Quod facerem versus inter fera murmura Ponti,

Africus et Boreas obstupere magis.

Sic mihi detinui mentem curasque fefelli,

Experiendo metris tadia ferre viæ.

Ipse ego nunc miror tantis animique marisque

Fluctibus ingenium non cecidisse meum.

Seu stupor huic studio sive est insania nomen,

Omnis ab hocce novo mens mea tuta fuit.

Cumque sit hibernis agitatum fluctibus æquor,

Pectora sunt etiam turbidiora mari.

Quo magis his debes ignoscere, candide lector,

Si spe sint ut sunt inferiora tua :

Carmina non etenim nostro scribuntur ut ante

Museo, nec adest quæ fuit ante quies.

Jactor in indomito brumali luce profundo,

Ipsaque cœruleis charta feritur aquis:

Improba pugnat hiems, indignaturque quod ausim

Scribere se rigidas incutiente minas.

Sed ut magis dilucidetur hujusce opusculi
compago, en curtam accipe illius explana-
tionem.

Zoroas Epheso natus ex Alcimedone Me-
gariensi avis clarissimo, et Athenis, ut mos
erat quibus res non angusta domi, scholam
Platonicam secutus, præceptisque optimi phi-
losophi imbutus ea ætate qua virtutis semina
germinant, annis provectior assecclam se sistit
Epicureæ doctrinæ. Sic qui prius ingenue

vixerat juvenis, ut ferebant dogmata sapientis magistri, cautusque foverat animum utiliore cibo, mox in castra Epicuri transitus, molliori, imo solutiori genere dies ducere non solum cœpit, sed etiam cœquales in suam allicere sententiam et solertibus argumentis eos confirmare, ut ex poëmatis proasmate dilucidum fit. Miletum docendi causa itus cum Cerealia mox peractura essent, visaque Deæ Sacris Pancharite, filia Cleonis olim urbis myriarchæ, dum munera dicaret aris, mox arsit eam, et studio puellæ invisendæ dehinc continuo incubuit. At ratus se nullatenus prospere acturum ni prius Venerem, cui nondum etiam nunc libaverat, in partes suas obsequiosam verteret; incuriæ pœnitens, Menippo consiliis intimo injuriam fatetur, et statuit Deam placare oblatis. Inde preces quæ ita felici dantur eventu, ut mater Pancharitis, eximiis natæ consulta ingenii dotibus, et cupiens eam melioribus imbui philosophiæ principiis, audita Zoroæ mira de iis doctrina, non solum decrevit ei fidere natam, sed in familia sua eum admittere, ut plenius inde et frequentius fluerent proli documenta, Recepto de hocce ad-

implendo munere gratissimo nuntio, in lætitiæ voces juvenis sese expandit. Admissus, et mox fungens seorsim officio, discipulæ præponit verba scopo consona, quæ cum non intellecta verterent irrita, ipsi fatetur se nimis inconsulte egisse dum partes magistri erga eam suscepit, et, ne fata deinceps eant utrisque lugenda, adprecatur illam ut citius ipse ab officio manumittatur. Respuit petatum Pancharis, præceptoremque præmunit contra invidiæ stimulos; sed, cavendo famæ, admonet eum se cum ipso dehinc privatim studio non incubituram. Zoroas, de male affecta voluntate eam arguens, argumenta subnectit, scilicet ut consulat formæ et annis; spe tamen ita fluitat, ut, vespere subdío meditando, omnes ruris honores participes efficiat, dum varios revolvit casus quibus irretitur. Discipula eum reprehendit de præconcepta sententia, nec tamen eum disjicit. Inde præceptoris prosecticon Cupidini ut vulneret jugalis fœderis rudem. Confusus in visione quam somnians habuit noctu, amorem tandem plenius patefacit, cui recens icta morem gerit Pancharis, victam se confitendo. Hinc series amatoriorum collo-

quiorum, doctrinaque de amoribus, de generatione vegetantis tum animantis naturæ. Hinc lusus juveniles, doli, et ea lasciva tentamina quæ libandæ Veneri præeunt, et pressius ad oblata Deæ ferenda frigidiores non solum invitant, quin etiam dicto citius accendunt. Hinc delibatis ignea epinicia, polychronia et recordatio, quibus lapsas voluptates iterum atque iterum sibi revolvunt. Hinc tandem deliria in quibus expanduntur voces fruituris consonæ, juramenta quæ æternum spondent amorem, metus ne ignes latitantes palam prodantur, imprecationes contra rigidiores Cupidinis detrectatores, migrationis desiderium, et ea communium argumentorum series qua callent amatorii carminis scriptores refovere languentis lectoris sensus et eum narrationis filo appensum longius et gratius detinere. At ea qua vivimus terra nemo est utrinque beatus: sic quamvis Zoroas plenius fruatur amatæ possessione, nihilominus ulteriora foyet vota. Altrinsecus Pancharis intus monetur acre quid nutrire cum magistro pactum fœdus amicitiae, et de his suspicionis Iphiæ amicæ Samon ituræ habet verba, eamque pre-

catur ut Sibyllam consulat num felici eventu, vel secus, donabitur fœderatis icta fides. Torquet eam infausta responsio; et quidquam mali de his præsagens ejus magister, erumpit in exprobrationum voces. Tandem fœdus solvit Pancharis, et, conscientiæ stimulis acta, in febrem incidit jamjam ad Orcum eam missuram. Unde Zoroæ luctuosi plāctus, ululatus, epicedium, quibus fides decessæ palam asseritur. Ad neglectæ philosophiæ lenimina se vertit; sed intus alendo sibi dolorum scaturiginem, et cum ei cuncta passim evanidas voluptates commemorent, fortuito ruri commotus ut seriem malorum abrumpat Leucatæ montes adeundo, morem gerit consilio. Attamen, antequam se mari det præcipitem, de vitæ incommodis et tædio sermonem habet, invocatisque omnibus jugi Numinibus, sponte mox demergitur.

In hocce carmine ordinando me procul dubio criminabuntur plurimi, imo dente Theonino circumrodent, quod fontibus lulentis hauserim prurienti juventæ pocula in ipsius perniciem certius itura. Esto nunc

*

mihî illorum pace, velim, istud facinus : at

Nil nisi nota prius vulgataque furta canemus
Omnibus, unde schedis jam sua noxa minor.

Si aliunde lepida hujusce generis commenta,
 cultiori obsoletoque stylo exarata, in quidquam
 quirent esse erudito lectori nociva, me sontem
 delicti iisdem rationum momentis ac olim
 Ovidius Naso expediam :

Nil igitur matrona legat, quia carmine ab omni
 Ad delinquendum doctior esse potest.

Quodcumque attigerit, si qua est studiosa sinistri,
 Ad vitium mores instruet ipsa suas.

Non tamen idcirco crimen liber omnis habebit :
 Nil prodest quod non lædere possit idem.

Sic igitur carmen, recta si mente legatur,
 Constabit nulli posse nocere meum :

Omnia perversos mores corrumpere possunt,
 Stant tamen illa suis singula tuta locis.

Crede mihi, lector, distant à carmine mores :

Si mihi musa salax, vita pudica fuit;
 Nec liber indicium est animi, sed honesta voluntas,
Dum bene mulcendis auribus apta cano.

Verumtamen, delicti quidquid sit opprobrium, si paulisper attendatur ad genuinam operis supellectilem, nil in ea invenietur quod non in naturæ ipsius diverticulis reciderit; nil quod humanæ sit extraneum propensioni, cuiusque sit curiosus quisquis primum et proinde acceptissimum Cythereæ profert servitii debiti pignus. Imo, si accuratius intimeque pervolvatur operis medulla, non in ea vitiosa contrariaque rationi occurret libido pravis comitata asseclis, cæca turpisve se prodet luxuries cuiusque virtutis inimica, deliciis, lenocinio pellicatave perdita, et cui pedissequæ sunt semper sollicitudo et egestas; non ulla quæ sub pudoris larva in recens editis fabulosis figmentis vernacule scriptis lectorem honesti cupidum eo longius devium ducunt argumenta : sed obviam ubique eunt naturales animi affectus, mollis eorum eadem sentientium sympathia, mentisque vivide percipientis succussus nedum fugaces, quin potius ita radicati ut in luctuosam cito citius amborum finem facesserint. Unde eundem habeo sermonem ac prius Joannes Secundus Hagiensis de Basiis olim bene meritus.

Quid vultus removetis hinc pudicos,

Matronæque puellulæque castæ?

Nulla hic furta Deûm jocosa canto,

Monstrosasve libidinum figuras,

Nulla hic carmina mentulata; nulla

Quæ non discipulos ad integellos

Hirsutus legat scholis magister.

Inermes cano basiationes,

Castus Aonii chori sacerdos.

Sed vultus adhibent modo protervos

Matronæque puellulæque castæ,

Ignaræ quia forte mentulatum

Verbum diximus, evolante voce.

Ite hinc, ite procul, molesta turba,

Matronæque puellulæque turpes:

Quanto castior est *puella* nostra,

Quæ certe sine mentula libellum

Mavult, quam sine mentula poetam!

Ne igitur verte crimini, mi lector, hosce,
quosquândoque lascivo retuli sermone, errores
humanæ naturæ insitos; nam si in quidquam
peccaverint mei actores, dant ipsimet sævius
pœnas præmatura eorum morte mediisque ni-
mium rigidæ conscientiae angoribus. Cæte-

P R O S C E N I U M. xxj

rum, si non osor blandioris Veneris cultus,
nec asper censor eas illis qui colla obsequiosa
sub molli pergratoque jugo ferunt, librum
pervolve; sin minus, abjice et ignosce.

P. PETIT-RADEL. D. M. P.
È Gangaridum oris.

Sextili 1796.

PROLOQUIUM.

ILLE ego qui, nutu prolectus Apollinis olim,
Ævi prima dedi tempora quæque mei
Arti Pæoniæ, plaudente Machaone cœptum;
Cuncta Therapnæis mysta deinde Sacris
Secessu trutinans, calamoque subinde fugaci
Multa schedis fidens unde tuenda salus,
Vulgavi quæcumque juvant juvereve quondam,
Materiem versans nocte dieque meam.
At nunc jamdudum vario discrimine quassus,
Effera navigio cœrula sulco levi
Exul, et, heu nunquam vertissent omina Divi!
Lustrando terras quas oriendo cremat
Sol fervens, vacuæ solor fastidia vitæ
Promulgando procis qualia fata prius
Duriter egerunt, ut erant vulgata per illas,
Pubentes meritos jam meliora sibi.
Sic toties mittunt scelerata Cupidinis arcus
Spicula quæ citiùs, si latuere, necant.
Hæc secreta cano nusquam retegenda profanis;
Sacra sacris, ideo quæque recludo piis
Vocibus antiquis, quod eis vix usa juvenus
Nunc plebeia meis non erit apta metris.

Impius ergo Jovis pereat jam fulmine tactus,
Qui vulgi lingua verterit illud opus.
Non monumentum equidem statui diuturnius ære,
Parcere cui semper possit acarus edax.
Hæc scio : sed quædam nihilominus otia docti
Hi numeri recreent, hinc mihi primus honos;
Vel legat in scamno, cui nuper Apollo renidet,
Virgo sub adventu sollicitata proci,
Non moror; atque dabit Paphio mea tempora myrta
Tunc Erato, nutum Cypride dante suum.
Palleat hinc operis quisquis foret istius osor,
Quod veniet forsân post mea fata decus.
Omnia nam majora creat venerata vetustas,
Exoriturque dato sic sua fama rogo.
Sit tamen ipsa memor regina Lutetia vatis
Seriùs aut ocìus, gratus adibo Stygin.

POËMA EROTICON

DE AMORIBUS

PANCHARITIS ET ZOROÆ.

PROASMA.

*Hortatio Zoroæ ad vitam hilarem ducendam,
alternandi lusus, variandi amores; non cre-
dendum esse mulierum fidei, sed fruendum
præsentibus, parum curando de futuro; cuique
more suo vivendum, et morti præripiendum
quod tandem illa præripiet.*

HEUS procul hinc curæ mordaces, omnis et exspe-
Sollicitudo, metus nunc procul omnis eat;
Succedantque joci, choreæ, Liberque Lyæus;
Lætitiæque fluat, dum licet, hocce brevis
Jam spatium vitæ : salibus studeamus, amici;
Morigerosque bonus nos Epicurus amet.
Morosos et alat rigidi doctrina Platonis,
Quæ resecat cunctis sensibus aspra cibum.
Alternemus eos lusus, variemus amores;
Unius et caveat quisque subire jugum :

Quippe sub imperio torquet Cytherea tenaces
Jurisjurandi, nec sinit esse moras.
O vaga sors hominum, muliebri fisa loquelæ!
Quot sibi compingunt damna ferenda dein
Quos sociata fides perstringit! namque puellæ
Quam spondent, fluvio scribere sæpe solent.
Ergo, Menippe, frui præsentememento, nec isti
Te sine consimili sorte deinde premi.
Quid tibi cras referet, lucrum dabit anne petenti
Sors, vel erit cœptis durior aura tuis,
Desine semper hians exin haurire futuro,
Cum sua quæque dies cuilibet apta ferat.
Cantemus nostros cithara resonante vicissim
Ignes, et Baccho prælia gesta bono.
Clamitet ignarum vulgus carpatque maligne,
Quisque sibi vivat qualiter ipse volet:
Instat enim precibus nullis flectenda senectus;
Et jam quique sumus, despoliare parat.
Ergo neu quisquam soles consumat inepte;
Quin bona quæ morti sunt rapienda, sient.

I C O N I S M U S.

*Zoroas, visa Pancharite, desciscit a proposito.
 Virginis dotes. Cassa sunt philosophiæ præ-
 cepta contra Cupidinis spicula. Apostrophe
 ad Venerem. Questus de veneni viribus quod
 omnes eludit artes. Resolutio Zoroæ.*

AH miserum! præcepta datus desciscere cogor,
 Cum qui cuncta regit, me quoque vicit Amor.
 Quem non pertigerit Pancharitis usque venustæ
 Fama, cui fuerat lucis origo Cleon?
 Quam mater molli complexu nuper alebat
 Læta toro, famulis optima cura suis;
 Quæ nunc expandens nascentia dona juventæ,
 Esca fit innuptis illecebrosa procis.
 Sic rosa vere novo manifestat hiando lepores,
 Quam zephyri mulcent, educat imber aquis.
 Quomodo suscipiam tibimet narrare, Menippe,
 Omne quod eximii virgo pudica fovet?
 Si redeunte die spatietur, amœnior adstat
 Lucifero radios excutiente suos.
 Munditie propria simplex si vespere prodit,
 Talis in occiduis mergitur Hesper aquis.
 Illius audieram laudes, nihilominus inde
 Nulla videre mihi nata cupido fuit.

Ast ubi pronuper vidi Cerealibus illam,
Ut perii, et, miserum, jam nova jura vetor
Prodere quois merito cunctis laudata venustas
Me subigit, quod ei sit comes usque parens.
O ratione potentior incentiva voluptas!
Sentio nunc æstus ire per ossa tuos,
Sentio non notis uri præcordia flammis,
Unde ruina brevi ni miserata juvet.
Gratia quæ fuerit donis ostensa ferendis
Pontifici! Quales sarta serendo focis
Et pudor et cultus! Facili quam voce dicabat
Tritica! Quam melius cantibus usa fuit,
Dum pulsando lyram, carmen mollibat eburna
Docta manu, nitidis sæpe recursa sonis!
Ille erat incessus niveæ, reor, ante Lacænæ,
Dum, succincta sinum poneque versa comam,
Priamidæ quondam rosea cervice refulsit:
Nec Cytherea potest blanda nitere magis,
Cum subvecta rotis superas ascendit ad oras,
Divorum læto verba datura choro.
Pygmalion iterum visa exardesceret illa,
Ipsius formæ gratia tanta nitet!
Quæ species! Quot eunt formosis ductibus ora!
Quis suus est oculis intaminatus honos!
Uda colorato prælucent labra corallo;
Et roseis passim gratia quanta genis!
Quin etiam cirris resplendet amabilis error.
An Galathea prius Cymodoeve dabant

Sic per colla comam zephyris ludentibus ire,
 Dum pede concordi ter tutudere solum?
 Brachia candidiora nitent florente ligustro,
 Et sinus ipse manum mollis eundo vocat.
 Vos quos fama vocat tabulas anteire vetustas,
 Peniculus vester virginis hujus eat
 Per varios ductus, et habebitis unde resultat
 Nomen ad Eoas Hesperiasque plagas.
 O mihi pernimum creverunt ipsius arma,
 Ut dehinc tot dotum non meminisse queam!
 Ecquid erit misero sophiæ studuisse caducis
 Præceptis adeo, sicque Platonis itum,
 Heu! toties ludos, animo didicisse furenti
 Compositis rixis ponere vincla meo,
 Si jecur arcitenens aurata cuspide læsit
 Ipse Puer, necnon riserit inde dolo?
 Me petiit furtiva lues, nunc ipsa veneno
 Depopulat venas intus eundo magis.
 Me miserum! nec adest medicina malo, vel inanis
 Quæque sit. Alma Venus, siccine plectis eum
 Qui nondum supplex Paphias processit ad aras,
 Qui metuens legum non tulit ante tibi
 Thuscula, ne traheret cultus tua jura paventem?
 Parge, precor, fasso jam tibi grande nefas.
 Non ritus sprevi, nec eos qui festa colebant
 Amovi sacro munere, vera loquor.
 Hei mihi! quam curis habeam mordacibus angî,
 Si duci nostra voce puella negat!

Serpit atrox virus tacite stillatque per artus,
Corporis et vires quasque meando trahit.
Nil solitæ recreant artes, non carmine possum
Leniri, vacuæ carmina mentis opus;
Et mea, quæ fuerat tot amœnis cantibus apta,
Tibia muta silet, nec sibi vincla quæit
Solvere lingua potens moduli : sic abstulit usus
Illa dein vitæ pars recolenda meæ.
Ignibus Idaliis urens versabor ad Idam,
Idalios fontes, Idaliamque Deam;
Mox, benecolente recens redimitus tempora myrto,
Idalio ponam sacra roseta Deo;
Thuraque comburens aræ libamina fundam,
Ut veniat flammis esca cupita meis.

ANATHEMA.

*Zoroas invocat Venerem ut sua citius vota
secundet. Se fatetur captum à Pancharite.
Questus de ipsius feritate. Ni juvet, se brevi
ad infera cessurum esse asserit. Muneribus
confirmat preces.*

ALMA Parens rerum, cujus nascuntur in orbe
Cuncta sub auspiciis, quæ bona cuncta paris
Terrigenis, omnis naturæ lumen amicum,
Quamque colunt homines, quam coluere Dii;
O genitura maris, cunctæ genitabilis auctor
Virtutis, dubiæ pubis amœna salus,
Quam comitant Risus, Charites, Zephyrique Jocique,
Extera seu visis vel tua regna meas:
Nunc mihi, blanda Venus, liceat placare potentem,
Et commissa tuis cuncta piare focis.
Heu miser! ecquid adhuc spernam data jura Cythereis,
Quæ subeunt variis entia quæque plagis?
Ecquid adhuc tædas cæcique Cupidinis arcus
Expertus fugerem, pectore vulnus alens?
Pancharis, Ismarij castissima nata Cleonis,
Subvertit sensus, nec sinit esse moram:
Atque suos suspecta mali nunc semper inique
Avertit vultus, meque pudore necat.
Tempestiva viro, nihilominus odit amantes;
Quin plerumque diem fallit inepta jociis.

Sic formosa facem tacitasque Cupidinis artes
Excudit, et gaudens asperitate sua
Ridet amatores, minime commota periclo;
Atque feros mores mater amata probat.
Fausta Venus, faciles animis infunde puellæ,
Ocius ut votis vertat amica meis;
Et memor imperii nascenti auscultet amori,
Posthabeatque dehinc ignibus illa jocos.
Æstuet, et flammæ foveat clam mater utrinque
Ipsius, et ullos non putet esse dolos.
Ni dederis, fecunda Parens, his esse beandum,
Meque velis uri spe sine, nullus ero.
Cesset Amor saltem memet vexare sagittis,
Et fixam lateri detrabat ille meo.
Turturibus geminis supplex confirmo precatum,
Non ut mactetur victima quæque tibi,
Cum tua non toleret genitiva Potentia cædem;
Ast bijuges ut ii colla benigna ferant,
Mox ubi concilium citius petitura Deorum,
Percurrenda rotis regna corusca poli;
Thureque Panchæo fument sacraria nostro,
Roreturque novo quod fero lacte focus;
Myrtinoque tholus serto colluceat isto.
Eheu! nunc abeo, tu miserescere mei;
Ah! miserescere, Parens, et edant ne sævius ignes,
Quam peto nunc damnis protinus affer opem.
Hinc mea sponte chelys meritos tibi solvet honores,
Carminibusque meis ibit ad astra decus.

A D M I S S I O.

*Mater Pancharitis fudit natam Zoroæ, ut eam
edoceat musicam et sophiæ Platoniciæ ele-
menta. Laudat ei ipsius ingenium; spes quas
concipit sub magistri tutela. Quæ documenta
magis ei arrident. Apostrophe ad filiam et
Zoroam.*

JAM dudum, Zoroa, cupio tibi fidere natam,
Scilicet ut doceas utile quicquid erit
Tyroni. Primis elementis ante parata
Grammatices, ceras callet arare stylo,
Musicæque notas omnes et signa canendi
Quæque reperta prius, noscit et illa modos.
Calx erit imponenda bonis virtutibus hisce
Pandendo quot erunt hinc variata sinu
Munera naturæ vasto, quotuplexque resurgit
Fons motus, etsi motibus omne labet.
Traxerunt artes cupidam doctrinaque semper;
Jamque mea refert te dare quicquid opis
Est tibi : nam, credo, melius facunda Minerva
Subridebit ei, te refovente rudem.
Excitat ardorem studio vel iniquior objex;
Quoque magis tædet, tunc magis hæret ei.

Necte modum genio, vires dispone monendo,
 Quæ sibi concessæ sponte profecto ruent.
 Credo quidem quod erit fontes tractura sibimet
 Doctrinæ quot erunt; indeque jure bonæ
 Spes quas nunc foveo frugis, ducente Platonis
 Tyronem sophia, qua decus instat ei.
 Utile sic aliis exstans exemplar, itemque
 Defuncti monitus ipsa sequendo patris,
 Jam meliora dabit sociis insignia dotum
 Quam quæ divitiis promeret hercle sibi.
 Malo meam fastu natam minus ire superbam
 Quam sit doctrina vel levior rudis:
 Lubrica nam fortuna modum sibi nescit habere;
 Nunc nos extollit, mox quoque sternit eos
 Queis prius arrisit nimia levitate molesta.
 Hanc cupio possit dein mea nata dolis
 Irridere sua, quotquot sint, arte retusis;
 Et quæcunque cadent conferat illa scopo.
 Non mora proposito vel erit tua prima juvenus;
 Judicium sophia cum veterascit eo
 Tunc magis in vernante viro dictatque monetque
 Utilius factu, dum rationis homo
 Est compos divæ. Natæ documenta revolves
 : Ut libet; inde domum te secus esse juvat.
 Gratia tanta meo memori non excidet unquam
 Pectore, sed pactis plenior illa fluet.
 Et tu, nata, mei studium, dulcissima rerum,
 Nunc ætate viges qua sibi germen habet

Omne bonum semen; suscepto insiste labori,
Conciliaque penum qua tibi fenus eat:
Nam veniet tempus messis quo semina speras;
Paucaque si dederis, tunc tibi pauca metes.
Te Zoroas *sophicis rebus dabit ipse deinceps;*
Confice curriculum quod tibi sponte parat.
Sis memor ingentes census nil fenoris esse,
Ni possessori splendeat ante decus
Excultæ mentis. Zoroa, nunc excole plantam
Hancce novam vel aquis sæpe rigando tuis.
Dotibus hinc fecunda novis, ostendat eunti
Se fore tum genio tumque decore probam.

THEOPHANIA.

*Apparet Cytherea Zoroæ, eumque alloquitur.
 Spes fovet, dummodo post sua eant fœdera
 Minervæ. Lætatur Zoroas de alloquio. Felix
 eventus. Sese jactat de novo titulo, et scisci-
 tatur à Theocrite et Bione ingenium quo vires
 acquirat eundo ipsius amor. Consilia ad
 amantes.*

DISCITE, Cypricolæ, fuerit quæ prospera nostris
 Sors precibus, necnon quæ sua finis erit.
 Otia dando modis incondita verba terebam
 Nocte sub hesterna; cum cito visa Venus
 E media, veluti surgens sol, nube coruscans,
 Et rosei spirans quicquid odoris erat.
 Mox propius pallam retro dans ire fluentem,
 Corporis egregii protulit omne decus.
 Salve, cura Deûm, fatur; te quippe poëtam
 Bassareus, Phœbus Castalidesque foveant.
 En jam quas omnes referam reminiscere voces,
 Inde quod his dabitur lætius ire viam.
 Neu dubita proinde tuos perferre labores:
 Qui patitur potitur, lex manet illa procis.
 Omnia vota probo; sed eat nihilominus ipsa Minerva
 Post Cypridem, nec habe fœdera nostra simul:

Compos eris propere voti, modo jura Cytheris
 Nota colas toties comminuenda procis,
 Quos malesanus amor ducit turpisve libido.
 Dixit, et astra petens, tunc tria grana dedit
 Et totidem frondes myrti quo vincta capillos;
 Unde mihi subiit tunc novus ille vigor
 Quo feror ad monitus tanto donatus honore,
 Dummodo sint cymbæ consona vela meæ.
 Dicite nunc et io, vel io clamate, sodales,
 Cum capienda meis virgo cupita dolis.
 Nunc viridi citius dentur meæ tempora lauro,
 Nam mihi palma dein clarior esse nequit.
 Sic mea thura juvant, nec erunt jam dona ferenti
 Irrita, cum fuerit gratia lata preci.
 Utque bonis avibus nostri ducantur amores,
 Pancharitis studii mater amica ducem
 Me legit. Hisce palam cognoscite quique profani,
 Fallere vix aris munera lata piis.
 Flos animæ, lateri dabitur constantius esse,
 Et prodesse magis dum tibi fautor ero.
 O tituli solemnis honos, pretiosior ipso
 Aptæ quod illius tunc alimenta trahet
 Jam bene fatus amor! Submitte, Theocrite, verba,
 Tu qui, pastorum molliter ante faces
 Dulcisonus toties docili modulando cicuta,
 Mellifluam vocem blandius ire dabas.
 Tuque, Bion, suavis cantor sylvestris amoris,
 Quo moriens læsus notus Adonis erat,

Subvenias operi, dictisque erotica subdes

Toxica quæ lento sint operosa gradu.

Lentus enim crescit melius, vires et eundo

Sic amor acquireret, stabit et ille diu.

O quicumque cupis sensus domitare puellæ,

Neu tibi Scytharum more colenda rudis,

Qui mox subsulti rapiunt subeuntque rebellem,

Omnia contempti dummodo præda cadat;

Queis placet amplexus mediis furatus in armis,

Nec curant lacrymas quas dedit acta minis

Olla gemens : sed eas lentus patiensque domandi

Quam melius flectes subjjiciesque dein.

Tectus amicitiae sit amor tuus ante recepto

Nomine; nec citius, crede, reposce lucrum.

Sint tua verba levi timidæ prolata susurro,

Ipsiusque ignes parce movere nimis.

Commenda speciem, nec erunt præconia castæ

Irrita, fide mihi, cui sua forma placet.

Quam miraris avis pandit Junonia pennas;

Sique siles, cunctas hæc cito condit opes.

Dein promitte : rudes capiunt promissa puellas,

Promissisque tuis junge subinde Jovem.

Nec lacrymis virtus deerit queis saxa moveres.

Ah quoties gemitus edomuere novas!

Oscula tunc liba summis male rapta labellis :

Rapta dabis rursus, ni tibi vana velis.

Ignivomis semper caveas ardoribus æque,

Sed cinere imposito condita flamma micet.

Sydereis eadem quoties ridebit ocellis,
Solve ratem citius, nam vocat aura, tuam.
Per freta sic semper securius ibis iniqua,
Et Venus ad portum ducet amica suum.

PROŒMIUM.

Colloquium Zoroæ cum Pancharite : ait se felicem fore formando ipsius mores colendoque ingenium. Jactat novas dotes quæ ipsi scaturient à studio philosophiæ. Quid sit philosophia. Præstantia Epicuræ doctrinæ super Platonica. Puellæ non nimis libris impallescant, ne invisæ efficiantur. Virtutes studiosæ unde dehinc ipsi allicientur proci. Prosequitur se felicem esse in dandis ipsi documentis; et subjecit se timere ne, nimis impar operi, ab incæpto cogatur absistere.

PANCHARI, sors tandem sanxit, materque Camœnis
 Dedita jam doctis curat habere parem.
 Sicque tuum cupiens animum formare sophorum
 Moribus eximiis, te vovet ipsa meis
 Artibus, ut fias melius tibi compos earum,
 Quas doctrina parit cui bene tractat, opum.
 Ipse superbus item nitidas producere dotes
 Unde sit alter honos, omne perinde feram
 Nunc opus ut quæcumque latent tibi semina, vertant
 Jamque bono; et laudent, floscule, quosque tuos
 Ingenii fœtus, lucrum labentibus annis
 Laturos citius quo studiosa seres.

Inter Ioniacas natalibus ante puellas
 Illustrem jamjam te nova fama manet.
 O quam mox sophiæ studio incumbendo valebis,
 Quæ mentem exornat iudiciumque regit!
 Neve putes, austera licet, quod et illa repellat
 Omne voluptatis lætitiæve genus,
 Et dulces sensim natos in pectore nexus,
 Cunctaque sint proin gaudia danda fuga
 Quæ male morosus Zeno damnaverat olim,
 Et scelери vertit nunc aliena cohors.
 Ah! procul ista fides nobis qua tollitur omne
 Delicium vitæ, qua quoque, crede mihi,
 Ipsa juventutis caderet jam gloria postræ.
 Nos meliora manent, dummodo jussa bonæ
 Pectore nunc docili nobis jucunda colamus
 Naturæ, et leges quas tulit ipsa prius
 Servemus semper. Porro præcepta sequamur
 Qualia dictabat tunc Epicurus eis
 Qui sibi mollitiæ supplebant otia vitæ.
 Hinc te non sophiæ tanta Platonis agat
 Cura dehinc, oro, mavis nisi moribus esse
 Omnibus invisam, proptereaue malis
 Proscindi verbis. Mater tua noluit illa
 Te formem Scythica rusticitate feram;
 Noluit et logices præceptis ire superbe
 Mixtam discipulis quas ciet ipse levis
 Laudis amor. Profusa scientia sæpe puellas
 Efficit invisas indocilesque nimis

Horum quæ ponit poscitque domesticus usus.

Neve putes ideo me male velle tibi

Vertere doctrinæ quot erunt alimenta futuræ;

Sed tempestivos jam sibi quæque ferat,

Non fugio, fructus arbor, meliore juvabunt

Inde dati gustu, nec erit unde querar.

Dii tibi divitias largiti artemque fruendi

Omnibus, unde scatent fenora plura, bonis.

Grammaticæ polles, dialectica quæque perinde

Argumenta paras, prompta probare vices.

Quid mage? Præcellens virtutibus omnibus illis,

Esca cito fies percipienda procis.

Sic facie formaque simul spectabilis, atque

Moribus ingenuis ingenioque tuo,

Quanta cies cunctis contagia, quotque minaris

Heu, mala despectis! Quot bona jamque sibi

Ducet qui propere titulo dignatus amantis,

Fœdera miscebit confugietque sinu!

Nunc ego, dum pandis Charitum quoscumque lepore

Felix, o felix ipse colendo novum

Florem quem miror vario splendere decore

Quotidie! verum viribus esse meis

Me nimio fisum credo, cum matris adhæsi

Ante tuæ votis; hinc et origo metus

Quo mihi deficiens, nec habens quid firmat inermen

Forsan ab incæptis cogar abesse meis.

EFFUGIUM.

Diffidentia Zoroæ de se ipso; timores qui eum premunt. Nolit solvere conventa cum matre. Anxius hærendo consilium petit. Vellet abigi, imo suadet cui refert. Ni faciat Pancharis, saltem temperet à modulis aliisque lenociniis quibus ipse rapitur. Resolutio de abscedendis omnibus luctus causis effugio.

Quo mihi susceptos volvo magis ipse labores,
 Hinc mage deficiunt quæ mihi nuper erant
 Vires. Non proinde velim diffidere sorti,
 Quæ jam cunctanti posset amica rota
 Vertere præcipiti : nihilominus æstuat intus
 Mens mea pene labans, meta nec ulla datur
 Quas verso curis animo; nunc omnis abivit
 Ante quies, subeunt non mihi nota prius
 Damna, magisque mei crescunt in corde tumultus
 Quos non tutantem jamque latere decet.
 Sed licet ipse sciam quicquid prudentia dictat,
 Panchari, vix possum sponte probare vicem:
 Nam tua me nimium mater pertentat amicis
 Obsequiis ut eam dissolvendo fidem.
 Quæ mihi nunc quæro solatia promptius affer:
 Sic a te clades auxiliumque fluent.

Ergo mitte procul miserum qui nescit habere
Jamque modum votis, et malesanus avertet:
Nam vitanda tibi luctus occasio quævis,
Qua nunc, ni caveas, imperiosus ero.
Ast abigendo reum, læva tunc sorte dolebis
Donatum, nec eum, credo, minanter ages.
Mitte procul: quid enim mihimet jam, quæso, juvenis
Artibus et studiis te refovere bonam
Heu! alio forsán quanti sua palma valebit
Ignaro? Quid enim quo magis adsit honos
Dehinc præceptori? Recte tibi consulo vites,
Dum res ipsa sinit, quæque pericla forent.
At magis accrescet, miserum, dimissio damna
Quæque mihi; sed ea sic tibi stabit honos.
Viribus experior nimium fidisse, measque
Audaces operi supposuisse manus;
Et licet imperium sumam mihi, semper inermis
Servus ero. Sed, ais, convenit esse sophum
Invictum mediis in agonibus, atque probare
Ingenii vires nisibus usque suis.
O soboles divina, prius dimitte lepores,
Et putres oculos illecebrasque simul,
Quæ tibi tot ducunt juvenes ductosque resolvunt;
Et tua vox, citharæ quam sociare soles,
Temperet a modulis, animumque nec amplius ul
Excitet Idaliis, ne moveatur amor.
Cesset et ire volutatim, totiesque tenore.
Opposito mentis semper adire vias:

At potius pergat mœstis accentibus esse,
Vel sileat nimium pernicioſa mihi.
Postulat ipſa parens, Muſis cantuque parata
Quam primum Phrygiis ut doceare modis:
O ignara mali, cogit me tela ciere,
Quæ mihi pernimum ſunt nocitura brevi.
Non heſterna fugit malecautam lectio noſtra,
Qua, modulata leves sæpe fluendo ſonos,
Ducebat liquidam mollis mea tibia vocem.
Sensibus emotus vix mihi tutus eram;
Semitonique quibus modulus minor ipſe ſubibat,
Straviſſent primi ni rediere ſoni.
His inſtans, moneor citius vitare periculum,
Dummodo jam ſtudiis ſtes inimica meis,
Mœrendoque mihi ſortemque dolendo malignam,
Ancipiti lingua dicere triſte vale.

MONOLOGIUM.

*Rure de sua sorte queritur Zoroas. Ipsius æstus.
Accenditur magis ac magis assidens Pan-
chariti. Obsequiosa erga eam ipsius benevo-
lencia. Animi pathemata foveantur, deque illis
tacitis artibus submonet; sed cassa vertit
monita feritas studiosæ. Irruptio in eos qui
ignea tela contemnunt. Apostrophe ad ruris
honores. Descriptio vespers tum noctis ad-
ventantis; amariores sunt nocte amanti
mærores. Sciscitatio ab Amore.*

SIC secus hunc rivum, turba securus ab omni,
Actus et a curis quæ mea damna foveant,
Mœstus eundo viam, laricum sub tegmine mersus
Queis recrudescunt vulnera quæque mihi,
Hic tandem possum causas renovare dolorum,
Et nemo omne meis nunc adhibere malis.
Vos prius experti pennata Cupidinis arma,
Queis Puer ipse dedit mitius ire faces,
Noscite quæ dederit, Fauni, fortuna subire
Fata mihi dubia sic nimis acta rota.
Non vestras adeo sacratas tegmine sedes
Ut vellem cerros ducere voce feros;

Sed magis ut nostris resonent querceta querelis
 Exoneremque meo pectore tristis onus.
 Cymba velut pelago rapidis jactata procellis,
 Quæ, postquam venti deposuere minas,
 Jam dociles impellit aquas et lætior urget:
 Sic ego jactor ea, semper alendo mihi
 Igniculos dure meliusque deinde, puella,
 E gravibus damnis ad meliora means.
 Dii faciles, quid amara bonis, quid tristia lætis
 Miscetis, nec eunt jam meliora pio?
 Si vestrum miserere mali, si tangit amicos
 Sancta fides, quid adhuc non tuleritis opem?
 Sic miser aut felix solatia nulla resurgunt;
 Tam nos impatiens intus adurit amor!
 O infausta dies, nostris memoranda querelis,
 Qua prius illecebris virginis actus eram!
 Hinc mihimet periit ratio periitque voluntas,
 Virtutis et egent quæ valere magis
 Arma. Nimis flagrate, tibi rationis in arce
 Incassum contra tot mala quæris opem.
 Da potius patienter eant quæ sistere velle
 Res insulsa magis, nec foret inde quies.
 Ergo, Cupido, dehinc astringe potentia vincla,
 Sitque tuæ curæ qui furit intus amor.
 Uxori Zephyri compar alabastrus odor
 Ipsius est vultus quem sibi risus alit;
 Ex oculis abeunt faculæque pudorque vicissim,
 Queis magis aversos allicit almus Amor.

Marmoris instar ei quamvis sint pectoris *orbes*,
Hi tamen inde magis mobilitate trahunt.
Vis duplex illos animat versatque nivales :
Ipsa cupido ciet, mox fugat ipse pudor.
Hos ego sic flagrans tranquilla mente videbo,
Nec sibi quæret iter per data *claustra* manus?
Ah! pereat quisquis lentus sic iret amando!
Ah! pereat cui sic ignis inanis erit!
Non rosa, Matutæ lacrymis gemmata rubentis,
Auris afflavit suavius ante suis,
Quam modo purpureo vanescens halitus ore,
Dum nos ad libros pensa diurna trahunt.
Nunc prætexo malos oculos ut, cominus adstans,
Aspirem ambrosium meque subinde beem.
Nunc adjuvo faces modulis risuve metuve
Ipsius, atque manus prendo vel apto *mihi*;
Felicemque magis credo me cum simul illa
Molliter obsequitur, nec dolet esse datas.
Dulcius o quanto gliscit *mihi blanda voluptas*,
Dum me fortunæ quasque legente vices
Ancipitis, lacrymis oculi rorantur obortis!
Tunc exsicco genas officiosus ei
Linteolo. Quandoque manus studiosa pererrat
Quo vocat incompertus sæpius ordo comæ.
Scilicet actutum deduco, deinde renodo,
Officioque moras, queis flet odora magis
Aura *mihi*, necto, vel acu sustento fluentem.
Si festuca levis forte sit acta suis

Intus palpebris, digiti mala quæque rependunt
 Jamque mei : mulcent alliciuntque simul
 Pœnarum auctores oculos et molliter urgent;
 Intereaque calens aura flat ipsa faces.
 Vel prætexo levem maculam præ dente trahendam,
 Tunc mihi roscidulis explicat ora labris
 Dentibus et nitidis lucentia; moxque Sabæas
 Auras emittit queis calet ipse focus.
 Si, studiis fatigata, caput donando supine
 Liquerit ipsa humeris ante reclina meis,
 Haurio felicitis jucunda cibaria amoris.
 Tunc animam quot alunt dulcia sensa meam!
 Molle mei dicunt oculi plerumque loquaces,
 Conandoque genu tunc revocare pigram,
 Illam jam moneo quanto me versat amore.
 Sed quid? Egone rudem, num potiusve levem
 Culpabo? Citius segni languore resurgens,
 Ipsa libros repetit quasque fugando moras.
 Quod si forte scopo redeuntia misceo verba,
 Tunc ex me mundi qua regione ferunt
 Arma Gætæ Parthive truces dum terga revertunt,
 Sciscitat. Heu! jamjam quæ mihi, quæso, Gætæ
 Vel Parthi poterunt lenimina ferre fugaces,
 Crudelis, morior dum feritate tua,
 Nec dare prima malis curas solatia nostris?
 O Puer arcipotens, plecte perinde ream :
 Tu toties succurse procis, da jamque roganti
 Ut currat nitida luce deinde dies.

Ah insulse ! novi nondum versatus amoris
Illecebris, dubias, quæque fuere, vices
Ridebis, lacrymasque meas questusque movebis
Ludibrio. Ignoras, heu malesane ! rotam
Fortunæ instabilem versari semper eundo ;
Sic qui nunc felix, cras erit ille miser.
Ut tu, nuper eram toties irrisus amoris
Tela ; sed, ah miserum ! quam mala verba luo !
Dispare adhuc nostræ quantum res sorte fuere,
Et sunt nunc ex quo me prius ipsa reum
Ducebat feritas, monitusque perosa cupido
Me proinde dabat sub ditione sua !
Ite, leves elegi, citius, vos ite soluti,
Dicturi quot alit pectore sæva meo .
Et quantos ignes ; superaddite deinde monendo
Me, licet hinc doner sydere forte malo,
Noscere velle vices ut erunt mihi : dicite tandem
Quo sua mens tepefit, sic mage nostra calet.
O vos sole novo flores quos sæpe revisit,
Vos quoque pars animæ, culta roseta, suæ ;
Fraxine, tu toties et ei date vertice gratam
Umbram, cum strophio despoliata suo
Præ fervore, dabat, zephyris motantibus umbras,
Pectoris orbiculos jure valere suo :
Quin ego nunc possim veluti vos esse beatus,
Atque dehinc pateant quæ rapuere faces !
Sed juga Phœbus equis in Ibero flumine demit
Roscidus, et Vesper surgit ab axe diem

Nigrescente fugans; pastor nunc prata relinquit,

Et fontes gelidos, dum Philomela canit;

Et, calamo mulcente vias, ad septa reducit

Lætus oves, lentas sæpe vocante pedo.

Ipseque tardigradus cedens sub fasce viator,

Nunc revocat vires acceleratque gradum.

Æthereus Phaeton per inane recurrit ad antra

Nota jugi, pullos quo cibet ipse suos.

Æquora, tum tellus, auræ, sylvæque quiescunt:

Quæ modo cantabat, jam silet omnis avis;

Et natura dolens nebula vestitur opaca,

Solaque collucent purius astra polo.

Infaustas meditando vices mihi solus aberro.

Ah! saltem paucas fas sit inire moras.

Sic testes et erunt tenebræ quæcumque dolorum,

Forsan et inveniam quæ mihi larva gemet.

Sunt dulces lacrymæ quoties funduntur utrinque,

Et citius miseris sic mala fata levant.

Sed nox acta magis fuscis expanditur alis,

Et passim lemures jam sinit ire leves.

Dum sibi cuncta trahunt animantia fessa quietem,

Fallo vigil vitæ tædia quæque meæ.

Ardeo, nec lacrymis noster restinguitur ignis;

Mordaces curæ, tum dolor, ira, metus,

Intus rixantur tristes acuendo querelas;

Et pax sola venit me veniente domum.

Sic mihi mella fluunt ab eodem fellaque fonte!

Prodere decrevi corde quid ardor alit:

Sed cum verba fero, citius me ludit amice,
Assertoque meo nescit habere fidem.

Perfida, quid crucias miserum cum sola juvares,
Ac oculi semper nil nisi triste ferunt?

Per te sic moriar! moriar sine laude laboris!

Esto; sed, heu! titulus sit mihi mortis amor.

Hei! ubi quæ nuper pavit fiducia mentem?

Sic sibi nunc virtus irreprehensa cavet!

O Amor! ecquid erunt ab ea mea prospera fata,

Tum luctus, clades, vitæque morsque simul?

Ah! miserate malum, nostro succurre furori!

Da mihi, quæso, facem telaque sæva feris:

Nam meditor duros ictus; volo jura potentis

Imperii nosci, notaque jure coli.

Me miserum, quod eunt fluxis data nubibus illa

Vota quot ex animo dissiluisse meo! /

R E V O C A T I O.

Pancharis exhortatur præceptorem ut à proposito deflectat : nihilosecius spes aliquantulum fovet. Invitat ut amicitiam matris sibi conciliet. Resolvit non amplius clam edoceri nec molles cum eo cantus iterare, ne amores male vertant utrinque.

SICCINÆ vix notus, præceptor, abire putasti,
 Omnes eximiæ spes resecando mihi
 Doctrinæ! Prima genium tentata minerva,
 Sperabam libris auxilioque tuo
 Ulterius prodire, meoque labore cupitam
 Mercedem studii posse merere mei.
 Cunctane cassa mihi caderent, ipsoque recessu
 Jam virtute tua sic spoliata forem?
 Te precor, ah! depelle tua quod mente statutum;
 Et prope me stando jamque resume vices.
 Te mage enim subeo, credo magis esse futuri
 Fœderis idcirco vincla fovenda mihi.
 Quin etiam dictis Thebanæ vatis habenda
 Si nunc certa fides, mutua fata regunt,
 Nosque regent posthac nodo meliore probatos.
 Hinc et amicitiae vis nova forsan erit.

Ergo novis urge conatibus acer, et ausis
Persta. Jamque notos occupat atque premit
Livor edax, causasque moves abeundo cavillis:
Falli des illis, consiliumque nova.
Affectus matris tibimet conferre memento:
Exoptando bonis dotibus esse quibus
Prædives possit decorari jamque puella,
Cui myriarcha Cleon semina prima dedit
Vitæ, porro tui voluit confisa sagacis
Ingenii meritis, ducta deinde meis
Votis, ut addas laudi plerosque lepores
Quos et habent Musæ, quos et Apollo fovet.
Præterea cupiens mores formari more sophorum,
Ut mihi causa boni nulla recisa foret
Quod doctrina parit, linquit tibi quis sit habendus
Dux studii, quanquam docta Platonis ei
Nunc præcepta magis placeant. Quæ gratia facti,
Cum bene cesserint tot documenta mihi!
Quot tituli, quot erunt grates, quæ causa fovendi,
Si probat affectus illa deinde tuos!
Invigilando bonis studioque secuta perenni,
Sive domo præsens aut abiisse putes,
Me vult esse tibi tecumque vacare Camœnis.
Sed tua verba prius me monuere satis,
Ut possim monitus exin audire seorsim.
Qui te moverunt percutiendo chelyn,
Dum tibi cantanti stabam, modulosve sonosve
Promere non iterum clamye palamye decet:

Quin potius molles cantus vitemus et illos
 Qui possent citius subdere forte faces.
 Libemus Musis oculis sub matris amatæ,
 Stante vel hinc propius, quæso, sorore mea;
 Et sic ducamus feliciter otia vitæ,
 Ambobus cauti ne mala fata cadant.

MEDELA.

*Sciscitatur Zoroas num vera sint quæ referuntur
de Seleni fonte; nempe ab eo sanari Cupidinis
vulnera. Eum adire, aquas hauriendi causa,
statuit. Ulteriora de feritate puellæ lamenta.*

VERANE quæ dederat scriptis antiquior ætas,
Argon inumbratam non procul esse sacra
Selenium scatebra clarum, velut altera Lethe,
Qui potis Pueri vulnera sanat aquis?
O fons, grata bonis virtutibus hisce requiram
Munera, sponte mea ne periisse ferar.
Ad querulos latices citius mihi fontis eundum,
Ut simul a domina sospes et ultus eam.
Dum miror ductus, instar teli avolat hora;
Attamen in ipsis stat mihi causa luis.
Si sejungar ea, crucior magis; occidit illa
Absens vel præsens : sic fluitando premor.
Si præsens, citius vellem vitare trahentem;
Absentem revocant quæ rapuere faces.
Vicinus morior, morior magis ipse recedens,
Pellere nec possum quæ fugiendo vocant.
Nil habeo quod eas possit restinguere flammæ,
Queis pereo similes nil movet intus ei.

O Selene, precor, largos de fonte propina
Haustus, quod tandem solvere vincla velim.
Sin minus ista dies lacrymis erit ultima nostris,
Hinc procul exitio commoriendo meo
Lætius ibo Stygin versans in pectore curas,
Si sinit hic languor me male semper edat.

CONSILIA.

Impedimenta quæ occurrunt Zoroæ, unde prohibetur exsequi data recens consilia : se esse inhabilem tanto operi. Invitat Pancharitem magis studere propriis affectibus, audireque Cupidini, sed cavere à ficto amore. Moras amori non nectendas esse dum favet ætas ; tempus non perdendum in studiis. Genus studii quod ei competit. Quod melius sapere debeat Lalage. Laudatis forma et ingenio discipulæ, addit se fore felicem si solo remuneretur amicitiae titulo.

O quam fonte fluunt facili tua verba ! quot autem
Se sistent obices, si sequar illa, mihi !
Heu quid ! quotidie videam mirerque lepores,
Panchari, quosque tuos spes refovendo meas,
Cunctaque prodirent falsa sub imagine vota,
Nec nostris esset cognita meta malis ?
Non potero tot amara mihi tolerare pericla,
Semper in exitium quæque fovendo meum.
Nunc ætate vires, matura viris et amori,
Qua mens eloquitur jam calefacta novis
Ignibus. Ah ! studeas propriis affectibus, atque
Accedas moneo semper amica bonis ;

Indignansque jugum quod amat sibi virgo subacta,
 Ne spernas illud, teque Cupido regat,
 Fœdera cujus habent duri nil, imo placebunt
 Nota semel quando notior illa fides
 Quæ jungit similes æquali sorte probatos.
 Ast caveas ficto qui mala sæpe fovet,
 Et mage tractatu facilis, nunc hortor, amore;
 Sedula tu caveas, nam sibi virus habet.
 Neu tibi consilium labi patiare recordans
 Quot bona, si serves, ducere sæpe potest.
 Dum juvat arridentque genis quicumque lepores,
 Neu soles igitur desidiosa teras.
 Ipsa tui facies rugis perarabitur olim,
 Lapsaque tunc frustra tempora flebis anus.
 Ah! quantos novi, premeret cum prima senectus,
 Mœrentes vacuos transiliisse dies.
 Quid* formæ majore rosa donatur honore?
 Et tamen illa vetus nil sibi floris habet.
 Hinc carpenda rosa est quoties licet ungue furaci;
 Nam, si negligitur, turpior ipsa cadet.
 Ne male vesanam ducat temerarius error;
 Unius hinc studii, nempe placere, scopus.
 Diva Venus dictat formosis jura puellis,
 Quæ si despiciant, jamque perire subest.
 Hinc doctrina tibi quantum servire decoris
 Dotibus, et studiis sit sua meta tuis.
 Nota tibi Lalage pulcherrima nata Myconis;
 Nota tibi doctæ quæque dedere decus.

Rebus in abstrusis blandos disperdidit annos,

Inscia deliciū quod sibi ferre potis,

Dum fugitiva dies speciosius ire sinebat.

Nunc Lalage mœrens artibus ipsa suis,

Invocat incassum Pueros, Puerique recedunt.

Inde tibi monitus qui sua lucra ferunt.

Ah! melius sapias hodie, meritoque fruaris

Imperio notos quo regis, oro, tuos.

Est tibi forma decens, ornant te Palladis artes,

Gloriaque a claris clara refulget avis.

Fortunata magis, fuerit modo fidus amicus.

En ego : jam fidens vocibus esto meis;

Nam me blanda tenet semperque tenebit imago

Ipsa tuū. Dictis nulla venena latent

Jamque meis; ergo liceat mihi vota fovere

Mente mea tacite quotquot itura forent.

R E P R E H E N S I O.

*Obsurdescit Pancharis Zoroæ : se ignorare addit
delectamenta quæ fovet Cupido, et quas pro-
ci afferret; se ituram quo vocat Apollo, de
aliis deliciis parum curata. Monet se male
affici mollibus verbis, et præceptorem nimis
cito exoptare quod aliquando parit notior
fides. Probat amicitie titulum, et ne aliud
speret, præloquitur.*

Quo modo prolati tendit sermonis acumen,
Quidve tibi speras mollia verba satus?
Te nimis arbitror sana ratione valere,
Ut vetitæ fini dicta referre velim.
Tota libris Musisve vacans huc usque libenter,
Unde meæ menti sint alimenta rudî,
Ignoro quali forsán donarer amore,
Si me nunc Paphius læderet ipse Puer.
Nec mæge quæ placitura forent, ignara favorum
Quos proci afferret me renuente jugum.
Hæc curata parum linquo quæcumque futuro,
Quod bene me dubiam, spero, docebit eis.
Nunc meliora sequens, ducor quo doctus Apollo,
Quoque magis sophiæ me documenta vocant.

Hæc mihi sufficiunt et alunt me messe feraci,
Et recreant nigro tempore sæpe gravem.
Dummodo me videant vultu ridente Camænæ,
Atque chelys resonet quæ docuere mihi,
Stulta vocer, patiar, nihilominus acta labore
Qui prius haud frustra tot mihi duxit opes.
Non ventura premunt : studiis intenta capitis,
Quid mens insidiis decipienda foret?
Neu magis ergo rudem tenta mulcere loquendo
Plurima proposito non reditura tuo.
Desine jamque q̄terelarum, tractemus et alta
Doctrinæ, nec Amor vindicet ulla sibi
Argumenta : tibi notum latitantis nulla cupido;
Vel si nascatur, mox abit unde venit.
Sint igitur deinceps studiis tua consona nostris
Verba, nec hinc tacitis utere, quæso, dolis
Qui possent ambos subvertere crimen alendo.
Perdidit ah quantos insidiosus Amor!
Cede meis potius monitis, nec gaudia quære
Quæ quandoque fovet notior ipsa fides.
Quis circum pagos luctator cursitat audax,
Cui sit conditio dulcis habere dein
Præmia jam palmæ, quamvis immunis agonis
Pulvere, si possit laudis amore regi?
Nunc tibi sufficiat quod eram prius ipsa fovendo
Fœdus amicitiae quo mihi tutor eris.

T I B I A.

Hortatio Zoroæ ad tibiā ut molliores edat sonos et trahendæ virginī aptiores. Invitat eam, spem fovens ab Arionis, Amphionis et Orpheos successu. Supplicatio ad Apollinem ut inspiret modulos quibus Pancharis incalcescat.

INCIPE Mænālios mecūm, mea tibia, cantus;

Incipe, nec cessa mollius ire sono.

Poscimus, o dulcis requies, plerumque sub umbra

Si tecum quidquam lusimus ante boni

Secure, flandoque rudes demulsimus ornos,

Quod rursus dicas qui placuere modos.

His recrea nostramque move pronuper amicam.

Dicitur Amphion saxa quadrasse chely;

Mox et Arioneo delphin per cœrula cantu

Advenisse, novum qui sibi lætus onus

Tolleret, et tutum terris vectaret amicis:

Orpheus et Ditem mulserat ante lyra.

Ergo age, sume vices mulceque meam, sed in illis

Siste, precor, modulis unde sit acta magis.

INCIPE Mænālios mecūm, mea tibia, cantus;

Incipe, nec cessa mollius ire sono.

O dilecta Jovis proles, numenque decusque
 Vatibus Aoniis, cui coma flava nitet,
Semper honore novo, jamjam te siste vocanti,
 Daque dehinc voces leniter ire meas,
Pareat ut votis versetque subinde puella
 Me spe, ne misere succubuisse ferar.
Tu me per Pindi fontes collesque nemusque
 Duxisti, nec erat vilis eburna sono
Auribus ante tuis, nec adhuc mea tibia sordet.
 Ipseque si teneri carminis auctor eram,
Hæc tua sunt; numerumque tuo superadde favori,
 Afflando modulos queis foveatur amor.
Incipe Mænalios mecum, mea tibia, cantus;
 Incipe, nec cessa mollius ire sono.

RESIPISCENTIA.

Zoroas se reum fatendo audaciæ, culpam refert Panchariti. Se non posse eam videre et cum ea colloqui quin capiatur; se absolvendum fore si conscia verteret suorum leporum. Eam comparando Veneri et Dianæ, deprecatur illam ut non sit ei tam adversa. Promittit obsequium, sub ejus vexillo dimicaturus, et sic dignum fieri præmio. Apostrophe ad spem.

HEU mihi! quid volui, miserum, ceu floribus Austrum
Perditus intulerim mellificisve boves?

O nimis esse reum dicam me, Panchari, fando

Quæ sensus acuunt spe sine quosque meos
Illecebras; sed erat tibi met non culpa dolenti,

Quæ tot vel tantis dotibus usque nites.

Te videam tecumque loquar, nec victus abirem?

Et Parii durus marmoris instar ero?

O scelus! Hinc desiste, precor, studiosa monendi;

Non me, sed divam carpe perinde Cyprin,

Quæ tibi dando suo lumbos prædivite cæstu,

Ipsa dedit dotes quæ valere nimis

In subducendis etiam virtute notatis

Asperiore sophis. Hinc mihi læva fluunt.

Ah! si mirari posses quoscumque lepores,

Unde tibi constat pulchrior oris honos,

Victa manus ferres citius, nec verba repulsæ

Aspera prodirent quæ facis instar erunt.

Vincis enim forma, sunt apti lusibus anni,

Oraque sunt oculis insidiosa meis.

Sit pharetra ex humeris, fies mox pulchra Diana;

Si succincta genu, pectore nuda, Venus.

Nunc igitur menti veniat sententia qualis,

Conscia percepti jam, foret illa tuæ.

Docta dehinc sensu, nimia patiare gravari

Neu me sævitia, sed mihi parce potens.

Non Tyrrena procis genuit te mater acerbam

Penelopen; pallor flectat, ocelle, meus.

Quod si quemque prius vicerunt Alitis arma,

Quid mihi devicto crimen amoris erit?

Sic oblita nefas, mitis mox, spero, reverteres;

Nec dabitur pœnâ, te miserante, reus.

Vera notas semper merces assecla laboris

Assidui; miles quidquid honoris habet

Ipsi animus constans, virtus et bella dedere.

Ergo mihi venient bella gerenda prius

Quam vertat merito pretium donerque corona.

Miles ero signis sub, mea diya, tuis.

O spes, quæ toties, Adriam jactantibus Austris,

Carbasa pandenti gurgitis ipsa minas

Cœrulei minuis, miseri solamen amicum,
 Balsama funde meo pectore, tolle moras,
 Imbellemque leva vires revocando fugaces,
 Queis melius possim jamque subire vices.

PROSEUCTICON.

*Zoroas invocat Cupidinem ut in suas partes
adveniat : se nihil delicti fecisse, ut tanquam
reus continuo vexetur ; quin imo cecinisse
ipsius arma et matrem : nil juvare quæ prius
auxilia. Ni sibi facilis, saltem sit asperior
Panchariti deprecatur.*

HUMANI generis domitor, salvator et auctor
Terrigenis omnis, dive Cupido, boni ;
Qui pubertati spiras prædulce venenum ,
Quo versas cupidos exstimulasque rudes ;
Quique suberranti seniores inficis igne ,
Sæpius et terras cogis adire Deos
Ut sibi quisque faces foveat : quid , fare , patravi ,
Ut mea sic telis irrequietus agas
Pectora vulnificis ? Nunquam furiosus adussi
Fana tuî ; nec adhuc osor et ultor aquas
Fœdavi , juro , Cyprias ; non poste corollas
Avelli sacro : quin , meminisse juvat ,
Sæpe faces pharetramve tuam celeresque sagittas
Laudibus ante tuli ; nuper et ictus eis
Cantavi matrem curru per inania vectam ,
Cujus ebur nitidum , cui sua colla dabant

Candida molle jugo bijuges parentia olores.

Quid mihi nunc prodest sic Amathunta meis

Jam cecinisse Paphon numeris, si flamma medullas

Intima consumit, nec sit amica quies?

Non juvere Chii latices, non ulla resarcit

Esca mihi vires, molleque carmen obest.

O formose Puer, vatem miseratus amicum,

Gnossiaca diros cuspide tolle, precor,

Hos ictus: etenim nec erit tibi gloria major

Me moriente malis; nunc levis umbra toro,

Quam si perdidideris, quis erit qui cantat honores?

Sin minus asperior, te precor, esto feræ;

Et juvet intactam citius tentare veneno.

Vim sciat hinc illo vulnere stulta tuam;

Meque probante probet quantum tua regna patescant;

Discat et hinc quid Amor sic feriendo jubet.

Ardeat; et fidenter amans suspiret amantem,

Sic sinat in niveo me recubare sinu.

Ista tui memorem referant me sarta favoris

Roscida, quæ sacris pendula sacro focis.

Æ S T U S.

De amissa animi virtute stoïca queritur Zoroas, nihilominus servitutem sibi gratam esse, etsi versetur inter spem et metus. Quam sua esse meliorem sortem hominis suū compotis exclamat, et præsertim ruricolæ qui agrestia munera tractat. Ipsius æstus; se amatæ imperiose illecebris trahi. Somnii hesterni narratio.

QUI mihi quos intus discrimina tanta minantes
Exterior motus? Unde procella venit
Quæ me sic agitat dubium versatque vicissim,
Nullas nexa moras, perque pericla trahit?
Non ita convulsum Libycis furit æquor arenis,
Nec dubio nubes itque reditque Noto
Ac mihi, dum varios casus in mente reduco.
O ubi quæ nuper stoïca nostra fides!
Compos adhuc animi, nihilominus esse probatum
Diffido curis, nec memor ipse dati
Consilii sociis, adeo magis ardeo victus;
Et sophicis rebus dulce levamen abest!
Impetus o animi rixisque onerosa cupido,
Tantane vis vestræ jam ditionis erit!
Inbellesque manus tulero, nec sumpta juvabunt
Mancipium passo quæ prius arma mihi?

O abeam servus si nunc parendo resurgo;
 Et nova vis membris ingenioque venit.
 Nam quærita catena placet nec sternit amantes
 Illa jugum, dominæ sub ditione bonæ.
 Sed quis erit finis votis quæ mente voluto,
 Non sua certa fides, cogor et esse dein
 Versatum dubiis volvique speique metusque
 Fluctibus, ac duci quo revolutus aget
 Casus. O ille magis felix qui temperat omnes
 Affectus animi, nec sinit esse sibi
 Jam sine lege datos, stimulat mollitque vicissim,
 Et rerum varias mente probando vices
 Fert æqua! potior quanto sors ipsa coloni
 Qui procul urbanis otia rebus agit!
 Cum sol premit equos pronus, radiisque coruscat
 Hesperium littus nocte citante rotas,
 Rurè suis functus, quot erant sibi pensa revertit,
 Ille domum, cantu tædia quæque fugans;
 Et vires lapsas dapibus restaurat inemptis,
 Dein molli somno quem tulit ante labor:
 Obdormit, nec eum vanis insomnia larvis
 Terrificant tanquam mōx habitura reum.
 Artibus ingenuis cultum me sorte dedere
 Dispare Dii; nec erit quid mihi plena geram
 Pectora jam fastu nimio, cum sæpe recursat
 Inde mihi curæ plurima causa gravis.
 Sed quid adhuc volvo quod erit mox ansa dolori,
 Et nunc est etiam fons aciesque mali?

Me miserum! quot Amor rixas in pectore versat,
Dum jecur ardescit mente crepante faces!
Nunc statuo quid agam; citius sed vertat ocellos
Jam mihi languidos, inde perire subest.
Riserit; ecce liquat nostras nova flamma medullas;
Illecebris virtus sic sua semper erit.
Sive renidet amans, iras vel miscet amaras,
Me sibi semper habens mox nova vota fovet.
Sic lauro myrtove comæ constanter honores
Servantur, mollis durave regnet hiems.
Nulla potest irrepta moras oblivio votis
Nectere, vel grato me revocare jugo.
Nil æstas poterit quamvis ferventior igni
Addere, nil etiam Thracia tollet hiems.
Ah! cum cuncta mihi memorent illam, vel et ultro
Ipsius possim non memor esse dein,
Haud fugiam quod alit nota virtute labantem
Pabulum, et ire sinit jam meliore gradu.
Haud fugiam siquidem nondum spes iverit omnis,
Et me sustineant quæ Cytherea recens
Prodidit in somno: fabor tibi cuncta, Menippe;
Dicta sed hæc nemini pandere, quæso, cave.
Dum meditando faces ibam per amœna vireta
Anxius Idalii, sors meliora tulit
Quam quæ credideram. Vidi tunc cespite Cyprin
Sub molli stratam verba serendo simul
Cum nato, subtus citysum prope lene loquacis
Fontis aquas, et erant illa remixta minis.

Quam simul adverti, vicinior ipse subivi,
 Et latitans myrtum pone, quod ore dedit
 Omne tuli. Probris miscebat amica subinde
 Oscula, dein et erat mollia verba serens.
 « Jam satis est obicum puris Zoroæ ignibus, arma,
 Nate, manusque meæ; jam sua virgo probet
 Imperium nostrî, discatque dehinc quot amœna
 Pacta manent ipsi si studiosa velit
 Thura cremare focis, nostris tumserta columnis
 Figere quæ doceant sub ditione dari.
 Nunc cape de pharetra citius subeundo rebellem
 Hoc jaculum quod erit certius inde via,
 Quoque feris durata nimis tibi pectora quæque;
 Mitteque mox vacuæ, sic sciat illa magis
 Quid valeat Paphii jucunda potentia regni.
 Spernimur: ergo rudem fac dare colla iugo. »
 Plura suo jamjam nato sermone sub ipso
 Mater erat dicens, cum resolutus eram
 E somno variis avium concentibus; unde
 Quæ fuerat rediit spes meliora trahens.
 Ah! mihi ne tollas quod adhuc nunc restat amor
 Subsidium, quamvis somnia vana putes.

PROCELLA.

*Zoroas adit amicam ad littus maris spatiantem,
ei laturus opem imminente tempestate. Quæ
mala prævidet. Subsequitur fulgur, intonat;
eam deponere metum suadet, et sese recipere
in vicinam specum; ne tremat, se non abitu-
rum quin posuerint minas cælum et fretum.
Hæret ipsius lateri Pancharis; amantis læti-
tiæ voces.*

NON irascaris, quæso, mea Panchari; namque
Quam prius explicui non renovabo facem.
Displicet, hinc sileo : sed eas attende minantis
Ætheris ad nubes, sæva procella subest.
Hic venio laturus opem, confide loquenti,
Si tua mens istas expavet icta minas.
Aspice quam late nimbis nigrescit horizon :
Africus et Boreas, Euris et ipse Notus
Jam properant acuuntque metus, mox agmine facto
Triste quid adducent unde ruina foret.
Pulvis densa diem fuscet, turboque revolvit
Decussas frondes; sylva sonora suo
Murmure, vel passim littus radendo volucres,
Jamque monent omnes esse quid unde ruent.

Verberat imber humum fervetque furentius æquor;

Prævideo quod erit proxima causa mali.

Fulgurat. Ah! dixi, reboantque tonitrua, dixi.

Nunc quid ages properans? Quo tibi tendis iter?

Stulta veni, depone metum; prudenter abito

Quo semel incassum fulmina quæque cadent.

Ecce specum, subeas, nec eris commota fragore.

Quid malesana tremis? ne treme, fautor ero.

Cor micat: heu pudibunda nimis, ne, quæso, paveto;

Fautor ero, nec ibi, juro, fovebo faces.

Fulguret et tonitru resonet, sto, Panchari, tecum,

Mox abiturus amans, vel licet ipsa neges,

Cum posuere minas æther, tellusque fretumque.

Solus abibo. Feris invia rupis erit

Fulminibus moles, sacris circumdata lauris

Quæ mulcent iras, quæque fuere, poli.

Nunc musco sedeas, animæ pars optima nostræ;

Et compone animum. Quid dubitata meo

Sic hæres lateri veluti mox ipse timentem

Vitarem? Jungis sollicitando manus!

Corruat ipse polus, juro, perstabo labanti.

Ah! quoties nexus queis beor, ante mihi

Expetii! Quid adhuc vanus timor auxerit illos,

Non amor? O tanto cur data meta bono?

Sic mihi delicias nacto minitante ruina

Pergat hiems, nec erit fulmen ut ipse tremam.

Ille mihi semper faustissima, juro, dierum:

Vivere sic vellem, sic volo deinde mori.

C O N F E S S I O .

Victus nec amplius moras passus Zoroas, plenius patefacit suum amorem Panchariti; mortem sibi exoptat si tollitur spes cicurandi mala. Increpat eam quod obmutescat. Non scelus esse amorem quo uterque beabitur. Ni obtemperet, desinat studere suæ venustati, avertat oculos, lateat ingenium, sileat vox, et sic demantur ei virus causæ. Felicem se futurum fore, si posset solvere vincula. Malesanus amat. Ne cum perdat repulsa, deprecatur.

O peream fatis nimium vexatus acerbis,
 Si spes aufertur jam cicurare malum!
 Quid sit amor nondum scieram cum prima dedisti
 Ipsius indicium; meque deinde reum
 Illecebræ fecere tuæ, si crimen habetur
 Vinci tot lepidis dotibus hisce mihi.
 Nam simul ac vidi, rapuit præstantia formæ,
 Oris meque tui perdidit ipse decor.
 Nunc mage cum dubiam video te fassus amorem,
 Num laudatus erit vel reprobatus amor.
 O toties oculis sævas jaculata sagittas,
 Quæ tibi melliflua frigidiora moves

Pectora voce, trahisque tua levitate quot algent,
 Cur non os dictis solvis, acerba, meis?
 Quid mihi cantando limis connivis ocellis,
 Suggestit et facies quod scelus esse putas?
 Non scelus esse potest nobis quod utrumque beabit;
 Est pharetratus Amor, Panchari, erede mihi.
 Neu reprimas igitur gliscentes pectore flammæ,
 Et quas intus alis non pudor obsit iis.
 At rata si fortasse velis abrumpere pacta,
 Avertant nobis omina læva Dii,
 Parce, precor, magieis toties sic artibus uti,
 Atque venustati parce studere tuæ.
 Neu tibi sit nimio capitis coma pexa labore,
 Neu mihi Pæstanæ spiret odore rosæ;
 Vel deinceps humeris passim vaga currat eburnis,
 Crispatis nec adhuc orbibus acta cadat.
 Non ferat auris item pretiosum quæque pyropum;
 Amplius Eoi versicolore mihi
 Neu bacca niteas veluti placitura marito;
 Dispereantque genis lilia tumque rosæ.
 Avertas oculos, abdas studiosa lepores,
 Unde meus primo pabula sumpsit amor.
 Cedat et ingenium, sileat vox apta canore
 Ducere quosque tibi, qua periturus eram.
 Ah procul iste pudor, stimulus gliscentis amoris,
 Sisque mihi vultu qualis Erinnyes erat.
 Falle meos visus, tremulos suspende cachinnos,
 Desine mellifluis verba ciere modis,

Et docili citharæ vocem sociare sonoram :

Sic virus causas quæ recreando necant,

Tolle mihi, veniantque dehinc contraria quæque

Illis unde foret nostra ruina gravis.

Me miserum ! quod ego fatis tot versor iniquis,

Et crucient animum spesque metusque meum.

O felix, nimium felix, si solvere possem

Vincula quæ demens hactenus usque tuli !

Quid mihi subrides acuisque, dolosa, malorum

Sævitiem nimiam, nec miserere proci ?

Non accedo tibi qualis furiosus amator,

Sed potius qualis servus adesse studet.

Anne fides et amor studiumque valerent

Nil mihi queis ad te fervida vota tuli ?

Ah malesanus amo ! quid enim tibi causa silenda

Restinctæ toties tam male tecta facis ?

Tu mihi succendis celeres in pectore flammæ

Queis uror ; citius suffice, diva, precor,

Auxilium, nec adhuc miserum me perde repulsis.

Acris Amor, quanta sunt feritate mihi

Spicula ! Jam pereo, similes ni subdis amatæ

Ignes queis discat cedere velle preci.

H O R T A T I O.

*Zoroas alloquitur psittacum. Laudes cantoris.
Invitat eum ut iterando nomen magistri ta-
citos ignes puellæ revocet. Quæ verba sunt
cordi habenda ut scopum assequatur. Renovet
jocos et melos. Absint mala verba. Si forsan
eum puella occultet sinu, quæ mox erunt
cordi voces.*

PSITTACE, quem decorat cervicis discolor arcus
Plumarumque nitor, garrulitate placens;
O decus egregium quondam telluris Eoæ,
Perjucunde comes, nunc et habende modis :
Quam mihi dulce sonas iterando subinde loquelas
Quas docui, dominam blandius unde trahes!
Non Philomela canit melius dum vulgat amores;
Quod te pluris eat nil acalanthis habet.
Nominis haud ignare mei, jam pignus amicæ
Esto recens studii : commemorando procum
Mox revoca quæcumque foveant ardentius ignes,
Hincque cupido meo nomine semper eat.
Hæc tibi præcipue cordi sint mitia verba,
Sæpius ambrosio gutture danda tuo :
Dum thyma pervolabit apis, dum bellida pascet,
Discipulæ Zoroas dotibus actus erit.

Sis mihi deinde, precor, voti cujusque minister,
Nilque sinas exin muneris esse tui
Oblitum. Faveas renovando jocosque melosque,
Unde suus melius dein mihi vertet amor.
Semper eam mulce nugas miscendo loquelis,
Sæpius et tremulis rursus eundo modis.
Absint quæque prius docuit mala verba Neander,
Ni fortasse tibi probra movere velis.
Sique tuis, ut erit, virtutibus acta puella
Basia det collo, lacteolaque manu
Perlustret dorsum jungendo subinde favori
Byssina verba suo, teque deinde sinu
Occultet foveatque diu gliscente calore,
Hæc tibi mox redeant quæ data verba prius:
Dum thyma pervolitabit apis, dum bellida pascet,
Discipulæ Zoroas dotibus actus erit.

VINDICTA.

*Descriptio matutini temporis ab ortu solis.
 Jubar nascentis diei addit Zoroæ miseriis.
 Quæ vota fovet in hoc læte ridentis naturæ
 spectaculo. Nihili suspecta apparet ei amica,
 dum legit in sylva flores sertulis sibi gerendis
 aptiores. Se vertit Cupidini, rogando ut eam
 jaculetur telo ignito.*

NUNC ubicumque modi volucrum, nunc murmur aquarum,
 Dum saliant variis lapsibus unde scatent,
 Mane novo late reboant in vallibus imis,
 Ruricolamque vocant ad sua pensa procul.
 Conjugis ante sui comptis Aurora capillis
 Basiolisque datis jam dat ab axe jubar;
 Et, croceis invecta rotis, spectabilis ore
 Puniceo properat pone trahendo diem.
 Suscitor his rurum variis concentibus, atque
 Te, Pater omnipotens, te quoque, Phœbe, dein,
 Vos imploro meis manibus de more supinis;
 Mox sylvas repeto commeditando faces.
 Et dum signa pedum servat sibi roscida tellus,
 Devius huc illuc cursito mentis inops.

Advolat en Zephyrus, secumque serena reducit
Aera : tum late quos dedit ipsa citrus,
Quos et habent Cypriæ myrti, dispergit odores.
Rore madens gelido flos redivivus hiat.
Damna dolet Progne, promit Philomela querelas,
Et Phœbum reducem quæque salutat avis.
Versicolor late regnat ver culta per arva,
Omnis humus vernat, cunctaque prata nitent.
Suavius ipse renidet amans Veneri atque suburget
Jupiter : hic aer, ruraque tum vel aquæ
Sub ditione nova læte venerantur Amorem,
Omneque quod spirat subsilit atque coit.
Garritus avium, fragrantis veris honores,
Et quos pastori mulcet avena modi,
Cuncta mihi tectos ignes æstusque reducunt.
Quam natura suis splendet amica bonis!
O quanto formosus honos magis iste niteret
Nunc mihi, si nostri fons, aciesque mali
Prodiret scenam proprio ornatura lepore,
Misceretque animas ore nitente datas
Auris quas halant herbæ, flores et hiulci,
Auroræ lacrymis dum nova prata madent!
O crudelis, ades, violis dum bellida jungo,
Et tibi cum cyanis calthæ legenda venit.
O utinam quot eunt totidem mihi basia vertant!
Non prius acceptum displicuisset onus.
Ista sed æqua foret splendescens nympha decore
Quæ procul it collem pone morando gradum?

Circumeunt comites illi risusque jocique.

Nil sibi diffidens nunc et inermis abit,
 Inverso nimbo, zephyris data pone capillos;
 Et, studiosa suū, roscida dona legit,
 Unde caput pectusque trahant quod Chloris alebat
 Suavius in sylva, lucidiusque micent.
 Num Venus aut Naïs furtim quæ, cœrula linquens,
 Panos it aut Fauni mox subitura jugum?
 Dulcis Amor, quænam nobis bona sors dedit illam?
 Pancharis est, juro, quæ ditione negat
 Esse tua. Ridet casses, contemnit et artes
 Quasque meas : hostes nos sumus; ergo luat
 Nunc mihi quas pœnas toties prius attulit illa,
 Et sciat esse dein quæ facienda sibi.
 Me male semper habens, tua numina spernit;
 Ultrices spretis affer utrisque manus.
 E pharetra jamjam celerem deprome sagittam,
 Aurea cui cuspis, figeque corda feræ.
 Ardeat, et tandem discat quæ causa dolorum,
 Suppetiasque dein invocet illa meas;
 Tunc sciet, ah! quantis abeunt mea damna periclis.
 Euge, Puer, jactu; nam tua regna cadunt
 Sin minus, et cogar citius transire sub umbras.
 Quæ mora? num pharetræ quæ pupugere prius
 Dycinnam, desunt promptissima vulnere tela,
 Et quibus Actæon sævius ultus erat?
 Phœbus Leucothoen, Cypris prius arsit Adonin,
 Jupiter Europam : sic tua jura probant

Undique terrigenæ, virgoque superba refellet
Illa magis, nec erit victa perinde minis?
Regna cadunt cunctando, levem jam mitte sagittam,
Amborumque ictu sic eris ultor eo.

DEDITIO.

Pancharis se tandem victam fatetur. Rixæ quæ ipsius animum exagitant. Pœnitet effati quod eat nectendo sibi seriem malorum. Increpat amantem, ipsiusque simul invocat auxilium. Notas promit faces et novam vim qua recens datæ sunt. Dubia de fide amantium; se dari consentit, sed dignam parentis. Unde novi motus quos intus experitur? Unde ignes qui similem simili trahunt? Quæ ratio, fines, usus, ea sibi noscenda exquirat a Zoroa.

SICCINE me victam studiis et amore fatebor
 Jamque tuis, Zoroa, quæ prius osor eram!
 Vinclaque mox animum premerent huc usque rebellem,
 Nec mihi qua cæveam vis erit ulla dein!
 Hei mihi! quid luctabar amans, si deinde nequirem
 Vincere me dubiam, virgineoque sinu
 Pellere gliscentes ignes? Sic esto quod urges.
 O scelus infandum! Quæ malesana necat
 Vox miseram dubiis ægre properata labellis?
 Nil penes hinc, lacrymæ, quo mea damna luam.
 O pudor, ergo cadent nihilo tua jura deinceps,
 Et sontem fugiet quidquid honoris erat!

Proh mores! quod eam seriem nectendo malorum
Jam mihi, nec possim dehinc prohibere minas.
Perfide, quique prius monitus, studiumque dolique
Huc tibi vertebant, fallere nempe rudem!
Nam quid dissimulo? nec eras miseratus inermem.
Nusquam tuta fides! moxque cupita fluent
Fenora sic sceleri, quamvis prece prosequar astra!
Et sibi non pœnas solveret ipse reus?
Eheu! quo rapiunt mentem deliria nostram?
Pars vitæ, venias nunc relevare tuam,
Et dare quæ prodesse putas solatia stultæ:
Nunc invita loquor, parce perinde mihi.
Fallere enim quamvis facilem te nolle puellam
Crediderim, dictis suspiciosa feror.
Ah! quoties dixere Cupidinis esse cavendas
Artes, et minimis sæpe latere dolos
Blanditiis! monuere noti, totiesque verenda
Dixerat ante parens, ut rata nostra fides.
Ast ubi te sensi, liquit qui primitus error;
Et licet igniculis posse subesse malum
Arbitrarer adhuc, nihilominus ire ferebam,
Credens a puro surgere posse foco.
Sed quid? creverunt, nuper virtute maligna
Nescio qua nondum vix residere datur.
Sic malesana, obversa bonis, obversa periclis,
Sentio me misere sæpe duabus agi
Viribus; agnosco nunc nunc meliora proboque,
Deteriora sequor: sic male versat amor.

Heu ! ubi lapsa dies nugis absumpta jocosis ,
 Qua mens immunis criminis æqua mihi
 Constabat semper , nec erat reprimenda voluntas ?
 Omnia solliciti vertit imago viri .

Verane quæque tuæ reseras proludia mentis
 Expansæ , et dictis dandane nostra fides ?

Ah quoties damnosa proci perjuria ventus
 Irrita per terras , per freta quæque tulit !

Sed vim verborum tacite versando tuorum ,
 His quidquam fraudis non latitare puto .

O mihi præsidium rebusque levamen acerbis ,
 Si bene quid de te jamque merere queunt
 Hæ lacrymæ , aut fuerit quidquam tibi dulce mearum
 Virtutum , servæ tu miserescere tuæ .

Fama prior stimulat , surdis non auribus adsta :
 Ad te confugio ; causa salutis eris

Si vis me servare tibi , servare parenti ;
 Juraque queis animos nunc agitare meos

Calles , comminuas , et ea ratione duobus
 Proderis ipse , magis dignus amore meo .

Tu potes actutum vulnus sanare monendo
 Quomodo nunc melius damna futura feram .

Neu sine consensus habeat puduisse puellam ,
 Et tuus ingenuam sit relevare labor .

At mage quo mihimet vero tenearis amore ,
 Hoc mage jam causas sume docere rudem ,

Illos num sit Amor vel non qui concitat ignes .
 Tu qui doctrina tam sapis , unde novus

Te præsente calor serpens, absente recedens?

Quid mihi qua vivo nunc nova vita refert,
Dum Musis modulisque damus nos otia soli?

Vel mihi, dum cogito, cur et imago tuâ
Occurrit semper, nec abes licet ipse recedas;
Sique procul fueris, te mihi quæque ferunt?

Res equidem pronuper amor gratissima, juro;
Ast intus moneor sæpius esse nefas.

Ah! si crimen erat, virtus quid abesset amanti?

Sique homines uri jusserit ipse Deus,
Cur premerent flammæ intus sibi nuper amantes,
Nec natura suam posset habere viam?

Sique scelus fuerit, causas quascumque patrandi
Tolle mihi potius commiserando malis.

At nunc præcipue memora quid procreat ignes
Qui similem simili, dum viret annus, agunt.

Quis scopus et ratio, fines, quæcumque memento;
Hæc etenim nequeunt, credo, latere sophum.

EPIPHONEMA.

*Expandit lætantis animi sensus Zoroas; beari
mellifluis verbis dominæ nil dulcius amanti.
Addit verbis fidem, credens castam puellam
non posse fingere. Primas delibat voluptates
osculando ceras amatæ. Orat de induciis Ve-
nerem, cum inhabilis sit tantis frui deliciis.
Nihil sibi timere præmonet amantem, cum nil
sit criminis in amore, sed tamen Veneris ar-
cana non vulganda esse. Differt expostu-
latorum dilucidationem pro opportuniore
tempore.*

NUMINA cœlorum, testes modo sortis acerbæ,
Sitis et alterius nunc meliora datæ.
Adversis rebus mihimet mens una ferendis
Sufficiebat : eo tempore bina, precor,
Me juvet, ut possim casus perferre secundos
Hos melius. Nostrum commiserata malum,
Denique succurris simili data nuper amore!
Dulcius ecquid enim quando beatur amans
Virginis intactæ verbis, quæ, cauta pericli,
Se dat servandam cui dedit ipsa manus?
Quid mihi jam tentare fidem memori istius auræ,
Ut rata prodirent mox data verba proco?

Ergo bonas versare licet spes! Ergo scaterent

Fenore jamque suo, Panchari, missa mihi

Pignora! Numquid enim primos experta calores

Fingere posset iis casta puella notis

Quos sibi non sentit sinceros intus amores?

Ah procul hinc istud quod mihi volvo nefas!

Nuncque legam, rursusque legam quæ fausta reduci

Ceras, queis vivo commoriorque mihi.

Tanta voluptatum series me versat amice

Alternis vicibus, meque perinde premit,

Ut vix sufficiam subitum perferre levamen,

Quo gaudere datur, cum periturus eram!

Suavia nunc figam signaturæ, atque Cupido,

Panchari, morigerans deferat illa tibi.

O utinam similes mitis Puer excitet ignes

In te queis pereo dum tua scripta lego!

Parce mihi, Cytherea; moras jam nocte precatīs,

Si vis me leges imperiumque tuum

Ferre : scias etenim mortales hisce probandis

Non tantis natos motibus esse sibi.

Ah! si talis amor subsit jam pectore qualem

Pandisti verbis, desine jamque moras

Nectere. Divinavisti, nunc dulcis Amoris

Imperio regeris, sed mala nulla time.

Heu! tibi quid metuis mecum sic fassa calores

Quos mihi sic tacite, carior intus alis?

Fide mihi, nullumque potest existere crimen

Nunc in amore tuo; te dare sicque licet

Dulcibus hinc flammis, quoniam tibi pectora fervent,

Me duce : sed lateant quæ semel orsa Venus.

Diva quidem secreta procis potiusque puellis

Sæpe docet vulgo non retegenda rudi.

Cur vero dulces natura refuderit ignes

Hos intus quorum vi sibi cuncta movet

Entia, magna cupis sophiæ principia pandam

Quæ vis occultæ plenius acta probant :

Sumo mihi, liceat, quot erunt narrare deinceps ;

Materies etenim nunc nimis ampla datur.

M N E M O S Y N U M.

Zoroas Ramulum myrti in dono mittit Panchariti. Etsi varia tempestatum discrimina subiverit thyrsus, se majora tulisse admonet antequam eum bearet Pancharis. Rogat ab eo ut partes devoti ministri fideliter exequatur. Quam magis se fore felicem si ejus sorte donaretur, dicit; quo tunc se verteret: quæ ei munera præscribit, servet semper suum honorem.

MYRTULE, matris Acidaliæ fulgorque decusque,
 Virginibusque piis hinc venerande magis,
 Quo vernat sertis obeuntibus ara Cytheris
 Thure calens; species eximiumque jugi
 Pergrati pignus, cujus fragrantia tanti
 Est quibus Idaliis dona ferenda focis;
 Succute nunc gemmas, lacrymas Tithonis amœnæ;
 Deinde veni dominæ condecorare sinum.
 Jure sibi metuit thyrsus ne frigora lædant
 Vel calor, halitibus nunc Libe flante malis.
 Quam pejora tuis fuerunt discrimina nostra,
 Dum male versabat me cruciando moris!
 Propitius proinde meis, precor, ignibus esto:
 Et te cum casto pectore virgo geret,

Quæque faci fuerint contraria verte deinceps,
 Nil que mali esse sinas quod quereretur amans;
 Nam licet alma dies rutilante oriente recurrat,
 Sæpe minatur hiems sole cadente ferox.
 Ah felix nimium simili si sorte bearī,
 Et niveo possem sic recubare sinu!
 Quam cito me rosei traherent utrinque corymbi,
 Quo meliora meæ sunt alimenta faci!
 En tibi nunc unum sumas, dein istud, amabo,
 Basiolum, atque refer mox quot itura sinu.
 Hic tibi dulce solum, nascetur et inde decori
 Alter honos. Præsis, quæque fuere, viis.
 Quidquid et halat odor spira genialibus auris;
 Marcidus elangue, sed revivisce dein,
 Et pandas splendore novo tua dona quot insunt:
 Pectus adornari, non latitare volo.
 At quo mox nutare comam juvat, ipse Cupido
 Dicet, fido, meis ignibus usque favens.
 O ramale, comæ serva tibi semper honorem;
 Cumque cadent vitæ fila resecta meæ,
 Hoc sit postremo concessum, nempe sepulcra
 Manderis mecum, pectore stesque super.

FONS.

Apostrophe ad Limniaden; Zoroas eam invitat ut leniter scaturire continuat, et vernet contiguo cespite. Salix et ornus frigora ferant procis amœnitate loci allectis, et margo rideat variis floribus. Quanto minus ipsi placeant Aganippe aliique fontes quos pastores Arcadii cantant arundine. Caniculæ nullum in eo imperium: fiet nobilior dum canet lingua sub; ipsius cavis vernantia. Utatur jure suo, mulcendo Pancharitis illecebras; caper cadet pro mercede.

O fons Limniades, nitidis insignior undis
 Quam Phorcinis erat tam celebratus avis;
 Collis honos plebisque salus, quo purior alter
 Non currit querulis sic sinuosus aquis;
 Delicium dominæ, nuper mea parta voluptas,
 Amborumque recens tot reboate modis:
 Lene sona semper niveo de pumice manans,
 Vernet et attiguo cespite mollis humus.
 Lenta salix ornusque virens umbracula præsent,
 Et recreent grato frigore jure procum
 Quem trahit alma loci requies, aut ipsa medendi
 Spes animi curis, sicque reffectus eat.

Floreat asphodelus cythusque virens in margine picto,
 Et spirent violæ quicquid odoris habent.
 Defluat irriguis Aganippe lætior undis,
 Et quos Arcadius carmine pastor amat
 Dicere, molle suos dando sub arundine amores;
 Me tuus addictum semper habebit honos.
 O fons, te gelidum flagrantis tangere nescit
 Hora canis; nec inest quod sibi vitet aquis
 Mox relevare sitim, fessusque subinde viator
 Torpida gramineo credere membra toro.
 Nobilium fies merito pronuper aquarum
 Me dicente cavo creta ligustra tuo,
 Unde scatet rivus trepidans per amœna vireta,
 Moxque quieturus qua datur esse lacus.
 O qui discipulæ toties et amabile frigus
 Ante dabas nitidos sæpe fovendo pedes,
 Utere jure tuo molles lambendo quot extant
 Corpore delicias, lilia quotque nitent,
 Quotque rosas condit Tyria sub veste pudica,
 Dum nimios æstus frangere quærit aquis.
 Cras tibi pro mercede cadet caper hostia, juro,
 Infectumque suo sanguine flumen erit.

MATHESIS.

*Doctrinam generationis in vasto naturæ gremio
Zoroas exquirat et pandit. Femina nil generat
seclusa marito. Scintilla genitiva; quo tempore
apta generationi. Coitio animantium ubique
obvia. Sors eadem homini. Quid sit pubertas.
Jura naturæ quibus mirabilis creatorum ordo
perennat.*

En mihi fert animus mysteria stringere magna,
Naturæque sinum volvere, sicque palam
Cuncta referre quibus constant auctoris honores;
Hinc attenta, precor, vocibus esto meis,
Panchari. Quidquid habet vitam, jam sponte movendo
Viribus occultis se trahit atque coit,
Cum venit præfixa dies qua corporis auctus
Desinit et partes robore quæque valent.
En ea quam sequitur rerum natura creatrix
Lex, cui, dum stabit mira fabrica globi
Terreni, mortale genus parere tenetur,
Et qua terra patet, tum quoque planta virens.
Femina palma nihil generat seclusa marito;
Si vicina subest, mox dabit illa genus.
Omnipotens cunctis animantibus ante creatis
Addidit hinc vires queis propagare queant,

Progenieque nova succedant, sicque perenne.
 Sed fini nexam condidit ipse levem
 Flammam quæ tacite serpens incendia volvit
 Ætas dum vernat, consopienda simul
 Ac brumale subest vitæ jam tempus anilis,
 Quo senii duro pondere pressa gemit
 Machina quæque suis cursum confecta priorem
 Motibus. Exarsis omnibus inde fibris,
 Tunc animata strues rueret, ni fomes ubique
 Intus serviret perficiendo novum
 Embryonem. Coeunt exin animantia quæque;
 Sicque Venus cunctis imperiosa jubet
 Entibus, et late toto dominatur in orbe;
 Ulla nec est species quæ revocare jugum
 Possit, seu latitet per inhospita viscera terræ,
 Vel reptet viridi tunc sinuosa solo,
 Æquora vel findat latis spumantia pinnis,
 Expansive alis nubila pura secet.
 Sicque truces animos mollit sibi blanda voluptas,
 Atque Venus cunctos sic animando beat.
 Invenit hinc mediis in aquis cui gaudia jungit
 Femina piscis, init fœdera cerva pari
 Cum cervo, sequiturque bovem per prata juvenca,
 Et colubræ coluber lege tenetur ea.
 Ales habet quod amat, sociam cui fœdera miscet,
 Et vitæ mulcet tempora nigra suæ.
 Tene fugit toties visus vel ubique palumbum
 Commemoratus amor, commemoratus hymen?

Quale melos cantus! plumis tunc quanta venustas!

Cervicis rutilæ quam variatus honos!

Garritu vario Venerem cantant et amores.

Ast ubi conjugii vivere more datur,

Obmutescentes reticent cum nidus ahumnis

Quo foti latitent, est faciendus eis.

Una fides jungit, versat labor unus, et idem

Ardor habet blando semper amore pares.

Sors eadem nobis; nec habes exosa quid obstes

Perpetuis vivi legibus orbis iis.

Materiem breviando gravem servabimus illa

Ducere quæ fini nunc stabilita queunt.

Pubertas vitæ mensura propinqua juventæ,

Qua similis simili jungere quisque cupit.

Tunc vir se sentit sibimet non esse recusum,

Sed sexu quærit jam sociare sui

Dispare; sicque ruit strictis amplexibus omnis

Pubes, ut impositis obsequiosus eat

Legibus, et mixtis ardoribus inde fruatur.

Tuque vides illis num scelus esset amor

Quo trahimur proprio nutu dedimusque libenter

Ipsius ignifera sub ditione manus.

Non scelus esse potest quod sic male verteret obex

Quin sua naturæ jura soluta forent;

Quo sine nunc, miris vivens compagibus, orbis

Corrueret senio pressus ubique suo.

Quomodo nunc divina malo sapientia tanto

Obstiterit, minime fas tibi scire prius

Quam Venus alma rudi spiret quæ rite subire
 Conveniat. Verum nunc mihi cura datur
 Quem studii selegit ea ratione ministrum,
 Ut tibi declarem dona ferenda focis.
 Artibus ergo meis adhibenda fides et amor
 Quo nunc depereo : me juvet ante Cypris.

EUMATHIA.

Zoroas invitat Pancharitem ut à jugi studio desistat, et, studiosa magis ipsius venustatis, sese vertat ad Idalios cultus. Historiam non ediscendam esse; sed potius discat ab Hesiodo jocos et metamorphoses Deorum, ut amor melius obsequatur; à Bione, Theocrito, retia nexa Papho. Geographiæ studium postponendum Veneris ritibus, et solummodo noscendæ urbes et regiones quas coluere Venus et Cupido; notanda fata Leandri, Pyrami, Didonis et Helenæ.

PANCHARI, quid Musæ, doctrina quid ista juvabit
 Quidve quibus calles dogmata tanta tibi?
 Parce, precor, cunctis tractare tot arma nefasta,
 Satque venustati sit studuisse tuæ.
 Tu placitura magis, doctarum nescia rerum
 Queis te sollicitas semper inhæsa schedis.
 Discipulæ monitis formem nunc solus amœnos
 Jamque meæ mores, ipse Minerva dehinc.
 Profuit ipsa cui studuisti, musica; polles
 Terpsichores numeris Lesbiacisque modis.
 Sedulus Arcadio cantu te format amator:
 Docta tuæ vocis jam sociare melos

Apprime calles citharæ; properansve moransve
 Sic cantus mollis, sic resilire facis,
 Ut modulando mihi resonas velut alma sacerdos
 Quæ canit Idaliæ carmina grata Deæ.
 Tu præjudiciôrum exsors, nunc fungere nostris
 Cultibus, et Paphiis sint sua dona focis;
 Nec jam muneribus careat sertisque Cupido,
 Pacis amans quoties thuribus ara calet.
 Expete semper iis sinceris ignibus uri,
 Ne levitate mala discrucietur amans.
 Neu discas quod erit nihili sejuncta virili
 Munere; nec deinceps sit nova tumque vetus
 Ediscenda tibi studiis historia tantis
 Gesta notans hominum qualiacumque cadunt.
 Hesiodus doceat metamorphosesque jocosque
 Divorum; species, quæque fuere, novas,
 Et quot erant olim mutato corpore formæ
 Quas terris subiit Jupiter ipse salax,
 Vel Neptunus aquas subtus, quas Phœbus in arvis
 Luserit exardens depereundo strophas.
 Dicat et inde Bion pastorum quotquot amores,
 Theocritus culta retiâ nexa Papho.
 Cantibus et præsit semper festiva Thalia,
 Sufficiatque hymnos Anacreontis opus.
 Neu, studiosa nimis, quæras quo vergit Hydaspes,
 Sauromatæve feri quo sua strata locant,
 Quove pharetrati Phrygibus duxere catervas
 Arsacides densas omine sæpe malo.

Quid tibi qua cœlum audaces petiere Gigantes
Arte, vel ut Thebæ sæpe sonante lyra
Surgebant; quis erat Tyrinæ Carthaginis ortus,
Bellaque quot tulerint Pergama dira prius?
Quisque suum pertractet opus, nos pensa sequamur
Quæ volvit nobis officiosa Venus.
Sic Amathunta scias, aras lucosque peragra
Quos ea dilexit, quosque Cupido fovet.
Dein miserando nota Sapphus suprema Phaoni,
Et quo Leander marmore mersus iit.
Disce quibus facibus Thisbe, queis Pyramus arsit;
Queisve Helenam Paridi traxerit acer Amor;
Queis oris vixit, sævo quo funere Dido
Succubuit verbis exulis acta ducis.
Quot vel amœna foveant Tempe vallesve Corynthis
Nosce; nec hinc pudeat tot peragrarè locos.
Singula sed memorare velis quibus oppida distant
Moribus: alternæ sic datur ansa vici!
En studium seriesque tibi ducenda laborum,
Queis bene colloquium præcelerare potes.
Quid plus, o divina, sciens mollire tuendo?
Hæc doctrina placet qua trahis ipsa procum;
Hinc haurire queas vitæ præcepta beatæ;
Fide meis dictis, et juvet alma Venus!

R U S T I C A T I O.

*Pancharis Zoroam invitat ad rusticationem,
ubi parens experitura est vim aquarum ther-
malium. Ni veniat, defuturum esse quidquam
gaudio et jocis. Mater probat ipsius comi-
tatum: veniat carpturus lintre viam, veniat
probare pactam fidem.*

NUNC scio, Cortynon, calidis jucundius undis
Quam positu, festos ibimus ante dies
Thargeliorum, et ibi sistet mea mater aquarum
Virtutem chronicis experitura malis.
Ambulacra, joci, consortia, cuncta dolenti
Promittunt citius queis revocanda salus.
Etsi grata mihi villa mox augurer ire
Eventa, et possim me recreare jociis
Innumeris, quidquam deerit pronuper habenti
Qua sibi demebat tædia multa, penum:
Docta volo documenta prius tua quæque, magister;
Quæ data continuo sic mihi pluris erunt.
Ergo veni, comitemque simul te siste vocanti:
Oro, veni, necnon obsequiosus ades.
Jam dictis matrem tetigi, nec acerba moratur,
Si vis nobiscum carpere lintre viam.

Ipsa meæ laudis studiosa, vel acta parentum
Stemmata, privatam mē fore jure timens
Doctrina, lucro cavit cessitque petitis,
Dicta probans quoties de duce sermo venit.
Hærens proposito numerus sis, quæso, profectis,
Nec deerit carptæ gratia, crede, viæ.
Me rapit assensus meritis etiam vel in illis
Quos odi, unde tuis præmia pluris erunt.
Neu sine jamque tuis orbam virtutibus esse
Quas miror; venias pacta probare fide.

A S S E N S I O.

*Annuit voto Pancharitis Zoroas : placent rura,
ubi sperat pellere curas quæ animum obfus-
cant. Hic desumentur exempla doctrinæ
genitivæ. Curta librorum supellex quæ com-
petit otia daturis ad choreas, deambulationem
et musicen.*

Ibo, nec obsto tuis quot erunt jam, Panchari, votis;
Ibo viam tecum spes refovendo mihi,
Te tandem fidei necnon miserescere nostri
Obsequii toties quod prius ipse dedi.
Nam mihi rura placent, et erit pergrata voluptas
Sic curas animo pellere, crede, graves.
Laudo magis quod abest morum corruptor in agris,
Qui te blanditiis posset habere ream.
Hic mecum deges casus secunda maligni,
Externis et erunt omnia tuta procis.
Ampla seges documentorum tibi ruribus adsunt;
Hic sua jam dictis quæ data nuper erant,
Nec deerit ratio specimenque meis, nec inertes
Nos natura sinet ducere læta diem,
Quin admiremur quantum sibi complacet ultro
Esse sinu gravido seminibusque bonis

Quæ vitam generent foveantque renata per orbem
Fecundumque beent legibus acta suis.
Nos aditus, quicumque latent, quos ipsa recludit
Cultori, quoties sollicitata prius,
Ibimus; et latebras taciti tentabimus una,
Perscrutando sui luxuriantis opes
Quasque sinus. Citius proin formanda supellex
Qualis conveniet vel magis apta scopo.
Sit levis at jucunda simul; Cratora, Platonem,
Eupolin, Archilochum linque perinde domi.
Ne nimis hinc volvat, moneo, scrutatio rerum
Percupidam: multis non tua danda sophis
Otia quæ melius ludis quandoque choreis.
Interdumque modos qui placuere prius
Jungemus citharæque sonos tentabimus una,
Unde trahant animi, quique fuere, jocos.
Hinc condicta sequar, pronum mihi jussa colendi
Quæ dabis et possunt me recreare dehinc.
Sistite, vos Zephyri, facilesque abeuntibus undas
Jam date, ne dubius per vada linter eat.

BELLONA.

Descriptio veris. Dispar scena ad adventum Martis. Apostrophe ad Discordiam. Quæ mala advehat Mars dum agmina insequitur; furunt Eumenides, et mors metit victimas. Invocatur Omnipotens de pellenda procul peste et reducenda cito citius pace. Quam melior sors manet Pancharitem et Zoroam!

JAM procul acris hiems cedit, secumque pruinas
 Abripit hibernas; aera pura nitent.
 Nunc Tmoli nimbosa cacumina Phœbus inaurat;
 Collibus apricis jamque nivale gelu
 Solvitur: ambitiosus aquis in valle Cayster
 Decidit incutiens sæpe fragore metum;
 Defectuque suo tenui fumosa vapore
 Nubila producit, saxaque montis agit.
 Africus et Boreas tempestatesque sonoræ
 Ad gelidam rapidis flatibus Arcton eunt.
 Hiberno e somno sensim natura resurgit,
 Eximii cultus jure superba sui;
 Ver venit, halat humus, Zephyrisque tepentibus auras
 Omnis planta viret, flos et amanter hiat.
 Germina quæque ferunt expanso semine rura,
 Et lambunt auræ jam sata prima leves.

En Charites cingunt molli sua tempora myrto;
Emicat è placidis cœrula Doris aquis;
Nereidasque vocat Phœbo surgente salaces
Ad choreas. Fauni prosiluisse specu;
Thyas et ipsa vibrans thyrsus, sibi convocat omnes
Passim Sylvanos, evohe Bacche fremens.
Omnibus ignis alit tacite pereditque medullas,
Et citat ad modulos qui siluere procos.
Chloris eo rēdiviva magis gliscente calore,
Hortos it meditans quos habitura sibi
Nunc flores, quot odore dabit modo, quot vel hiantes
Ipsa leget croceas implicitura comas,
Et quibus ipsa torum sparget mox, unde mariti
Labentes nisus ingeniosa citet.
Vita redux cunctis latitantes excitat ignes,
Et Veneri revocat quod movet omne genus.
Blanda truces animos flectunt hortamina Divæ,
Et ducuntur iis sub ditione sua
Per freta, per terras, cœlumve, animantia quæque.
En illis Corydon Phyllida mulcet amans,
Dum prope lanigeri lascivis ignibus ardent.
Ambitiosa regit, mollit et alta liquat,
Dein liquefacta trahit ridendo corda leonum
Cypria virgo sibi; jussa nec ulla cadunt.
Sed dum cuncta manet cunctos vel ubique voluptas
Et quatit ipse facem jure Cupido suam;
Dum per rura canit saltando pastor amores,
Idaliisque aris thura cremanda vovet,

Quis mihi terrificus clamor clangorque tubarum?

Quid tantum dispar ferrea scena movet?

Mars venit impavidus, manibus quatit arma cruentis;

Et dum nunc vitæ germina promit humus,

It spargens diræ fatalia semina mortis.

Quo nunc, Bellipotens, is minitendo necem?

Vade age ubi funesta parens Discordia natum

Advocat: haud nostras infice, sæve, domos.

Hic requies habitat, pauperrimus incola nescit

Quæque ferunt homines jurgia: cede procul.

O insana ducum regumque nociva cupido,

Quæ tot terrigenis dira pericla paras,

Insontesque viros fato sic mergis acerbo!

Jam lassata malis siste, cruenta, manus.

Nescis enim, peramata, minas et funera spissa

Quæ versat Mavors, pulverulenta sequi

Agmina dum curru gaudet funditque cruorem

Flumine spumoso; tunc valedicit Amor.

Non Arethusa, Thais, Pholoëve, per arva recursant:

Eumenides ululant, ardet ubique cohors

Per cædes hominum, stuprum, truculenta per ignes;

Morsque metit cunctos ocior ense datos;

Et veluti rixis spatium tellure deesset,

Per freta consciscit gens sibi sæva necem.

Heu Pietas et sancta Fides, quam sæpe caducum

Imperium vestri, jam glomerante manum

Marte sub undatim motis insignibus acrem!

O Pater! o Divûm vis et amœna salus

Terricolis, nostras voces tractabilis audi,
Effusasque acies undique pelle procul;
Et redeat cunctis toties totiesque vocata
Candida laureola Pax redimita comam.
Hinc securus iter terris pelagoque viator
Carpat, et oblitam verset arator humum.
Da nunc ire diem nobis sine nube deinceps,
Compositisque minis aspera cedat hiems.
Tuque veni precibus, niveo circumdate amictu.
Candentes humeros, augur Apollo, meis;
Persica tela procul fugiant Latiique secures,
Et succincta chorum Cynthia rursus agat.
Panchari, quam meliora manent nos fata studento,
Naturæ libro quos resoluta refert
Pagina quæque sinus, mirisque calescimus illis!
Sic nos sors foveat semper amica dein!

MISCELLANEA.

Philosophica deambulatio in qua rimantur arcana naturæ in vasto ipsius dominio. Quando entia dicuntur donari vita. Quomodo materia subit viventia corpora. Corpus simplicissimum; unde magis compositum, videlicet planta. E plantis natura procedit ad animantia quæ componuntur è fibris et vasis interplicatis. Illa ubique reperiuntur; vivunt sub suis legibus; illorum artes mirique labores. Sollicitudo ut escam sibi concilient. Nautili audacia. Eorum varia industria in ciendis et fovendis vitæ primordiis. Generationis varia adminicula in variis animalibus considerata. Ordo naturæ delibatus; hominis stupenda majestas et structura. Ille dat ideis corpus et artus: ipsius cælestis origo, mira ejus opera. Prædictio de ejus audacia.

Nunc dum mane novo pelagi spatiamur ad oram,
 Viventisque omnes sponte stupemus opes
 Naturæ, quot habent aer, undæ, telluris et ima,
 Seu sensus feriant effugiantve sophi,
 Se sistant coram nobis: nam copia fandi
 Si datur, est animus volvere mira Dei

Omnigeni momenta quibus sibi ducat honores
Auctor. Ad hæc aures, Panchari, verte tuas:
Nam rerum veniet series exinde novarum,
Unde tuæ menti mox alimenta fluent.
Entia dicuntur donari munere vitæ,
Ac simul hæc motu vividiore *vigent*,
Sponteque pro varia specie proinde *moventur*:
Unde patet vitæ cuilibet ipse modus.
Materies intus tenuatur ut organa fiant,
Et liquefacta subit cola minora fibræ.
Ipsa calore novo paulatim terra subacta
Sic et aqua cardo principiumque rei
Omnis fit; petiturque dehinc mucoris crigo,
Fungorumque cohors hinc habet *ipsa* genus.
His tentat primas vires natura latebris,
Arguit hinc operi quæ bona finis erit.
Illorum plerumque putredo novæ fit origo
Prolis; et inde suum ruribus agmen erit
Quo natura fovet majores veris honores,
Sive sub effigie graminis uber humus
Huc illuc decoretur iis, vel, ad arboris instar,
Jam sublime caput pura per astra ferant.
Hæcque refer florum, quot erit vel odora potestas,
Vim multam; foliis quod sit et omne genus.
Nunc ea luxuriat virtus genitiva per arva,
Ignis et omniparens semina quæque subit.
Omnibus effluviis aer prædives ubique
Suavius his spirat germina quæque ciens.

Vere novo renovatur humus, renovatur et omnis
Naturæ aspectus, dum calor intus agit.

En, videas, volitant per inania semina multa.

Dixerunt Zephyrum Chloridos esse procum :

Ah Pater omnipotens, prolis studiose creandæ,
Jussa sequi promptam nunc age molle refer

Quo bene fota queat tacite sibi volvere vires,
Vitaque sic cunctis mitior intus eat.

Hoc incumbit onus patri, tua cura juvabit
Instabiles, illis hinc erit orsa quies.

E plantis sensim graditur natura creando
Ad quæ constituit fabrica plexa magis;
Entia nempe fibris vasisve moventibus orsa.

Illæ foveat tellus hospita quæque sinu
Quo degunt, vivunt et aluntur ubique reperta,
Legibus acta suis, viribus aucta novis.

Quot miraris ibi sulcantia Tethyos arva,
Dum Phœbi radiis sic feriuntur aquæ!

Exigua et scopuli condunt, conduntur et imis
Multæ sub his algis; hinc sua nota cohors
Neptuno, conchæ, pisces, phocæque, lupique,
Gorgonei fœtus, aut zoophyta freti.

Quot tranant in aquis, totidem per viscera terræ
Innumera irrepunt non fruitura diæ
Luce: foveat plantæ, lapides animantia passim;
Sic late sedes imperiumque patent

Illorum, pennise volucribus æthera verrant,
Vel latitent vili semper inhæsa fimo.

Quam rerum veneranda sophum percellit imago;
His dum tot scenis ampla theatra videt
Naturæ variata, modosque secuta priores
 Queis idem semper pulchrior ordo manet!
Omne suis animans vivit sub legibus, atque
 Non sibi quærit habens quo meliore regat
Auspicio vitam; causas exquire latentes
 In compage bona qua fuit ante datum.
Hic et apum referas artes, referasque labores
 Queis formica vacat; quas fera quæque struit
Insidias; quot habent suspensa cubilia ramis
 Garrula gens avium; quos meditatur aquis
In mediis astus, aliis minitando ruinam,
 Piscis, ut ipsius sint alimenta gulæ.
Hæc concessa fuit speciei cuique perite
 Sollicitudo, suum quærere nempe cibum.
Hæc immota vadis sperat sibi segniter escam;
 Illa probat variis ire redire viis
Clamve palamve, cibos teneras quærendo per herbas;
 Dum numerosa minas bellave sæpe movet.
Sunt quæ vasta secant pinnis velocibus alta,
 Atque vorant citius quos malus angor habet.
Sic suus est pelago, fluviiis vacuoque viator.
 Terra quot occultos intus ubique foveat!
Impavidi quærunt aditus, et sæpe viarum,
 Dummodo præda cadat, cuncta pericla probant.
Nautilus ecce procul, cernis, qui certat eundi;
 Navita fluctivagus non sinit esse modum

Ardori, nec eum terrent discrimina ponti;
 Quin potius citior vela dat ipse rati,
 Alta secat ventisque faventibus acrius urget;
 Naclerumque docet qua dabit ipse trabem.
 Altera cura fuit naturæ, nempe fovere
 Ignis queis species accipiatque sibi
 Detque dein quæcumque suæ primordia vitæ.
 His etiam ludis scena stupenda datur.
 Multa, velut palmes, madidis sua germina fibris
 Intus habent noto luxurianda scôpo;
 Unde exclusa salit soboles à matre seorsim,
 Cui patris officium nullius esset opis.
 Huic classi zoophyta, gelu molluscaque duces.
 Nunc quoque non mittam quæ vocitata prius
 Ovipara antiquis, nobis genus inde vocatum
 Quod fœtus semper terrea testa tegit,
 Qua foti solis matrisve calore benigno
 Sint tacite donec robore corpus eat
 Exaucto vegetum, sensimque patescat hiatus
 Pervius incluso qua cito fiat iter.
 Huc referas et aves, muscas, insectaque, necnon
 Serpentes; et erit plebs numerosa maris.
 Hic satis auctorem pandit cui magna potestas
 Conspectus rerum, sed probat ordo magis.
 Et magis ipsius sapientia mira patebit,
 Si veniant menti queis decoratur homo
 Eximiæ dotes. Illum formaverat ante
 Conditor, ut starent signa decora suâ.

Corporis o quales habitus staturaque ! qualis

Vultus majestas ! quis rationis apex !

Quamque fuit vitæ multiplice fonte refertus !

Organa quam vegeto fomite cuncta valent !

Quot peragunt intus varios mirosque labores !

Unde recens vasis excita vita datur ;

Et præstant partes quod erit sibi muneris omne ,

Usque sit his pensis summa recisa dein.

Sed nova me rapiunt mirandis hisce morantem ;

Nec me quin stupeam cuncta perinde sinunt.

Jamque leves ideæ veniunt , formantur ab illis

Argumenta quibus se cito fert ad opus

Omnis homo quæritque novis dare corpus et artus

Verbaque : sic pondus jam simulacra trahunt ;

Et percepta suam produnt vim ; vivit et adstat

Quod nihil in vacuo degerat ante chao.

O hominum vere cœlestis originis olim

Mentes , quam divas arguit illud opus !

Quot refovente sinu latitantia jamque dedistis

Germina , quotque manent auspice danda bono !

Vult homo , jam sese tellure palatia tollunt

Splendida queis vivunt marmora , spirat ebur.

Fit domus innatura salo pernicipibus alis ,

Per vada , per syrtes sæpe datura viam.

Vult , et eunt sensim montes cerealibus æqui

Æquoribus , surgunt altius arva solo ,

Aggeribusque datis Neptuni provocat iras ,

Dormitatque casa sæpeque subtus aquis.

Trans montes tentatur iter, scopulique facessunt,

Et juga suspenso ponte meanda patent.

Ah! veniet tempus, veniet, nec inania promo,

Quo novus hinc alis Icarus alta petet

Ætheris inventis, aliis aut artibus ante

Non homini notis, impavidusque viam

Sulcabit; metuensque Jovis pennata satelles,

Ne sua regna cadant, ipsa rigescet hebes.

Illud erit tempus, credo, nec, amata, remotum,

Quo tunc Japetides alter et ipse viam

Rursus adinveniet, celsum affectatus Olympum,

Diripietque Jovis fulmina sæva manu;

Morigeros ignes scintillis ire coruscis,

Et late fundi cernet et ipse nepos.

O natura! tuæ quantum pretiosa supellex

Aulæ, et quanta adytis fulgidiora latent!

SPONSALIA.

Mysteria Floræ panduntur. Quomodo planta nascitur. Seminis expansio; germinis eductio. Quid conferunt folia seminalia. Quomodo germinant aliæ plantarum partes, medulla, cortex, lignum, vasa, frondes. Pubertas plantæ, amores. Quid sit flos; ejus partes, usus antherarum; pistilla, germen, stylus, stigma. Amatoria florum certamina in variis speciebus considerata. Plantarum sexus: mas et femina quandoque habitant in discretis sedibus. Phænomena animanti consona quæ eis competunt. Ingeniosa phœnicum fecundatio. Mira Valisneriæ hydrocharidibus à recentioribus annueratæ. Actio germinis post petalorum secessum propria. Vivit planta animantis ad instar; respirat, se movet, frondes et radices quærunt cibum, senescit, et, percurso vitæ suæ curriculo, moritur.

IN nova nunc rapior naturæ castra; renidens
 Me sibi Flora vocat: te cito, Flora, sequar
 Quo jam cumque trahis; Tempe per amœna vireta,
 Vel per Amymones, perve roseta Paphi;

Te sequar, et vulgabo tui mysteria lecti:

Cur Zephyrus cunctas depereundo moras

Dimovet, insequiturque levem juncturus amores:

Quæ præeunt igni mollia pensa suo,

Panchari, cuncta loquar; tacitos quoque conjugis astus:

Hinc tibi disce modum quo recalescat amor.

Omnis ab expanso pubescit semine planta,

Quod calor intus agit, mox novus humor alit.

Compos jamque suū germen cito vescitur aura,

Ac simul inflati dissiluire lobi.

Dumque novos intus sorbet radícula succos,

In caulem assurgens crescit eundo magis

Plumula, cui ducunt minimo spissanda calore

Mox alimenta lobi; sic nova vita datur.

Hi sensim in folium genitivum utrinque virescunt,

Queis incumbit onus molle fovere novum

Embryonem, vel ei suctam committere lympham.

O quam Chloris amat, cara, caveto, precor,

Ne tibi forte novæ caulis mala dextra trucidet

Hæc folia ante diem, cum foret absque suis

Planta dein succis nutriceque, moxque periret

Quæ juvenilis erit gratia blanda comæ.

Cara, foveto tibi teneras spes, excole foetum.

Mersa sub uberibus parvula planta latet,

Quæ mox exurgit cœloque potitur aperto.

Jamque medulla suo cortice tota datur,

Cum nova nascuntur folia exarente priore,

Et dum quæque suum perficit intus opus,

Suctio radicis crescit crescente calore.

Affluit humor ei, fasciculusque recens
Fibrarum exoriens conoïdeus ipsé medullam
Semovet a tenero cortice, datque dein
Lignosum stratum subtus cui gemma tumescit.

Vere novo mucus spissior omnis abit
In fibræ speciem, contortaque fibra cylindrum
Aut spiram format densior; unde patent
Diversæ series vasorum; sicque quotannis
Fasciculi surgunt mox nova strata dati.

Durior hinc cortex cauli, gemmæque facessunt
Ad latera innumeræ; luxuriando dein
In frondes, et uti radix, ita brachia truncus
Omnis habet liquido molle natura Jove.

Jam sua pubertas plantæ qua junget amores;
Nunc Hymenæus adest luxuriante coma.
Unit amor plantas, et habet sua castra Cupido
Ruribus et sylvis, flos ubi vernus hiat.

Naturæ dicunt studiosi nomine florum
Veris opes, quot eunt versicolore sua
Conspiciuæ forma, totidemque cubilia sponis
Mox ubi congressus gratior hora venit.
Flos plerumque suo tegitur calice ante dehiscat;
Cumque recessurus, nunc variatus hiat

Alter honos, olim veteres dixere corollam,
Chloridos unde comæ nascitur omne decus.
Quam merito natura sophis his rideat aulæ
Cultibus, et quantus naribus halat odor !

Sed stata pro genesi incumbunt sua pensa corollæ;
 Stamina nempe novo rore fovere suo
 Quem dedit ante liber jamjam de more movendum,
 Ut suus antheris succus opimus eat.
 Quod si anthera suo forsán privetur honore,
 Luxuries petalis hinc sua tumque decus;
 Sed spado flos splendet, nec habet quod jactitet ille
 Hancce venustatem. Sors ea nota rosæ;
 Hepaticamque manet, violam, delphinia, caltham,
 Narcissum mollem, leucoionque rubens.
 Nam dum succus adit petalum quodcumque foveatque,
 Stamina degenerant, germen inane perit.
 Hæc sibi monstra legit naturæ Flora; spadones
 Hos amat, hinc illis vafra cubile sui
 Conjugis exornat, lentos ut excitet ignes,
 Sicque trahant citius queis micat illa, faces.
 Jure putes floris stamen maris organon esse,
 Turgidulum proprio semine; pollen habent
 Anthologi. Tenuis vesicula continet illud;
 Spiritus intus inest, mox et iturus eo
 Quo genitura latet nimirum floris in imo.
 Pistillum dicunt quod gerit omne vicem
 Conjugis; hicque recens referunt germenque stylumque
 Stigmaque phytologi pervia quæque super;
 Matricisque loco germen proinde putarunt,
 Esse, quod huc lateat mox alimenta sibi
 Embryo tracturus. Sed adhuc nova pensa recurrunt
 Libatis illis; dicere nempe novi

Floris amœna scopo præludia quæque quotannis,
Unde propagando permanet omne genus.
Nonne vides violam tricolore, nuper amorum
Ignaram, rima nunc et hiare sua,
Ac simul emisere sui sua quinque mariti
Spermata? Mox cernis stigma colore novo
Mutari, implerique sua generante farina,
Intus quam retinet melleus humor ei.
Quam cito gratiolam Veneris trahit acrior æstus!
Stigma rapax instar sæpe draconis hiat,
Nil nisi pulveream nubem sibi seminis optans,
Et rictum claudit cum cito traxit eam.
Nunc attende, precor, campestris ad illa nigellæ
Phænomena. Ut primos flore patente ciet
Lætus hymen coitus, pistilla recentius orto
Sunt producta magis stamine quæque suo.
Inflexi torquentur eundo styli, vel in imos
Prospiciunt sponso, pollen ut inde trahant;
Moxque resurgentes alio tolluntur honore.
Adde quod ipsummet stamen, ut omne bibat
Pistillum semen ventis perflantibus, illud
Ambiat, et sibimet cingat amanter idem.
Inde securidacis pistilla carina corollæ
Declinata tegit, stamina tumque latent
Mox missura auram, pluvias arcente malignas
Vexillo. Fagis flos suus omnis adest
Mas plerumque supra flores quos conjugis instar
Sponsus habet, melius sic genitura meat.

Hoc quoque deinde magis traxit mirabile dictu,
 Nimirum quod eæ quæ caruere toro
 Plantæ, juglandem; betulam numerabis, eodem;
 His flores gemmant frondibus ante novis
 Quam caulis fruticatur: ea ratione putarem
 Ne noceant genesi luxuriando comæ.
 Quot vel ubique, jubar Phœbo mittente, dehiscunt!
 Qui labente die complicuere suas
 Alas, ne dubiis pollen lædatur ab auris,
 Neque pruinossæ noctis acuta premant
 Frigora, sic nequeat densatum ad stigmata ferri,
 Omnis abest motus cum genitura suam
 Pervasit rimam. Dicam quoque mira relatu
 Quæ sibi ludibrio bardus habebit homo.
 Stipite materno carptis phœnicis alumnis,
 Agrestes proprio polline quemque datum
 Succutiunt Arabes ramos per spadiceis omnes
 Feminei, vel eum non procul esse student:
 Unde latens ovo citur plerumque favilla,
 Sicque parens prolem fœta deinde gerit.
 Sique procul species habitent, mas dona remittit
 Mox sua, quæ Zephyrus portat ovando suæ
 Conjugis in gremio; conjux respondet amor
 Quæ patri natos est genitura pares.
 Chloridos inde ferunt Zephyrum prius esse maritum
 Mythologi, quod ei flamine sæpe favet.
 Inter hydrocharides species mirabilis exstat,
 Quæ, dum vere faces excitat intus amor,

Phænomena expromit vulgo non nota profano.
 Hæc dico, latet plantula mersa vadis;
 Fæminei flores scapo laxante retenti
 Emergunt; meretrix quæritat inde sibi
 Quæque marem. Interea spatha pronuper hiant,
 Masculi, ubique mares exsiliendo secus
 Flores, atque sui juris vel eunt abeuntve salaces,
 Sicque trahunt mæchas quotquot amore datas,
 Et plerumque sua dando virtute protervas,
 Ad vitæ motus semina cuncta vocant.
 His actis, flores citius merguntur in undis,
 Dum trahitur scapus quo prius ortus erat,
 Vi subeunte nova vitamque ciente futuram
 Embryoni subter qui fruticandus aquis.
 Nox vocat ipsa procum dominæ plerumque cubili,
 Et tenebris ignes obsequiosa foveat.
 Lætius æqua die celebrant connubia plantæ,
 Ac simul aurora vallis aprica rubet.
 Intereaque faces acuunt cantando volucres,
 Et tardos stimulant ad sua pensa procos:
 Sole sub ardenti multæ consortia quærunt
 Moxque recessuræ nox ubi cuncta nigrat.
 Disperit omnis honos flori quo germen amica
 Aura donatur; staminibusque suis
 Tum petalis quicquid prius iverat, ovo
 Allabens minimo semina quæque foveat,
 Maturusque tumet fructus, mox marcidus aret,
 Et fecunda gerit semina fulta suo

Umbilico septis, propriisque recondita cellis,
 Sæpe perispermis tuta perinde suis.
 Ast ea mox libata probant animantis ad instar
 Esse omnem plantam, quæ sibi more suo
 Vivit et augetur vitali pervia succo.
 Nunc nos attonitos ulteriora manent.
 Spiramenta patent foliis cernenda retortis,
 Quæ subit æthereus quo refovetur eis
 Vita magis fomes, meliusque moventur in orbes
 Omnigeni latices, sole parante vias
 Et ramos animante novos frondesque bibaces.
 Et sua sunt foliis multa superne recens
 Oscula visa vitris cœloque patentia puro,
 Queis halant plantæ quæ nocitura forent
 Purgamenta. Movet frondes ad solis honores
 Quæque novi, pandit, deinde recondit eas:
 Sic veniente die labentevē vita fovetur;
 Utque ferunt species, motus ubique subest.
 De quærente cibum sparsim radice silebo
 Plurima digna notis, ne lutulentus eam.
 Sic erit imponenda meis calx ultima dictis,
 Pandendo vitæ fata suprema datæ.
 Omnibus ipsa satis etiam sua nota senectus,
 Qua veniente riget caulis hiando novis
 Rimis. Siccescunt rami moriturque medulla,
 Putrescit radix, vasaque cuncta putrent.
 Interiora subit vacuæ compaginis aer,
 Mutandoque vices detrahit omne fibris

Quod fuerat solidi, vel aquosa trahendo

Dissociat partes quæ coiere prius.

Exin planta datis morem gerit ipsa senectæ

Legibus, atque lubens emoriendo cadit,

Cum videt extinctos habilem renovare parentes

Progeniem, jamjam quam nova fata manent.

Indeque jure putes vegetantia more foveri

Quo sumus: hinc laudis præmia sunt Deo.

Sed jam, cara, procul nimium me copia duxit:

Sic me percellunt quas habet orbis opes!

Hæc tibi sufficiant, ut eis edocta magisque

Ac magis artificem jam venerata canas.

S O M N I U M.

Doctrina Zoroæ admirationem movet Panchariti : hanc exoptat illa verti suæ frugi. Naturam magis dehinc ipsi placituram esse, nec passuram se à tanto fenore privari factetur. Ipsius somnium; non se duci ab illo, attamen putat cultum Minervæ jungi posse, et merito, cum Veneris cultu.

QUÆ tua dicendi, Zoroa, dum condita narras
 Naturæ gremio, copia, quisque lepos!
 Unde tibi veniunt tot inedita semina tantæ
 Doctrinæ? Quanto ridet amica magis
 Olla parens rerum, quoties arcana revolvis
 Queis ditat minimum sedula semper opus!
 Sentio jamque magis duci, magis atque foveri
 Nunc desiderio quo tua quæque meæ
 Hæc documenta fluant frugi; sed erunt nec inertī
 Germina nec sterili semina jacta solo.
 Tantane sic mundo passim peraguntur in omni
 Totque opera, et pergunt jam sine fine dein!
 O quam jure dehinc natura stupenda patebit
 Nunc operis quod erim semper inhæsa suis!
 Quidquid ais, cupidæ menti tua verba recurrent,
 Nec me jam patiar, spe subeunte magis,

A tanto rerum privari sponte novarum
Fenore, nec nugis posthabuisse ferar
Seria. Sed quod adhuc nostra pro parte merebit,
Accipe jam paucis, somnia noctis erunt;
Somnia danda fide majore, quod illa retexit
Cornea porta dolos non mihi lata prius.
Nocte sub hesternâ fessam dum somnus alebat,
En oculis sistit diva Minerva meis,
Virginis os habitumque gerens, circumdata nimbo,
Nuda genu, nodo pone ligata comam.
Quæ simul his. « Quænam rerum te inscitia fallit,
Quisve tuos sensus nunc malus error agit?
An patieris adhuc florentia tempora vitæ
Quæque tuæ, virgo, sic sine fruge teri?
Euge; nec ipsa Cypris ducat sibi semper honores,
Nec sine ut ante oleam jam tibi myrtus eat.
Semina ni fuerint agro commissa recenti,
Irrita tunc fient, ortave sæpe macent.
Sume tibi monitus, nec erunt virtute subinde
Absque sua. Absument otia quique dies,
Canitiesque feret vitæ cito tædia seræ,
Ingeniumque dolens flebis inane tuum.
Ducere quippe Venus gaudet lasciva juventæ
Tempora blanda, senes nec sinit esse sua
Lege datos; sed ego cultoribus omnibus adsto
Tempus in omne decus, dulce levamen eis.
Euge igitur virtute nova; dehinc omnis abesto
Segnities, valeant jam mea jura magis. »

Vix ea fata fuit, liquidas mihi visa per auras
Ire levi nitens nube, relecta Deam.
Nec ea sum nec ero, Zoroa, quam somnia ducunt;
Nec vanas species in mea damna feram:
Sed quæcumque cadunt frugi, vigilemve, soporve
Me premat, illa sequar, dum meliora dabunt.
Ergo dehinc nobis Veneris jungenda Minervæ
Munera muneribus, mixtaque semper eant.

PRÆDIUM.

*Descripta veris amœnitate, concludit Zoroas
solummodo felices esse illos qui paterna rura
colunt. Labor villici. Ipsius cura in recon-
dendis sulcis vitis propaginibus : gaudium
in aspiciendis bobus suis in valle pascentibus;
quæ lætitia autumnî tempore in carpendis
fructibus; oblectamenta in hieme; voluptas
dum blandiuntur eum uxor, nati et familia.*

TANDEM cessit hiems canos excussa capillos,
Non rauco stridet nunc Aquilone nemus;
Nec glacie densa fluxus cohibetur aquarum,
Vel late campos alba pruina tegit.
Jam sese cœli diffundit amœnior aura,
Terrigenisque parit cuncta tepore suo.
Omnia solvuntur Zephyris redeuntibus arva,
Fecundisque calens decidit imber aquis.
Sole novo resolutus ager jam parturit omnis,
Gramine ridet humus disparibusque comis.
Non stabulis gaudent pecudes, non villicus igni;
Garritu vario gaudia promit avis.
Ante rigens herbis sinuosa volumina torquet
Nunc maculata novis ipsa colubra notis.

Thracia suspendit lutosa cubilia tignis
 Ales; amœna canit carmina pastor, oves
 Pascere dum late gaudent per gramina clivi,
 Et docilis modulos fistula mollit ei.
 Carbasa tenduntur ventis inflata secundis
 Marmore Carpathio; nauta recurrit inops
 Ad nova, pauperiem fugiens, discrimina ponti,
 - Nulla dein dicens esse probanda sibi.
 Jam nova germinibus sparsis natura resurgit,
 Expanditque suos luxuriosa sinus.
 O nunc quam felix læto sibi, Panchari, vivit
 Omine qui proprias hic bene curat opes;
 Qui, procul urbano strepitu, bobus ipse paterna
 Rura suis renovat, fenora nulla coquens!
 Miles eum nec agit tremulo clangore tubarum,
 Nec lare lucripetam dissita terra vocat.
 Ignorat pelagique minas Boreæque furores,
 Declinatque forum, tum spatiosa ducum
 Atria; vernarum gaudens examine, curat
 Mansuetus penso quemlibet esse suo.
 Ergo vel intorta salices propagine vitis
 Conjugat humentes, falce subinde putans
 Omnivoros ramos, sectosque recondit alumnos
 In sulcis, viva quæ madefecit aqua:
 Aut procul aspiciens sparsos in valle reducta
 Ire greges, numerat quas dabit inde jugo;
 Mellaque pressa favis nitidis infundit in urnis,
 Et, veniente dein tempore, tondet oves.

Ast ubi distinctum pomis caput extulit arvis
Frugifer autumnus, quæ sua pura viro
Gaudia dum carpit natos sibi palmitæ fructus,
Vel pyra quæque ferunt arva, quot hortus habet
Arboreos fœtus passim, quibus ipse, Priape,
Munere te donet, teque, Lycææ deus!
Juverit, ille cubat plerumque sub ilice densa,
Vel modo quo rivi gramine ripa viret;
Intereaque cadunt alto de fonte loquaces,
Et volvunt musco saxula glauca novo
Propter aquæ, mulcente suis concentibus æthram
Alituum cœtu, molleque flante Noto.
Sic sua membra levi reficit sublesta quiete,
Dumque calent auræ, sæpe sopore gravi.
Sed cum sævit hiems, stringuntur et arva rigenti
Lata gelu, aut densa sub nive terra latet,
Hinc illinc acres multa cane trudit in illa
Quæ struxit cautus retia nuper apros;
Aut tendit laqueos turdis lorconibus aptos,
Vel pavido lepori, Strymoniæve grui:
Quæ jucunda manent totidem solatia fessis
Ruricolis, festos sole ferente dies.
Quis tunc quas et habet curas amor ante malarum
Hæc inter possit sæpius esse memor?
Sique pudica juvens uxor pro parte domumque
Et dulces natos, Apula qualis erit,
Conjugis ad voces cremium det lætior igni;
Inde suum claudens cratibus ipsa pecus

Fraxineis passim, turgentia siccet utraque

Ubera jamque manu, vinaque prompta cado

Quæ prius autumnò tulerat sibi collis apricus,

Et ponat mensis quas dedit ipsa dapes

Villula; dein veniat proles dilecta parenti

Blandimenta parans, oscula dando simul

Plurima: cui Lucrina bono conchyliis sponso,

Rhombus et Ionius, Carpathiusve sparus,

Si quos, flante Noto pelagoque furente procella,

Vertat ad Icarium stridula littus hiems?

Hæc mihi contingant deinceps, non Afra volucris

Colchæve jejuno dulcior esca foret

Pinguibus e ramis lecta mihi nuper oliva,

Vel molli lapatho vere virente mihi,

Aut festis balante tuis, o Termine, cæsa,

Ereptæ capra fauce rapace lupi.

Ut juvat interea, saturas glecomate, videre

Barbigeras pecudes segniter ire domum,

Languentive boves molem cervice trahentes

Vomeris inversi sæpe morante rota,

Vernarumque manus, percultæ insignia villæ,

Quæ circum nitidos est operosa lares!

Ah nobis olim faciant hæc otia Divi,

Panchari, et omnivorum nil moror inde malum!

CAPTUS.

*Zoroas salutat Floram diluculo, : admiratur
ipsius imperium, et ei gratulatur quod curæ
habeat hortum è quo ducit decus Pancharis :
ait quod lætior ille sibi sit viretis Tarenti
aliisque hortis à vetustioribus toties decanta-
tis. Salutantur flores tanquam daturi dominæ
lepori. Cedant cuncti rosæ, quæ roseida mane
novo et juncta myrto floridior erit ipsius lateri.
Carpuntur omnes, etiam humilis viola. Unde
nomen ion huic flori.*

SALVE, Flora parens, Zephyri pulcherrima conjux,
Tu nitor hortorum præcipuumque jubar ;
Cui prius ornavit vernis Berecynthia Mater
Floribus ipsa caput, ne sua nympa foret
Despectata procis, festis redeuntibus Evan.
O veris fragrans et geniale decus!
Dum sibi pandit iter ridens Aurora per axem,
Æthereasque vias spargit ubique rosis,
Me sine mirari quanto mage splendeat aula
Hic tua; quam vario spiret odore genus.
Hunc hilares hortum nobis gratamur inesse
Jamque tuæ curæ, quo sibi promet opes
Pancharis. Hinc nitidos quot hiabunt excole flores,
Unde prius pexæ sit nova deinde comæ

Gratia, vel niteant sertis obeuntibus ipsi
 Candentes humeri, cum subitura choros.
 Hæc mihi quam grate rident florantia! quamque
 Suaviter exhalant naribus illa meis!
 Cœnotrii jacent jucunda vireta Tarenti,
 Assyriive super mœnia celsa prius
 Exstructos laudent hortos, et Græcia campos
 Elysios; ridens hic mihi pluris erit.
 Vos salvete, recens proles enata parenti,
 Flosculi, adhuc Zephyri flamine lene dati.
 Vos adeo, cupiens decerpere quotquot honores
 Jam dabitis dominæ; pandite quique sinus.
 Suavior aura venit, mittunt sua dona roseta,
 Glans et hiando comæ detegit omne decus,
 Cedite, plebei flores; vos cedite cuncti,
 Nam regina loci nunc dedit ire jubar.
 Tu, rosa, prima feres ipsi suffimen amœnum
 Roscida, sic avido pollice lecta meo.
 O Veneris semper suavissima gratia cultæ!
 Juncta recens myrto, sic eris ipsa suo
 Floridior lateri, nec erit fragrantia tetra
 Si quæcumque dabo, molliter illa refers
 Basia. Jam quot olent citius carpamus eundo,
 Narcissum flavum, clematidemque novam,
 Lilia, jasminum, cyanum, delphinia, amellos,
 Et molles tulipas, leucoionque rubens.
 Nec te transibo, o glacialibus icta pruinis
 Et rediviva magis, nunc licet ipsa novo

Cespite clam lateas, viola, obvelata nigello
Tegmine. Vos, pueri, discite qualis erat
Asperitas fati pudibundæ numine lævo,
Ut data ab antiquis vatibus ipsa fuit.
Nympha pharetrigeræ steterat comes ante Dianæ
Candida, et hinc flori, nomen Ianthis erat.
Viderat hanc Phœbus vaccas pascendo Phereas:
Protinus et periit, nec sibi cavit amans.
Moxque cupit speratque Deus connubia nymphæ;
Ignis tantus ei pectoris intus erat.
Olla, velut crimen flammæ exosa jugales,
Iverat ex oculis, se retrahendo procul.
Nilque vocantis erant frugis bona verba quot ipse
Jactabat timidæ, quin properata magis
Declinabat eum. « Quid inops ita mentis? amicam
Da faciem, quod ego non, ait, hostis eam.
Quem fugis, ah! nescis; dico, temeraria, nescis:
Jupiter est genitor, Delphica terra colit.
Per me quidquid erat vel erit, constatve, patescit;
Per me concordant carmina nexa lyræ.
Arcipotens dicor, quamvis sit et ipse Cupido
Certior. Inventum stat medicina meum:
Hei licet inde meo nequeam vel habere dolori
Lenimen, cassum vel medicamen eat. »
Attamen illa petit sylvas audita Dianæ,
Colle nec aprico virgo deinde stetit.
Ah! quoties dixit nemorum Dea: Cara, caveto.
Heu colles! Phœbus nam sibi carpit iter

Per colles, crebroque volat per aperta locorum.
 Morigerans virgo sæpius ibat inops
 Per valles, pedibusque levis deserta petebat,
 Umbrosos fontes egelidasque specus,
 Impatiensque Dei fugiebat in avia quæque;
 Nec quid Amor, quid Hymen, quid decor ipse suus
 Hortantur curat, suffundens ora rubore
 Protinus ad nomen, cum retulere, proci.
 Ah malesana nimis, quid eras exosa calores
 Queis meliore dehinc sorte beata fores!
 Quod Deus omnis habet cordi, mox exitus esse
 Huic citius debet vi prohibente moras.
 Ipse pudoris amor jamjam male cesserat illi,
 Atque, Dei tacitos experitura dolos
 Mox erat indocilis, tandem cum Diva: Puella
 Ah potius pereat cui sua forma nocet!
 Vix effata, nigra tinxit ferrugine vultum,
 Et dedit esse novum, cui suus insit honor,
 Florem, quem violam vel ion dixere poetæ.
 Sed mutando genus complacuisse magis
 Quæ prius huic sedes pristinaque claustra viarum;
 Vallibus hint imis flos amat esse pudens.
 Panchariti, faciles auræ, vos dicta referte;
 Inde mala agnoscat quæ pudor ipse tulit.
 Heus pueri, ampla seges metitur, properate canistris,
 Flora meis votis obsequiosa monet
 Quæ veniunt ubicumque mihi nunc munera lectu,
 Humida adhuc lacrymis noctis et apta scopo.

Iteque vos, flores nitidi, somnoque sepultæ
Panchæas auras mittite quique meæ
Jam dominæ, revocate faces revocando sopitam,
Ut sciat hic dudum me vigilare sibi.
Et tu nocturno læte, rosa, rore renidens,
Purpureo moneas, oro, colore genas
Basiolis nostris pictas jucundius iri,
Illis unde, puto, mox erit alter honos.

P R O M U L S I S.

Zoroas ruri assidens amantius Panchariti, quædam basia ab ipsa expetit delibanda; quot efflagitat; innumera ab exemplo Auroræ, quæ non parce irrorat vireta. Ne eum contristet repulsis illam deprecatur; voluptas qua beatur dum illa dat et accipit ille.

NUNC sub ea platano gratas et amoribus umbras

Dante meis, liba quot dedit ante Venus

Suavia Mavœrti, claudio deprensa marito;

Quot, mea mulsa, tuo nutrit in ore rosas

Divus Amor; quot eunt passim tibi pone capilli,

Quotque faces oculis; spicula quotve sibi

Alternis mittunt linguis retrahuntve palumbes

Vere novo: nobis bella labella gerant.

Calculus absit eis, refugit quem tanta voluptas.

Æstivone Ceres tempore quasque sui

Enumerat spicas capitis? num Flôrâ recenset

Abdita odorifero roscida dona sinu?

Nec Zephyrus proinde rosas quas perflat in hortis

Idaliis numero sic studiosus habet.

Dum Matuta diem pandens dat ab axe corusco

Ætherei quod habet luminis omne jubar,

Non parce lacrymis irrorat quæque vireta,
Prodigæ sed multis undique ludit aquis.

Ergo mihi desiste tuos numerare favores.

Qui tenuis usque minas et tua verba nimis
Aspera non numero retuli. Nunc pone querelas,
Et misce monitis mollia verba meis.

O cedas precibus, quæso, cedas et amor;

Namque voluptatis causa duobus erit
Inde tibi nondum notæ : me siste beando;

Et procul omnis eat jam nova causa moræ.

Non me contristes iterumque iterumque repulsis,

Et pensent citius suavia multa mihi

Tot lapsos questus, mellitaque millia redde.

Si numerata stupeas, non numerando dabis;

Omnia vel turba, nemoque sit invidus illis

Hic ubi nunc solum sola beare queis.

Et tua lingua salax repetito vellicet ictu :

Blanditiæ arma tibi, basia plaga mihi.

Deliciosa voluptatum nobis et amorum

Pugna! cie bellum, Panchari; namque placet.

O mea, sic soles vacuos dehinc ire sinamus,

Carpat vel laudet garrula lingua senum.

Transibunt risus, transibit et ista voluptas:

Sic in amore nimis tempus eundo fugit.

Undique si saltus, horti, collesve virescunt

Vere novo, nobis non licet esse pari

Sorte datos : meminisse juvat nunc tempus abire,

Mox nec idem rursus quod prius esse dein

Venturum. Peragrat cœlum sol passibus æquis
 Ascendens labens; sæcula sicque parit.
 Sed cum crudelis vitam Libitina diremit,
 Nox erit, heu! nobis, nec remeanda palus.
 Hinc citius tractanda Venus, tractanda voluptas,
 Armaque tractemus quotquot Amoris erunt.

CHYTRINDA.

*Ruri pueriles lusus. Pancharis et sociæ carpunt
flores nectendis corollis aptiores; sertula for-
mantur earum vestes ornatura. Cantus et
moduli. Ducuntur choreæ. Pancharis sibi
oculos obvelat; basia libant ei comites, nec ea
delibatorem potest divinare. Se obvium illi
objicit Zoroas et tria figit; vim noscit, unde
premit verba metu. Condonatur amanti.
Abeunt comites; sed abeundo quæque cupit
quod talia sibi clam figat amator.*

QUAM juvat ipsius nitidæ meminisse diei
Qua mea lusa fuit Pancharis ante doli
Nescia! Tempus erat fruges quo falce resectas
Carpebat messor, quo fugiendo faces
Ardentis Phœbi Doris quærebat in imo
Oceano frigus, mox subitura sui
Conjugis ardores; nuper cum rure remansa
Sole sub occiduo nostra puella suis
Mixta recursabat per amœna vireta Neæti,
Incipiendo novos, quot placuere, jocos.
Sic et Amazonidum, positis post prælia telis,
Cursitat huc illuc exhilarata manus,

Devictoque suos cantans ex hoste triumphos

Ludit ad egelidas Thermodoontis aquas.

Floriferi candente manu tunc ruris honores

Quæque sibi plaudens, messeque ducta sua,

Ibat ubique legens: Beroe vaccinia carpit,

Aglauros calthas, Euphrosineque rosas;

Pulchra Thais clitenum, cyanos legit alba Lycoris,

Narcissum Cyane, partheniastra Lais;

Lilia Phyllis amat, polion Leodora jocosa,

Viriginemque bonam bellis amœna trahit.

Et stola cuique vicem præbet succincta canistri,

Pancharitique refert, quæ strepitantis erat

Ad rivi latices sociis nectendo corollas.

Interea ardet opus: florida quæque legit

Munera tum nemoris, prati, tum ruris odora;

Sertula contexit quæque puella sibi,

Involvens et eis humeros pectusque caputque:

Dixeritis cunctas Chloridos esse manus.

Fragrantes flores, vestræ quæ gratia formæ!

Sed magis heu quanto labilis illa subest!

Lilia quam potius dominæ vernantia collo

Me traherent, vel eæ queis nitet illa, rosæ!

Incipit ambrosios cantus mammosa Glycera,

Dum crotalo sequitur sæpe morando Lais.

Tum choream ducendo movent retrahuntque vicissim,

Accelerantve pedes, gramina vixque premunt.

Ludite, nunc viridis vitæ, nec amœna, puellæ,

Tempora tristitiæ sint data vestra nigræ:

Ludite; dumque sinunt currentes instar aquarum.

Anni, neu vestris desit origo jocis.

Terpsichores lapsis jocularibus incidit illis

Jam nova causa doli. Pancharis ecce suæ

Fasciolam ducit fronti; sic lumina velans,

En fit Amor: tacite turba coarctat eam.

Basia jam Cyane figit lasciva corymbo,

Aglauros oculo, pulchra Glycera genæ.

Sic sibi quæque serit mellita metitque jocose,

Dicere nec poterat quæ tulit illa prius

Pancharis. Ah steriles lusus sic segniter acti

Queis pueri desunt! Ecce repente ruo

Dumeto quod erat frondens prope, sumere tentans

Quæ poteram messis basia grata mihi.

Jam dubito turbare manum, cum protinus ultra

Me tulit ingenium. Sic cito spēs et amor

Me fecere reum: velox minus emicat alta

Fulgur ab axe cadens. Territa turba fugit

Longius hinc; sed amore flagrans ducebar ad illam

Quæ sibimet passus traxerat ante meos,

Oreque flammifero figo monumenta corymbo.

Ignis trina mei. Pancharis icta novam

Vim sensit, fallique nequit, quod et usque dedere

Talia non sociæ. Tuncque dolosa statim

Basia quæ tulerit Cyane perquirat ab illa:

At tremit inde rubens, et taciturna premit

Labra metu, patuitque dehinc fallacia turbæ;

Intus at esse suum judicat ipsa procum.

Et jam vesper erat veniam cum nocte reducens,
Qua toties pretio furta fuere bono.
Condonabatur sonti, cum rapta puellæ
Vertebant turpi suavia quæque nefas.
Hinc vindicta fuit jurata, sed ore resedit:
Iratæ comites terga dedere simul,
Culpando facinus, pœnasque repente poposcunt.
Instat quæque suis vocibus atque minis;
Sed jam quæque cupit quod amans sibi talia patret
Furta, cito proprias sic silet icta faces.

THERAPEIA.

*Dormit Pancharis ad oram rivi strepitantis :
neglectus sui vestitus, nudorum artuum po-
situs, motus amabilis uberum. Zephyrus sub-
levat ei strophium, prodit alabastrus è clauis-
tris, figit ei basia Zoroas. Pancharitis error,
inrepatio ad apem. Se notum dat ipsi doli
reus.*

SOLE sub æstivo, rivi strepitantis ad undas,
Dum fesso pecori gratior umbra foret,
Sola procul dederat molli sua membra quieti
Pancharis, et stratæ cespitis herba torus.
Quidquid erat laquearis ei dabat ulmus amica,
Mollibatque animum lene susurrus aquæ.
Aura levis cirros stringebat amantius udos
Ungvine, et afflabat quidquid odoris erat.
Pancharitis curas somnus mulcebat, et omnis
Gens avium citis anxia jure modis,
Ne turbetur ei requies, proinde silebat.
Sic mihi tunc casus se tulit iste bonus.
Diva Venus! niveos linum sine lege recurrens
Artus velabat, transque videre dabat
Huc illuc temere nudati corporis omne
Quod sibi mollities et quod avebat amans.

Premebat cervix lævum deflexa lacertum ,
 Alter et obversus molliter actus erat
 Quo navigare datur Cythereia littora versus.
 Sertula molle suum versicolora latus
 Ornabant , passimque vagi per colla capilli
 Candida sponte sibi comperiere viam
 Usque suæ zonam , nec erant data bina quieti
 Ubera , quæ duro carcere pressa suo ,
 Vim vi pellebant reditura abituta vicissim.
 O bona sors ! prodest quam meminisse tuæ !
 Mox aura Zephyrus strophium leve movit amica ,
 Sic ut hient oculis lilia multa meis.
 Halitus unus adhuc , dixi , rosa verna refulget
 Jam mihi , vos animæ . Solvit et ipse cito
 Tunc Floræ conjux lemniscos : unicus obstat
 Nexus abit lente ; claustra refracta sinunt
 Emergi Pueros : alabastrus prodit amœnus
 Mox sese fidens ausibus inde meis.
 Uro timens , adsum propius temerarius ipsi ,
 Osque meum nymphæ suavia trina dedit
 O cui non similem Gnidiis legere rosetis
 Alcinoive solo , quam neque Sicla tulit.
 Evolo . Tunc ardore nimis cruciata , corymbo
 Illa tulit dextram , qua cito prendit apem
 Quam rosa pulchrâ sinus deceperat , unde relictis
 Anthemide et violis ibat alenda super.
 Siccine mæ lædis , dixit , mucrone cruento !
 Plectere pro damnis quæ duplicata placent .

O mihi parce dolum, clamavi, parce fatenti:

En apis ipse; precor, plecte repente reum;

Vel potius patiaris opem ferat ipsa dolori

Quem prius excivit callida nuper apis.

VELITATIO.

*Zoroas pressius urget Pancharitem, et quærit
mercedem ipsius studii. Hæsitatio amatæ et
muta confessio. Raptus Zoroæ, felicitis animi
expansa verba; frustra nititur contra pudor.
Expediuntur è carcere Veneris lepores; agoni
prævia velitatio. Supplicatio ad Venerem.
Inertia dimicatoris.*

FATA favent tandemque mihi mox prospera spondent.

Ergo tuo amplexu colloquioque licet

Jamque frui, nec erit testis qui turbet amores!

Panchari, nunc dicas an placuere prius

Quæ tibi devovi, curæ studiumque, parato

Discere, seu faveas vel reprobare velis

Sinceros ignes; refert mihi vera fatere,

Ut sors ipsa dehinc sit stabilita proco.

Fœdera nunc etenim ponis, nunc rumpis et illa,

Nec perjura times sic revocare fidem.

Nulla mihi responsa dabis? Quid, et ambigis! Unde

Hæ dulces lacrymæ quæ tua labra rigant?

Sponsa supercilio video tua, gaudia cerno,

Et tibi quid dulcis quod movet intus amor.

O me felicem quod eis agnosco triumphum

Jamque meum! Metuas nil, tibi servus ero.

Excessere labris tandem mihi spesque salusque;
 Ah mora neu votis ulla perinde meis!
 Suavier illa rosis rubriora magisque savora
 Melle favis presso, terque quaterque premam.
 Suavia quid referunt? uror magis hisce magisque
 Occursura meæ dum tua lingua venit.
 Et simul alludunt gemino sibi cuspidè binæ,
 Vulnèraque instaurant perniciosa proco.
 Excipe meque sinu refove, mitissima, blando,
 Et tua sint nostris consona verba jocis.
 Nec manus huic penso desit: nunc æmula linguæ,
 Incitet hæc Venerem lene meando pigram.
 Quam nunc molle natant oculi cervice reflexa,
 Dum me blanditiis suaviolisque beas,
 Dum nudando sinus sedendoque sarcina nostro
 Grata genu passim mulcet cundo manus,
 Cervicemque amplexa meam, mox gaudia versans,
 Languidula in pectus concidis inde meum!
 Exanimis labor quasi subeunte veneno,
 Cassaque mens refugit sæpe trahendo moras,
 Quam nova mox revocant udis certamina labris
 Concita, tum morsus dente procace dati.
 Ah vivam, vivam, quod iis sic versor amicis
 Fatis, et tandem sit data meta malis!
 Pone metus, permitte meis ardoribus omnes
 Ausus qui possunt nunc stabilire fidem.
 Suavier ergo voluptates mihi mox et agones;
 Niteris incassum jam mihi, caste Pudor!

Pulchra quidem vultu, sed eris formosior hercle
 Si solvas nodos obsequiosa stolæ.
 Cede preci proinde, meas neu fascia velet
 Delicias, citius quæque mamilla suo
 Carcere prosiliat; Veneris decet esse lepores
 Ornatu nullo, quæ micat ipsa magis
 Nuda sibi. Sugam cupidis Hyblæa labellis
 Mella quibus semper pressa papilla madet.
 Lux mea, depereo; mixto pugnemus amore,
 Et pugnæ tardet præmia nullus obex.
 Neu timeas nobis, conopea ducta recondent
 Qua vaga plebs quiret forte videre jocos.
 Vestis eat citius, nostrum ne tardet agonem;
 Et Paridi qualis jam Venus ipsa fuit,
 Siste, procoque, rogo, pandas quoscumque recessus:
 Nam debent oculi semper adesse duces
 Callibus in Paphiis, dubius ne flectat euntem
 Error de cursu, vel dolus ullus agat.
 Excubet ipse Cupido sacris arasque tueri
 Janitor attentet, lætius ibo viam.
 O optata mihi toties Venerique vehendæ
 Concha parata magis quam fuit illa freti!
 Ostra quid Assyriæ magno tollantur honore?
 Nil jam vester erit quem coluere, color.
 Optima pars animi, nostriis procumbe lacertis:
 Arma mihi subsunt, nunc tibi bella geram.
 Pugna semel certe, melius repetita placebit;
 Et cruor effusus mortifer esse nequit.

Dic mihi quid teneri. Quid, amans, avertis ocellos,
Teque meo removes sic lacrymando sinu?
Pone metus, hortor; lacrymas mea basia siccent;
Basia sic pactæ pignora pacis eant.
O Venus alma, meo præbe nunc calcar amori,
Ut, licet emoriens, jamque renascar ei.
Basia nunc oculi, malæ, nunc labra, corymbi,
Sic omnis regio fervidiora probet.
Panchari, nequicquam quæro nutrimentum ubique,
Dum mihi deficio sic ab amore tui.
Ah miserum! peream quod inertia tela supersint
Cum vi non cassa pugna gerenda foret!
Truncus iners jaceo, sicuti mea membra cicuta
Tacta forent gelida; vis data nulla juvat.
Carmen et herba nocent, ecce hoc; parce moranti,
Quod dein hos ictus vi meliore feram.

P O S T I L L A.

Somniorum efficacia. Quam bene recreant miseros in dubiis vitæ fluctibus, magisque procos virginum aspera verba expertos. Somnium Zoroæ. Felicitas sapientis in mediis amplexibus dominæ. Somni solutio. Apostrophe ad Morpheum, ut diutius dein faveat votis.*

SOMNIA vana dedere Dii mortalibus olim,
 Ut noctu redeant quæ cecidere die :
 Sic cunctis et eunt, abeunt, redeuntque vicissim
 Rerum quæque vices; sed levis umbra fugit.
 O bona sors hominis ludens sub imagine veri!
 Qua stat adhuc gravibus sic medicina malis;
 Qua datur omne procis quod erat solaminis instar,
 Illecebrisque calent qui riguere dati
 Virginis asperiore nota turpive repulsa.
 Somnia splendenti lucidiora die,
 Queis impune trahit quidquid sibi vota tulere,
 Atque quiescendo possidet omnis amans !
 Panchari, quæ fortuna dedit pronuper inibo,
 Cum somnus premeret lumina nostra levis.
 O Amor, illa dehinc verissima somnia redde;
 Si secus, ah redeat quo prius actus eram !

Tu mihi visa sedens fagi viridantis ad umbram,
Et tibi mollis erat cespitis herba torus.
Ver erat, et late ridebant undique campi,
Certabatque suis cantibus omnis avis.
Per saliceta fluens rivi prope lymp̃ha loquacis
Flexibus intortis apta lavacra dabat.
Deliciis captam sedis mox pura vocavit :
In somno facilis sic mihi favit Amor.
Ut simul attendi, salicis me pectore fidi,
Quem caries ævi roserat ipsa prius.
Et jam nuda fere, linoque exuta nivali,
Interula exstabat turgida sæpe levi
Hinc illinc Zephyro, votis nunc unicus objex,
Inscia quam subito detrahis usque pedes.
Quot pavere, Venus, meme proinde lepores!
Quis dorsi lapsus! quis nitor atque color!
O collum, teretes artus, mammæque natesque,
Quam cito me forma vos habuistis ea!
Ah quoties prodire foras me compulit ardor,
Irrita ne nostris verteret hora dolis!
Me tamen abstinui quando te currere vidi
Ad latices vitreos, heu studiosa nimis
Abdere opes tantas oculis fortasse scelestis.
Felices fluctus qui tetigere sinus!
Sub tremulis lucent undis, ut hiantia puro
Lilia quæ fuerint condita forte vitro.
At mox quæ facienda mihi dedit ipse Cupido,
Cujus jura sequi, quæque fuere, juvat.

Sic ego jam nudus motis immergo sub undis:
 Tota, nec immerito, mox mihi præda subès.
 « En, aio, non nostris solves te, juro, lacertis.
 Ardeo: nunc ignis fomite detur edax,
 Fomite jamque suo detur, nec erit quod abhorres:
 Ausus neu pudeat, protegit ista salix
 Errores, quoniam quod Amor probat error habendus.
 Te latet, ah demens! quam bonus instet aquis
 Conflictus; rarumque modum tentemus agonis
 Qui tum Tritonum Nereidumque fuit.
 Cara mihi, miles venio nec inultus abibo.
 O bona, neu fugias, spes mea, sola salus. »
 Nec mora: dum fausta pertento sorte potiri,
 Cumque medullitus fervida Cypris erat,
 Suscitor, unde mihi flammæ vertere nefastæ.
 Lucida sic mea sors lubrica larva fuit.
 Heu miserum, quod item fatis pessunder iniquis
 Nocte sub atque die, nec juvet alma Venus!
 O Morpheu, pateram veteris tibi sisto Falerni
 Spumantem, necnon quem tulit ora silens
 Euphratis consecro papaveris ipse corymbum,
 Dummodo digneris rebus adesse meis:
 Cumque dehinc dominam præstigia vana reducet
 Sub ditione mea, blandulus error agat
 Me magis audentem, pergatque diutius illa
 Arbitrio nostro, nemoque poste strepat.

EORSTATICON.

*Festa Cereris. Indolet Zoroas quod Pancharis
itura sit ad Matris Sacra; instat ut domi ma-
neat, cultui Veneris melioribus auspiciis ser-
vitura. Voluptas quæ beat non est carpenda.
Omnipotens solummodo invigilat datis semel
orbis motibus, parum curans de cæteris. Li-
tandum Amori. Vana omnis hominum ambitio.
Terris Elysium tentandum esse.*

SEXTA dies Phrygibus Berecynthia Sacra reducit:

Ah soles aberis, Panchari, tune decem?

Quæ Dea quæ cupidos lecti sejungit amantes? .

Splendeat, illa mihi vilior asse sonat.

Ecquid erunt frugis vel honos cultusve deinceps

Turrigeræ istius, quid data thura ferent,

Ut procul insulse pergas ad fana vocanti?

Quidve dehinc nobis fletibus ara tuis

Irrorata? Mape, nec eas comes, oro, parenti,

Quippe quod hic melior mox tibi cultus erit.

Nos vocat ipsa Venus, nosmet vocat ipse Cupido,

Amboque nos aris sacrificare jubent.

Dic mihi: si Cragi per amica silentia tuti,

Ad caput incultum lene fluentis aquæ,

Dum simul omnis avis concentibus aera mulcent;
 Testatique prius numina quæque jugi,
Dicamus, tales habeant nos semper amores,
 Si recubando dein nos agat almus Amor,
Dumque tui molles aditus mihi quique patescunt,
 Lingua salax nectar suxerit ore tuo;
Sique bonis avibus Veneri moriendo vicissim,
 Nos reviviscamus sic vice deinde nova
Ut moriamur adhuc, nunquid carpenda voluptas?
 Non vox naturæ fallit, amica, potens.
Cuncta regens nutuque suo qui temperat orbem,
 Omnibus intendit, nec studet ille datis
Motibus, hinc illinc animas quia fudit easdem,
 Ut rota se volvat viribus ipsa suis.
Auscultando mihi, potius libemus Amori,
 Ignes ut foveat consolidetque magis.
Ambitiosus honoris amet sibi nomen inane,
 Ignarusque boni condant avarus opes,
Et sophus omne caput rerum causasque movendi,
 Fabrica quæ mundi quærere tentet inops.
O stolidas hominum mentes quas larva resarcit,
 Omnia cum tenebris nox premit atra suis!
Hinc sua neu semper constet vox plena poetis,
 Et Stygiis umbris, quæque sit ante fides.
Elysium tentemus ibi quo certior usque
 Mens erit ipsa sui conscia, cara, boni;
Dumque fluunt vitæ fatalia stamina nostræ,
 Gaudia nectamus quæ placitura magis.

BRABEION.

*Assentitur Zoroæ Pancharis, ipsique addit ut
redux è Sacris se fidat famulæ, indeque spon-
det ei exitum feliciorẽ. Dubia de fide sui
amantis; memor juramenti, spem firmiprem
alit. Exoptat citiorem ejus adventum; vi igno-
ta subeunte, anxia hæret qua ratione sibi
motus animi leniet.*

CEDO tuis, Zoroa, votis, simulansque resolvì
Cedmatibus, credo posse deesse Sacris.
Ast tu, ne mater quidquam subolendo moretur,
Hinc comitare manum, dein prior ipse veni;
Sic ratione data qualem conferre putabis,
Sed qua nunc latitans ipse tegatur amor,
Strictius hærentem monitis mercede redempta
Te zetæ ducet fida Corinna meæ.
Crede ratem ventis spirantibus hisce benignis,
Velaque da cautus ne male tentet hiems.
Sic ope solertis famulæ nos pascet utrinque,
Plenus amor tota nocte, nec ullus erit
Qui male turbet obex versetve sub omine lævo
Thura Cupidineis quæque cremanda focis.
Heu mihi! quo suspensa dedi tibi verba fidemque,
Meque tuam dixi, non sinit esse mihi

Mens dubio vexata nimis ne mitteris illa

Vel rapienda notis vel minuenda moris.

O quantas et Amor curas movet! Unde molestæ

Rixæ quæ surgunt intus alendo mihi

Spes dubias? Malesana, tuî quid verba caducis

Crediderim foliis nunc leviora dari?

Siccine primus amor subtus mendacia ferret!

Ah procul ista fides qua mihi cuncta ruunt!

Tu genibus toties jurasti nuper amores

Sinceros, ut eam suspiciosa ratis:

Prona fides cupidis nimium venit ipsa receptu,

Et stabilis semel corrui inde minus.

Sic et apud timidam tantum potuere puellam

Ingenium solers blandaque verba proci!

Spes me dulcis alit melioribus ire deinceps

Auspiciis ignes, nec tibi nisus iners.

Ergo veni, citius cordis pars optima nostri,

Vita meæ vitæ, fomes et ignis edax.

Me miseram, quod adhuc animo pudor omnis abivit!

Exsolvor, nec erunt quæ mihi sponte juvent.

Vis ignota subest pereditque migrando medullas;

A te pestis erat, tu mihi fautor eris.

Ah! venias citius, cursumque Cupido secundet,

Omnibus et cœptis annuat alma Venus.

OBSTACULUM.

Zoroas ad dominam properans invehitur in rivulum qui meatum negat. Verba dolentis : sistat minas; et cum transierit, exspatiatur latę, nil curat. Unde veniunt rixę dum Venus eum vocat, sciscitatur. Quid nuper muneris ei egerit reminiscitur, et inde eum precatur ut det citius viam.

RIVULE, quem genuit nivea de caute perennis
 Limniades tenuem, quid strepitando vagis
 Sic limosus aquis curris, modo limpidus alveo?
 Injustas cohibe, quęso, superbe, minas.
 Nuper eras humilis, memini, saltuque meatum
 Sępe dabas, nec erat quo doliere proci.
 Nunc, malesane, moves iras et jurgia cunctis,
 Innocuusque luo quod mihi crimen habes.
 Invide, siste minas, nec eas innecte morandi
 Amplius heu causas; sperat amica suum
 Quem civit Zoroanę, detur via jamque precanti:
 Exspatiare dein, nil moror ipse luem.
 Non te cura mei tangit, crudelis, amoris,
 Quin potius rapido vortice volvis aquas.
 Unde tuę veniunt rixę, quę causa fragoris,
 Dum me blanda Venus lucidiore fovet

Sidere? Sicque vices damnis, ingrate, rependis,
Et foret hinc probris ansa negata meis!
Ah quoties oris amovi armenta gregesque,
Neque tibi desit paulula lympha, sitim
Continui, vel aquis alieno fonte rogatis
Marginis exhausti gramina sicca dedi!
Ne caput arescat, Fauni, meministis, amici,
Quos sevi corylos unde sit umbra jugo;
Et quot ab arboribus decussos turbine ramos
Elicui, ut latici debitus esset honos.
Nomine si clarus, vel Ionia jactitet ipsa
Virtutes, illud nostra Camœna tulit,
Ex quo delicias lambisti quotquot amatæ,
Dum sibi quærebat frigora nuper aquis.
Rivule, siste minas, nec adhuc mea vota morare:
Ad dominam propero; da mihi, quæso, viam.

DESPOLIABULUM.

Se sistit Zoroas conducta die, amatam exspectat in conclavio. Ipsius affectus in miranda supellectile quæ tum vestiendæ, tum ornandæ amicæ inserviunt. Se in Veneris vel Charitum recessu credit; verba precantis ut citius amica ad se ipsum veniat. Invocat Cytheream ut det melius stare sub armis quam prius. Si forte pereat, requiescat anima in Idaliis lucis.

SALVE, cella meis tandem futura cupitis,
Qua Charis una suis comptibus esse studet
Ornatam. Mollem quænam me grata voluptas
Hic habet? Hic dominæ me meminisse volunt
Omnia; cuncta suos memorant quacunq̃ lepores.,
Cuncta monent dulces queis placitura faces:
Ista chelys toties voci responsa sonoræ,
Atque dein digitis personitura suis;
Languidulæque rosæ nuper fragrantis odoris,
Quæ tetigere sinus, quas pepulisse manus,
Oscula ut ingeminem, volvere; petalia, zonæ,
Tum decus hoc capitis crista corusca sui.
Hic crinalis acus rutilis ignita pyropis,
Vittaque flavescens, hic stephanoma comæ.

En strophium quod ei niveos velaverat orbes,
 Vincula quæ tenero tracta fuere pede:
 Interulamque recens nostras quæ molliter omnes
 Delicias texit : suavia crebra feram
 Hic illic, o Amor, cunctos haurire lepores
 Credo mihi jamjam, tam citus ardor agit !
 Ecce favens anaclinterium quo, surda pudori,
 Procubuit nostris irrita nuper opis
 Artubus; en levibus cubitalia mollia plumis
 Quæ toties capiti fulcra fuere suo.
 An foret hæc sedes Veneris Charitumve receptus?
 Sic adducta suo vela colore diem
 Quam bene nunc subigunt ut eo tueantur ocelli !
 Molliter hic spirans quam fovet aura faces !
 Cuncta movent animos, aer, mixtive vapores;
 Cuncta vocant Cypridem pennigerumque Deum.
 Huc ades o citius, peramata, quod adsto paratus
 Obsequiosa tuo subdere colla jugo.
 Jam sciathera mihi condictam nunciat horam,
 Nec venis! Heu nostris ignibus ecquis obest ?
 Ah! tardata nimis, propera, rursusque vocato
 Siste mihi segnes nunc luitura moras.
 Nil juvat amentem tantum torquere morando,
 Et dare sic dubia spe, malesana, procum.
 Hesperus ipse venit, connubia nostra fovebit:
 Quæ dabitur nostris plenior hora jocis?
 Huc ades, inque sinus blande prolabere nostros,
 O desiderii cura laborque mei.

Quis subtus tacite gliscit novus ignis alitque
Dum necat? Ista mihi dulcis imago bonæ
Jamque voluptatis subeundæ subtrahit omnes
Vires. Heu nostris ausibus esto, Venus,
Et fac ut melius valeamus stare sub armis
Quam prius! Assultus victima forte boni
Si pereo, sumas animam, gremioque fovendo
Nunc mihi sic fusam, Diva, favore tuo
Idaliis condas lucis, sedique superstet
Tessera qua dominæ me periisse sciant.

P E R V I G I L I U M.

*Venit in congressum Zoroas cum Pancharite :
eam admonet ne diffidat amori, lacrymas
sistat. Molliā solantis verba, fervida vota,
fervidiora basia, voluptatis nascentis prodromus,
plenæ indicia. Ignea Venus. Resolutio
virium.*

ADVOLO jamque tibi, sed amantior atque recessu
Fervidior longe quam prius ipse fui.
Totus et ecce tuis adsum nunc, Panchari, votis;
Sic etiam ardori tota reverte meo.
Tædia quæ tulerit votis absentia nescis,
O dilecta magis; sed mala cuncta satis
Jam mihi pensantur sub iis amplexibus, atque
Ambrosiis verbis, quotquot iere, tuis.
Tanta tuis facibus ferventis causa recrescis
Ignis, et assimili deinde flagrare queas!
O Cytherea, precor, minime sit cassa voluptas
Nostra, sed auspiciis vertat amœna tuis.
Quid lacrymæ, Venerilla? Reniteris! Unde timores
Quos misces nostris ignibus? Anne paves?
Si tantisper adhuc fasso diffidis amori,
Ah sine me citius pignus inire meum.

Non adversa veni, verum lenimen acerbis
Rebus, et egregium præcipuumque decus.
Cymbula qua navigare mihi datur usque Cythera,
Tu cursum facilem sumere, blanda, sinas:
Mollia regnâ peto nec adhuc accessa subânti;
Nunc omnis regio sit patefacta proco.
Oscula, more columbino, nos grata seramus
Alternis vicibus; sic data redde mihi:
Demus anhelantes ludentibus humida linguis,
Et veniat nobis dente vocata Venus.
O quam Panchæum redolent tua basia amomum!
Dum lego quæque mihi, nectaris instar eunt;
Vel gustare puto fragrantia munera mellis
Quæ rejectat apis vix saturata thymo
Halitus ipse tuus tenui sub rore liquescens
Intima pervadit, mox coquit omne jecur,
Et, turbando meos sensus, deliria ducit,
Dum monet ulterius bella gerenda mihi.
Te stringam quantum vitis lascivit in ulmo,
Quin tibimet nodo vel meliore liger!
Efflictim pereo; citius depone crocotam:
Nudatæ melius quippe litabo tibi.
En age tolle moras, Venerem nunc siste solutam:
Sic errant oculi per data castra mihi.
O artus nivei, roseis formosa corymbis
Pectora, crura, nates, ara sacrata Deo
Pennigero, nostri lustranda litamine amoris;
Omnia nunc labris basia lata meis

Carpite vos quot habent Circæa rosaria flores,

Vel quot volvit aquis aurea grana suis

Lydius amnis; eant lusus, resupinaque stando

Pensa voluptatis sint adhibenda novæ.

Varicitus subeas, melius Cytherea beabit.

Sta, morior : linguam prome, palumba, tuam.

Heu! ignita tulit fibris imisque medullis

Vim quæ me torret subter eundo magis.

Te subit huic similis, video, resolutaque cedis;

Tu revivisce meis ignibus atque tuis.

Non sentis voces dulcesque Cupidinis ictus?

Panchari, sicut eunt ignea tela refer.

Maecte animo, prosisque meis ardentibus ausis.

Diva Paphi, jamjam fer mihi mitis opem.

O bona pars animæ, faveas cœvendo meanti:

En elisa tuæ claustra pudoris eunt.

Siste tuos gemitus, miles nunc venit ad arcem,

Victoremque tuum me vocitare potes.

O mihi quam stillis abeat Venus ignea gratis!

Vix præsum tantis sufficioque bonis.

Nunc animam exhalare velim moriendo sub istis

Blanditiis lente deliciisque novis.

Dii, laudate polum laudateque nectaris haustus;

Præ dominæ illecebris nil erit inde decus.

Quid mihi gannis adhuc subdulce, nec icta repellis;

Quin potius stringis me meliore manu?

Me, mellita, tenes iterum certare paratum,

Dummodo jam cœptis pergat adesse Venus.

E P I N I C I U M.

*Grates agit Zoroas Veneri quod ad fines duxerit
ignes; grates habet Amori; invocat Musas.
Qui joci, qui raptus, quæ morientia verba,
queis mota fuit ipsamet Cynthia. Jurat semper
esse sub dominæ servitio. Deos quibus
illud curæ est in partem adsciscit.*

DIVA potens Cypri, numenque decusque juventæ,
Quam circumvolitant semper amœnus Amor
Et Jocus; o quantas promo de pectore grates
Quod mihi suppetiis ominibusque bonis
Ad fines toties optatas duxeris ignes,
Et tuleris cupido quam rogitabat opem!
Nunc sine prostratus stringam mysteria noctis
Qua prius usque diem fota calore meo.
Pancharis elanguens nostro defecit amori,
Et qua molliculis artubus ipse quater
Pressus delicui moriens exinque resurgens,
Haliitibus toties me recreando suis.
Audi quæ gratus modulator cantusque melosque,
Omine felici Diva colenda procis.
Et tu, mitis Amor, faveas versesque benigne;
Dum tibi servimus, da variare bonis

Auspiciis lusus, ducat nos blanda voluptas.

Nunc, dum Castalio carmine tento chelyn,
Adsitis, Phœbi comites modulique sorores,

Festivosque sonos ducite ovando meos.

Sponsa Erebi testis ferventis fida duelli,

Sæpe voluptatis testis et ipsa fuit.

At cupiens iterum nobis certamen adorsum,

Restitit amandans somnia vana procul.

Quot raptus qualesque jocos nox attulit illa,

Dum foret arsa meo pressa puella sinu!

Pectore quot tulimus morientia verba palato!

Quotque etiam longis sæpe remissa moris!

Cœlituum cœtus crepuisset alendo livorem,

Si mea novissent prospera fata Dii.

Cynthia sæpe suam Phœbum celerare quadrigam

Institit, impatiens jamque subire faces

Consimiles, Lathmoque sui languere venusti

Artubus in mediis Endymionis avens.

Ah quoties, sugendo mei nutrimentum amoris,

Ipsi juravi fœdera pura facis,

Velleque, dum vivam, tentari semper iisdem

Ignibus! O subeat jamque sagitta reum

Ultrix vestra prius, perjuriam mente recondens,

Quam violem latam, dive Cupido, fidem!

Phœbus, lucis honos, nigrans accedet ad orbem

Attonitum, et vernas nutrit ipsa gelu

Indurata rosas passim tellus, et Olympo

Ignotum sibimet vomer arabit iter,

Et freta visceribus ruptis incendia volvent,

 Langueat ante meæ deficiatve facis

Quam splendor. Formosa Parens, pharetrataque Pa

 Cura tuæ matris, sollicitudo simul,

Vos servate foco flammæ, similique tenore

 Noster ut ardescat jamque sinatis amor.

Vos nequitis cultus tyronibus esse scelesti,

 Nedum quod placuit cum subiere jugum.

Jupiter et Phœbus torvis me semper ocellis

 Respiciant; patiar, dummodo thura cremem

Suavia jam vobis; dicam, Venus, annue nobis,

 Atque chelys referet, dive Cupido, fave.

SEQUELA.

*Notis Panchariti Veneris arcanis, quærit ab ea
Zoroas quid acre secum afferant. Novum de-
cus quod habet ab illis amica. Meditatio sup-
plet illa unde prior lætitia. Demat fidem cen-
soribus quibus exosa Venus, exosa voluptas.
Favente Dea, nil nefandi in amore.*

JAMQUE voluptatis toties exosa profanis
Blandimenta patent; Panchari, nota tibi
Sunt arcana bonæ Veneris mysteria tandem,
Thuricremis ut habet mysta litando focis.
Terrifici quid habent, quid acris patefacta relinquunt?
Nil nisi grata quies, prætereaque rei
Mens memor, ut vetitæ, nihilominus inde cupitæ.
Criminis ah nimium dulcis imago mei!
Quanta tuæ deinceps suberunt insignia formæ!
Lilia miscentur lactea jamque rosis
Malarum, nec abest oculis persæpe malignis
Languor iners, menti qui revocando mæ
Heu profugas veneres, alias aliasque reducit,
Unde voluptatis mox erit alter agon.
Nunc et inoffensæ mammæ sublimius actæ
Impingunt strophium quod prius ipsa suit

Sic tibimet præcauta parens, ne forte viderent
Delicias nostras, nostra trophæa, proci,
Quodque manus nostræ poterunt remove salaces,
Dummodo semper eas ignibus acta meis.
Nunc jucunda doli meditatio supplet amœne
Lætitiâ primam : nunc levitate cares
Quæ prius exstiterat toties invisâ magistro.
Mens tua, mollitiæ jamque subacta nova,
Se dat deliciis primis sperando recurrant.
Censores nostri, queis odiosus Amor,
Queis exosa Venus, nec erit tolerata voluptas,
Neve putate nefas quam dedit ante Deus
Tanquam præcipuum vitæ solamen acerbæ,
Et quam quisque sibi nutrit amando, facem.
Panchari, deme fidem dictis meliora sequendo;
Nam voces horum, quotquot iere, nuces.
Naturam culpant largam finesque sagaces;
Non ea dulcedo criminis esse potest.
O dilecta mihi, credas nihil esse nefandi
Lusibus in nostris, dum favet alma Venus.

POLYCHRONIUM.

*Pancharis, experta quid valeant Amoris spicula,
et datis foco thuribus, gratias agit numini-
bus quibus fovere faces cura est. Exsultantis
animi voces. Aet iterum libare illorum aris.
Hymnus Amori. Vota suprema.*

O quos cura manet sponsas conjungere sponsis,
Gratia sit vobis, numina fausta procis!
Cypria Virgo, veni; delabere, dive Cupido.
Circumeant Charites, advolitentque Joci,
Matris Acidaliæ comites, dum persono sistro;
Nam meditor grates ingeminare meas.
Currite jam, digiti, chordasque movete sonoras:
Vos vocat alma Venus, vos agit almus Amor.
Nunc quod eunt lyrico nostri modulamine rhythmī,
Cantibus, Aonides, sistite jamque meis.
Si prius ipsa chelys movit, si cantus amanti
Fovit inassuetas molle fluendo faces,
Quæ me devinxere magis, vos præmia sunt
Jure quibus refero qui placuere modos.
Laus quoque dicetur nato sincera venusto
Qui dedit incœptos lætius ire jocos.
Blande Puer, taline tua experienda potestas
Armatura! Eheu post data thura foco

En ego nunc aveo rursus venerando litare,
 Thusque cremare novum quo mea nota fides.
Vita patentis ubique globi, lux ignea cuique;
 Aera, tellurem, tum truculenta replens
Ignibus alta tuis; homini primaria veræ
 Causa voluptatis, dum valet ille suis
Viribus et genio; cujusque subactor et ultor,
 Flamine cuncta regens imperioque tuo,
Victor et ante procis totius legis iniquæ
 Quam stolide voluit ponere censor hebes;
Tu qui restauras animum, vitamque benigne
 Ominibus faustis semper abire sinis;
O consolator fidus minitante ruina,
 Entia quot spirant, orbis ubique bea,
Concilia, flammisque tuis urantur amentque,
 Et coeant; coitu sit patefacta bono
Vis tua. Nunc ridens natura resurgit amœne,
 Et sibi lætificat munere viva tuo.
Hinc illinc aer meliorem spirat odorem,
 Festivisque avium cantibus æthra sonat,
Itque reditque modus; valles collesque vicissim
 Murmure concordant ingeminare melos.
En passim subeunt animantia quæque per orbem
 Percita jam flammis vel data nuper eis;
Seque trahendo citis amplexibus, omnia pandunt
 Entia pennigero jure subesse Deo.
Dulcis Amor, roseæ fautorque decusque juventæ,
 Terrigenæ semper, numina semper item

Te venerent, arisque tuis neu victima desit;
 Festivis hymnis nomen ubique tuum
 Tollatur, resonetque novis concentibus æther.
 Infundas intus munera cuncta tuæ
 Virtutis, ut eant nostri constantius ignes,
 Absit et à nobis suspiciosa fides.
 Ast ego parte mea grates de pectore condo,
 Et cantus promo nunc memor ante tui
 Muneris. O aris iterum fas thura cremare
 Plurima, dive Puer, deinde litare tibi.
 Excute quidquid erit nostro contrarium amori,
 Pectus et uratur jam mihi quale prius.
 Te duce, custodes noctu deludere. possim,
 Sæpius et juveni sola subesse meo;
 Cumque manu tentabo viam suspensa timore,
 Tu mihi tunc præsis, cedat ut omnis obex.

RECORDATIO.

Descriptio noctis. Apostrophe ad Somnum. Zoroast se adhuc memorem fatetur transactæ noctis cum Pancharite. Quam titubat virtus, natura sua jura poscente. Insistit lapsis deliciis, aliasque perstringit quæ plenæ voluptati succedunt.

JAM Nox, acta polo bigis, mortalibus umbras
Advehit; et sensim roscida vela trahens
Ex oriente nigro, dispergit ubique papaver;
Spectraque circumeunt horridiora notis.
Alta quies late tenebris animantia fuis
Jamque diurna folet: nunc sibi somnus habet
Omnia per sylvas, cœlumque, fretumque, per urbes,
Dum natura sequens comeditatur opus.
Aura madens frondes motat stridente susurro;
Errandoque vocat strix odiosa marem,
Dum sibi radit iter liquidum Mineia proles,
Noctuaque explorat quæ sibi præda cadet.
Dulcis imago sophis nihili, miserisque levamen,
Somne, mali, larvis sæpe beate bonis;
Quæ fessos homines reparas oblivio rerum,
Et tu Thessalici fons et origo doli,

O Phantasma, veni Lethæa papavera quassans,
 Instaurentque viam somnia læta tuam.
 En age, nunc tempus properat quo nuper inanes
 Ausa minas nostro Pancharis ipsa sinu
 Delituit, timuitque canis latratibus ignes
 Esse palam nostros : narrat et hocce mihi
 Sympodium quoscunque dolos, et quomodo sumpta
 Ultio tunc fuerit, quæ pereundo pudor
 Verba tulit nostris etiam minitatus in ulnis.
 O virtus, puræ virginitatis honos!
 Ut pugnando labas, quando natura reposcit
 Jura suû, et placitis imperiosa trahit!
 Ceu levis ex oculo stellis oriente fugatis
 Sole novo nubes, sic face pressus abis
 Idalii Pueri, vacuas miscendo querelas.
 Otia digna Jovis, queis mea labra fere
 Lassa sub assiduis pugnis, sua rursus adibant,
 Vim suatura novam, queis resolutus amor
 Pensa resumebat, cupidosque magis vel agebat
 Quo bene ducebat blanda libido manus:
 Illecebrosa magis nixu luctamina grata,
 Queis sensus coeunt, dum Venus ipsa, fugam
 Jam meditata sibi, nihilominus hæret eundo:
 Qui vos concomitant impetus atque pudor!
 Expletis mentem, nec eam lassatis inertem:
 Tanta valet virtus vos penes unde calor!
 Ast ubi hiems coitu sedatur, et alma recurrit
 Sponte quies, etiam languor amicus adest:

Sicque voluptati redeunt nova præmia lapsæ,
Dum mens ipsa silet jam satiata bonis,
Et tardata moris pereunt hærendo labellis
Verbula, vixque valet qui fuit ante vigor.

DELIRIUM.

4. 183.

Zoroas queritur de fluxa voluptate; sed mox gratissima se solatur spe futuræ. Quæ sit vera voluptas in hoc quo agimur vitæ curriculo. Amatoria verba. Ausus; deliquentis falsæ voculæ; vota resurgentis. Apostrophe ad fraxinum. Supplicatio ad procos qui postea sub eadem arbore Veneri litabunt.

HEU brevis ille fuit raptus, brevis illa voluptas
 Quæ prius : alterna sic vice cuncta ruunt,
 Panchari ! Sed quamvis possessio sæpe puellæ
 Pluribus expleto nuper amore procis
 Meta sit ardoris, videor tamen acrius ire
 Te versus notis queis beor ipse tuis
 Blanditiis; nec erit labens quam rursus inire
 Possumus illecebris deliciisque novis,
 Nostra voluptatum series, dum sistimus una.
 Tradita languori lumina bina novo
 Nunc aperi, revocentque tuos ad munera vitæ
 Sensus, quotquot egent, suavia carpa labris.
 Ille voluptatem noscit qui solus amata
 Secure gaudet, ludit itemque toro
 Submolli, vacuus curis, neglectus ab omni
 Quæ vulget notas plebe procace faces.

Quanta proco secum delectamenta renixus
Pugnantis cauta virginis arte trahit!
Illecebræque suæ quanto lascivius inde
Tum cupidis oculis, tum trepidante manu
Explorantur itemque simul tanguntur amanter!
Sic lasciva manus tentat adire sinus
Avia claustra sui, sensim sensimque moratur,
Atque rosis nactis suavia figit amans;
Dumque leves digiti passim per amœna vagantes
Lilia, perveniunt Cypridis usque sacram
Aram, decertatque suo mage virgo pudori,
Oscula tunc libat sicque resedat eam,
Cunctaturque tamen, tardataque gratior exstat
Hinc Venus, et lente sic satiatur ei
Mens sua plena voluptatum quas sistere vellet.
O mellita, precor, mollia verba sinas
Hæc mihi quæ revocant lapsas è corpore vires,
Et vim dant ausis. Nunc tua vincla mihi
Brachia sint, iterum mixti pereamus utrinque,
Atque renascendo ferveat alter amor.
Deliciosa nimisque flagrans agitatio mentis!
Jamque Venus Cyprias miscuit alma genis
Sponte rosas niveis; elabitur atque dehiscit
Dsrupta ligula castula utrinque tibi.
Neu pugnace manu celes, exoro, lepores,
Quin potius sensus nunc alimenta trahant
Undique; nec votis causas innecte morarum:
Carbasus ergo mihi vel levis omnis eat.

Neu pudor ora notet : Charites sculpsere decentes
 Flexus quotquot habes, corporis unde nitor.
 Sunt et ubique rosæ plenis quoque lilia palmis;
 Ah sine quotquot erunt carpere, nilque nega.
 Conscius instat Amor, citius mihi genva labascunt,
 Panchari, delicio sic subeunte fere
 Usque medullarum latebras, dum pectora nostris
 Pectoribus coeunt, ignis et inde meo
 Subditur ac sensim penetrat subiturus ad ima:
 Tantæ animo subsunt illecebrisque tuis
 Virtutes! Ubinam rapiunt deliria mentem?
 O redeam, citius rursus ut ore tuo
 Exhausti jucunda traham mihi pabula amoris!
 Halitus ipse tuus nectareum quid habet
 Quod revocando voluptati me dulcius urget.
 O nunc quod tacitis ignibus acta subes,
 Osculum adhuc aliis figam tibi suavius istud;
 Utque tuo corpus, mens mea mixta tuæ!
 Sic vivam pereamque dehinc vivendo vicissim,
 Et moriente uno suppleat alter amor!
 Fraxine, pugnarum testis qui frondibus ignes
 Fovisti, amborum nomine jamque tuo
 Cortice commisso, crescas, crescenteque trunco
 Olim venturis hæc monumenta palam
 Ruricolis pandas, quot eunt, constantis amoris.
 O verna, verna, semper opaca procis;
 Et procul hinc perjurus amans vel amica dolosa,
 Queis non reciprocas cura fovere faces.

Cæsaries sit opi lascivis frondea Nymphis,

Quos junget Satyris irrequietus Amor.

Vos quoque quos inter corylos vocat alma Dione,

Ah! precor, ad ramos non adhibete manus

Audaces; servate comam quæ favit amor,

Si similem vobis mox cupiatis opem.

JURAMENTUM.

Jurat Zoroas per currum Veneris, per tela Cupidinis, per noctem abactam, Lunam, pessulum, lucernam, Corinnam, et denique Pancharitem ipsam, se semper fore sub ipsius servitio. Instat eam ut omne dubium ableget: se felicissimum fore si redametur. Novæ luctæ quibus probatur amor.

ALMA Cypris, currum testor per inania tractum
 Passeribus Paphiis, telaque missa tuo
 Quot fuerant nato; testorque silentia noctis
 Quæ tenebris fovit prælia nostra suis,
 Cujus et umbra prius cessit quam parta voluptas;
 Propitiamque meis ignibus atque suis
 Phœben, quæ dubiam lucem dabat ire per hortum
 Cum loca conducti mox aditurus eram:
 Pessule, te pariter nimium qui sævus amori
 Dum stridore tuo concita mater erat:
 Lectule, quin etiam quoniam meminisse juvabit,
 Testabor temet, sæpe beate jocos:
 Teque, lucerna, prius grato splendore refulgens,
 Cultibus o toties testificata meis:

Teque, Corinna, meo toties intentior igni,
Indeque jam merito munere danda magis:
Denique te testor, potius mea numina dicam,
Panchari, servitio semper inesse tuo.
Ergo veni, melligo mihi suavissima, sicque
Te dubium linquat nexibus omne meis.
Scire veni quantas inoveant mihi quique lepores
Flammas queis pereo, qualis et esse queat
Ipsa medela mali, mavis ni forte subesum
Sterni. Nunc felix si redamando juves!
Dulce quid arrides sensus quod surripit omnes?
Intus eundo tuum par jecur ignis edit?
Nos habeant iterum pugnæ luctisque calescant
Vividius crebris, furtaque celet Amor.
Nunc tu labra labris figas urentia nostris,
Et sibi subveniant inguina nostra recens
Excita gliscenti jamjam penetratius æstro,
Sicque duos semper spiritus unus alat,
Donec ab assiduo conflictu denique rapta
Unica jam fugiens vita duobus eat.

P R O P H Y L A C I A.

*Admonet amicam Zoroas ne palam cum se ipso
joculetur, quin potius cum frigore sint mixti
ipsius ignes, et curet abscondere animi motus.
Neu nictus, fraudes et nutus, amicitiam ullam
prodant. Occidunt eum consilia; sed quærit
ut eadem quæ prius redeat, dum solus ei as-
sidebit.*

CARA mihi, nec adhuc pretiosior usque reperta,
Tu mea prima fides, ultima tuque dein;
Unde tuæ mihimet toties joculantia mentis
Effluvia, et, lepidis semper aperta dolis,
Me carpis ludisve palam, dum curo latere?
Desine, si sapias, hos adhibere jocos.
Quin potius nobis mixtæ sint frigore flammæ,
Neve sequens discat nocte peracta dies.
Quam dabit hinc furtivus Amor nos sorte fruamur,
Dum mare velivolans cymbula nostra secat.
Exardescamus; verum curemus utrinque
Ut lateant nostræ clamve palamve faces,
Ah quoties neglectus amor fuit ante nefastus,
Et felix quanto proditur inde magis!
Hinc timeas matrem, timeas quoque cauta sororem,
Ne male modiolò condita flamma micet.

Sic nec amica nimis videare, jocosa dicaxve,
Nec mihi tingantur quæque rubore genæ.
Non quoque tum nictus, fraudes, nutusve loquaces,
Me coram sociis conficiendo premant.
Ah male me pereunt consilia, pœnitet illa.
Panchari, quot dederim ficta memento, precor.
Nam quoties sensim periit sic ignis opertus,
Ardentesque faces vidimus isse gelu!
Ficta memento, precor; redeas dein qualis abisti,
Dum nullus nostri testis amoris erit.
Sic tibi felices noctes sperare licebit,
Et melius cautos nos feret ipsa Venus.

IMPRECATIO.

*Invehitur Zoroas contra Cupidinis detrectato-
res; Veneris iram timeant et tela Pueri. Impe-
tat illos Amor aurata cuspide, amicam vero
plumbea : sit janua clausa sub jove frigido.
Omnia denique adversa; ast aliter si secus
agant.*

INVIDE, quem torquent semper felicitis amoris
Pignora, felle nigro cui mala lingua madens
Obstrepit et damnat quascumque Cupidinis artes,
Quem procul a Sacris rejicit almus Amor;
Qui bona nostra cupis rosus livore maligno,
Nec piget immerito semper obesse proco;
Jam Veneris timeas rabiem Puerique nociva
Tela, quibus læsus mox furit omnis amans
Sævius, et quorum cuspis perfusa veneno
Tunc latus invadens irritat inde magis.
Impetat aurata citius te, sæve, sagitta
Ipse Puer Paphius, qua tibi nulla quies;
Deque sua promat pharetra quod arundine plumbum
Intus habet telum, quo petat inde tuam;
Sicque puella tibi perstet contraria semper:
Quo magis ardebis, sit quoque casta magis;
Basia promittat semper, nec basia libet;
Fictaque si tulerit, tollat et alter amans.

Sit, jove sub gelido, fixo tibi janua dente:
Frigora sic vacuum noctis opaca premant;
Nec miserata preces surgat tunc fota cubili:
Denique semper ames non veniente roga.
Si tamen illa diem forsán condicat amori,
Somniferas auras jamque papaver ei
Exhalet, valvæque tibi tunc cardine duro
Stridant adversæ; clamor itemque fragor
Omnibus indicent properare, canesque profectum
Allatrent longe, nil apocyna juvent.
Denique, si forsán faveat tibi sidus amicum,
Sique bonis avibus duceris usque torum,
Ipsius occultet nimbus strophiumve lepores,
Et sit ei circum zona revincta magis.
Quod si forte latus fuerit tibi nuper agendi
Impatiens, jaceas carmine nullus ei.
Tunc nosces quid Amor, quantum feriendo severus,
Quam facile ipsius permeat hasta latus.
Sic tibi cuncta perinde cadant adversa cupitis!
Ast aliter, flammæ si tegis ipse meas.

MIGRATIO.

*Cum nequeat Zoroas ad libitum servire Amori,
 invitât Pancharitem ut secum discedat à do-
 mo. Laudat eo scopo insulum Seles. Amœ-
 nitas ibi semper regnantis temperiei. Poma
 producit sponte omnis arbor. Alimenta sim-
 plicia unde victus. Joci unde voluptas. Hic
 bene libandum Cupidini. Vota, ut fortuna
 ipsis faveat. Subridebit Venus, præbit Amor,
 dum Æolus coërcebit ventos et mollior aura
 feriet aquas.*

O exosa mihi semperque molestior igni
 Tellus qua nobis omnia danda metu!
 Obstrepat huc illuc densissima turba procorum,
 Nec patitur tacite pervigil ire faces.
 Ah cito cessemus, vel eamus ad usque Canopum
 Quo melius nobis vivere pace tua
 Sit licitum, nostræque faci servire suatim,
 Panchari; nam strepitum penniger odit Amor.
 Incassum terimus soles sperando quietem,
 Et fugit inde magis nos aliena quies.
 Haud procul hunc ridens adjungitur insula Sele
 Rupibus exurgens, undique cincta vadis,

Quam paucae tetigere rates, nunc absque colonis.
Illic perpetuo purior æthra tepet;
Dunque calet siccosque exurit Sirius agros,
Imbribus et Zephyris friget amœna suis.
Hic nova sponte datis passim natura renidet
Muneribus; vitreis undique rivus aquis
Floriferis agris serpens superaddit honorem,
Emensoque solo luxuriosus adit
Mox mare. Mollis humus nec eget rastris vel aratro
Ut ferat arbor onus flore cadente suum:
Hic ananas fragrans crescit gustanda palato
Suaviter; hic uvas vinea sponte gerit.
Malus et Hesperidum profert aurantia sponte
Poma viatori, nec vigil illa draco
Servat: demissi cedunt sub pondere rami,
Floribus et malis arbor onusta labat.
Stipite nodoso sudant opobalsama semper,
Qualia Panchæum non tulit ante solum.
Hic sata nos lactuca levis lampsanave pascet,
Lacque tepens pateras hydromelive linent.
Hic tecum nitidæ miscebo silentia vitæ,
Emensaque simul te recreante via,
Ipse tuo mulcebo sinu mihi dura senectæ
Frigora; nec deerit quæ variando jocos
Progenies dilecta fuget tunc tædia quæque.
Dein, veniente die, me trahat Orcus aquis
Lethæis, ibo securus iudicis æqui
Jussa probaturus quæ dabit ille mihi.

Amplius heu quid aves? Nobis procul illa Cupido

Otia dat, facilem præbeat ipse viam.

Hic nobis requies partoque fruemur amore,

Linguaque non nostras carpet iniqua faces;

Nec nos attendent mater germanaque semper.

Illic, tota meis ignibus atque tuis,

Arsa beabis eum teneros qui junget amores;

Unaque sic pascet prospera vita duos.

Ipsa sed optatum citius fortuna secundet,

Condonetque meis ignibus alma Venus.

Vos valeatis, opes; comites, valeatis honores:

Omnia sufficiet Pancharis ipsa mihi.

Obsequiosa veni, cælum sine nubibus adstat;

Nox obscura licet, tu comes ire potes.

Ante veni quam Aurora sinus induta rubentes

Verberet auricomos roscida Solis equos.

Jam sidus Veneris nobis manifestat horizon:

Nullus sub signo nos manet error eo.

Æolus ipse, favens profugis, jam carcere ventos

Clausit, et oceanum mollior aura ferit.

Neve tibi timeas quidquam, malesana, pericli,

Cum cava Tritonis buccina jamque vocat

Per freta Nereides, ludis et præcinit ipse,

Plana per undisonis marmora tractus equis.

O vos cœruleæ spumosa Doride natæ,

Turgida velivolæ solvite vela rati.

Si prius allabens vestras Amor iverit undas,

Parcite migratis quos movet alma fides.

Cara, veni; quid adhuc curis torqueris acerbis?

Fide, præit lucens en face nudus Amor.

Jussa dedi, venias nobis dum tempus eundi,

Jamque celes ripis officiosus adest.

Compositis adero pavidam mulsurus in ulnis,

Si forsan raucis æstuet æquor aquis.

P H A R M A C O N.

*Decumbens febre Zoroas Pancharitem advocat:
addit omnia cassa esse adversus morbum auxi-
lia. Eam dicit fontem unde scaturit morbus:
succurrat ei. Consilia ad amatores. Iteratæ
advocationes. Basium petit tanquam primum
et præcipuum auxilium. Si eo juvetur, jurat
se iterum spe ejusdem leniminis aleam morbi
subiturum fore.*

O nova Terpsichore, nostris edocta canendo
Tu modo principiis, cui quoque prima dedi
Hæc documenta quibus polles in amoris agone,
Huc ades et votis donec amabo fave.
Ah miserum! pereo, nec adhuc lenimen in hortis
Est mihi: sola malum tu cicurare potes.
Incassum, medici, vestras apponitis artes;
Hæret enim pungens intus arundo mihi.
Non circæa valet sylvis strictiva Cytæis,
Herbæ Phasiacæ cocta lebetæ magæ.
Tu mihi causa mali, monitus exosa priores,
Indeque torquentes anxietatis eunt.
Fons aciesque. Gravis primordia jamque pericli
Prospiciens, nequeo sponte perinde vices

Ferre meas, quod erit deinceps vertentibus illis
Non data, crede, salus, stetque ruina magis.
Haud ignara mali, tandem miserescere magistri,
Demeque jam causas, o bona, quotquot erunt.
Huc ades, et tabescenti meliora ministra,
Quæ mihi sola manent nunc et itura bono,
Pharmaca. Nonne mihi sapientior ipse fuissem,
Si, minus attentus dum documenta dabam,
Parcius incubuissem operi, nec amando flagrassem?
Heus tu! jam caveas quisquis amator eris;
Sorte mea doctus, caveas documenta puellis
Tradere formosis, ne domitatus eis
Servitio jaceas. Miserum me! quæro medelam
Stultus ab invita, sæva puella negat.
Huc ades, o ingrata; tuæ languore labantem
Nunc foveant auræ, cui cruor ipse coit
In venis, minitaturque torum Libitina rogalem.
O ades, et saltem quod peto detur opis,
Basium amore calens lingua ludente salaci.
Halitus ipse tuus pharmacon illud erit
Rore suo subolente thymum casiamve rosamve,
Vel mel quale liquant vimine nuper apes.
Vera loquor, citiusque malis des hancce medelam:
Cras tibi thure meo, si redivivus ero,
Ara palam fumabit, Amor, tua spicula testor;
Juroque quod rursus mox subiturus ero
Hanc aleam morbi, cupiens par pharmacon isti.
O me felicem si Venus ipsa fayer!

S O T E R I A.

*Invocatio ad Hygieiam. Zoroas eam deprecatur
ut ei adveniat, nervos succutiat; ditet sangui-
nis latex suo fomite, eumque det salute.
Ibit ad Paphios Gnidiosque saltus, ut roscida
sectetur munera Floræ, unde queat jura pa-
rare suo morbo; sed ubinam medicamen
inveniet quo queant leniri animi curæ, adhuc
ignorat.*

PÆONIS o soboles, languentis spesque salusque,
Lucida nata poli, nunc age rumpe moras.
O Hygieia, præcul nutu risuque malorum
Depellens causas, labere blanda mihi.
Sive per Hesperiam pennis librata jocosus
Quæris iter tutum, seu Cynosura magis
Rideat, Australisve polus, vel littus Eoum,
Munifica vitam fundis ubique manu.
Ut simul aerios tractus sibi læta potestas
Tentat, iniqua manus mox procul acta jocis
Morborum cedit quamvis radice reluctans,
Mergitur et Stygias lurida subter aquas.
Huc ades, heu miserata malum, nunc succute nervos;
Sanguinis et latices fomite rite tuo

Ditati subeant placide facileque canales;

Et malis redeat qui fuit ante decor.

O nunc perfugium, faveas donando salute

Quem nondum Parcae solvere justa sinunt.

Nunc serto citius roranti tempora cinge

Febricosa mihi smilacis atque croci.

Dicunt te Paphiis Guidiisve in saltibus esse,

Quo Charites stratae gramine carmen habent,

Pulsando citharam Veneri, quo regnat amœna

Stultitia. Ire juvat, collis et ille placet

Quem Zephyri passim mulcent : sequar ergo fugacem

Dum spineta virent et madefacta ferunt

Auroræ lacrymas; sectabor munera Floræ,

Unde queam morbo jura parare meo.

Jam mihi, spe melioris iis vertente salutis,

Vires effectum corpus ubique meant;

Invenique meis promptissima quæque periculis

Auxilia, unde fibris nunc nova vita venit.

Ast quo nanciscar curis medicamen amaris

Queis premor, heu nondum stat mihi certa fides

P H A N T A S M A.

Fallunt auguria. Monitus naturæ experitur Zoroas. Sollicitudo in moriendo. Quid aget si redire datur. Non veniet horrenda facie, sed sub Zephyri larva. Sic latitans, quæ tamen munera exsequetur. Dolet quod non redeant mortui.

FALLIMUR auguriis, nec erit spes ulla salutis;
 Me fugit exhaustum Pancharis, atque tuos
 Exuperior monitus, natura, nec obsto molestis
 Imperiis. Ergo mors inopina subest,
 Nec fugitura; proculque Chai discedit abyssus,
 Unde novæ vitæ nuper iere vices!
 Proh Dii! sic moriendo malis ignotus abibo,
 Nec memor illa mei porro puella foret!
 Sedibus heu quid agunt Stygiis non usque relatum:
 Attamen, ex illis si remeare datur,
 Sique mihi licitum casus renovare puellæ
 Threiciæ, notas mox remeabo vias;
 Per Styga juro palam, remeabo periclaque sumam
 Num sit apud caros mentio facta mei:
 Ast non horrificus forma raucove fragore,
 Sed tacite veniam, ne sibi forte fugam

Tentent quos vel habent terror novitasve regressus;

Nam, licet excessus, blandulus esse volo

Panchariti, plane quamvis neglectus ab illa.

Sæpius hinc Zephyri vel levioris ero

Sub larva, fusos humeris agitabo capillos,

Dum spirat subero, suavis odoris ero

Materies, animamque suam gremiumque fovebo;

Sic et ei primus me bene junget amor.

Si rosa jam lateri meliorem spirat odorem,

Lychnus et accensus vividior micat

Lumine, sique rubore novo pinguntur amœne

Sæpe genæ, nec adhuc exagitata meis

Artibus admittunt strophium sibi bina nivale

Ubera, vel motu suavia densa cient,

Murmur ei loti referunt si dulcius auræ,

Sique toro molli molliter illa cubat,

Hæc mea semper erunt; risusque sit unica merces

Illis, cara, precor, quæ docueret Amor.

Quando te tacite noctu novus hospes adibo,

Et mea vox questus tunc gemebunda dabit,

Ipsa meæ chelyos credes audire canorem,

Qui te tentabat me feriente fides,

Intus et occultos excivit sæpius ignes,

Lumine jucundo cum micuere faces.

Quia etiam dulci somno mendacia jungam,

Larvaque deliræ nuda ciebo novas

Artes queis, invita, magis lasciva resurges.

O ætate nova tumque lepore Venus,

Cuncta dabis molles aditus dulcesque recessus,
 Et quot hiant nitido lilia verna sinu.
 Pectoris o colles, residet queis nostra cupido,
 Vos eritis nostræ sic ditionis adhuc.
 Me miserum! nec enim rursus rediere migrati
 Qui verum doceant, tanta caligo premit.

PROPHETIA.

*Nil habet Pancharis quo vitet Zoroam. Plus suis
pupillis semper eum amat. Sistat ergo gemitus,
et meliora foveat indicia; fortis adsit, pellat
metum, et se servet ipsi fideique illum admo-
net.*

ECQUID ego fugerem, malesane, revincta catenis
Tot tibi queis nuper sollicitata fui,
Ipsa faces casusque dolens oblita deessem?
Ah procul hinc crimen suspiciove nefas!
Inveniar Partha mendacior, imo Sabæa,
Ni te plus oculis semper amabo meis.
Ergo minas gemitusque tuos nunc, quæso, coërce,
O Zoroa, et sapias sic meliora fovens.
Deme supercilio nubes, animosus adesto;
Atque levet curas spes iteranda boni.
Virtutem doctrina dedit, natura revelat
Queis resecare potes quæ graviora forent.
Ah si vis animæ nostræ rescinderet illa
Asperior partem, quid moror ergo dein
Altera? crede mihi, ducet sic ille ruinam,
Juro, dies æquam; carpere prompta viam,
Ibo comes, præeas. Nunquam sic ipse Chimææ
Spiritus, aut Furiæ, centimanusve Gyges,

Divellent : placitum Parcis Themidique potenti;

Seu me Libra videt, terrificusve Leo.

Sydus enim nostrum miro consentit utrumque

Vinco; neu vexes exanimesque tuo

Me miseram questu; quod erit quapropter amicum

Nec mihi nec Divis te prius ire Stygi.

Nunc tua res agitur, ventura pericula pelle:

Pelle, nec a proprio te ferat aura scopo

Læva procul. Temet serva magis ignibus olim,

Et fidei nostræ credulus esto dehinc.

Me juvet ipse Deus Fidius, non exitus illi

Asper erit febris, dummodo sensa regas.

Est Deus, haud dubita, morbis qui præstat amantum

Commiseratus opem, quem rogitare decet.

Non opus hic lacrymis, melius prece vota fovere,

Ante minax morbi quam male vertat hiems.

VOTUM.

Supplicatio ad Æsculapium ut in auxilium adveniat Zoroæ; claudat feбри viam, et eum levet à morbo. Ni faciat, mox se morituram esse adjungit Pancharis. Si juvat, restituet duos. Promittita oblata.

PHÆBIGENA, o toties insignis in arte medendi,
Quemque Epidaurini percoluere prius,
Ioniive ferunt pendentibus usque tabellis,
Thureque sollicitat tum prece quisque dolet:
Anxia vota tibi facio quæ plena facessant.
Heu cubat immeritis ictibus ipse procus!
Ipse procus toties nostrorum fautor amorum,
Qui vivendo beat, qui moriendo necat.
Jam satis est, oro, gravium mihi, Dive, minarum,
Jam satis; et feбри claude perinde vias.
Dexter ades, languensque leva sine nomine corpus;
Ni facies, rapiet mox Libitina rogo.
Hei mihi! quid fortuna minax servaverit illud
Exitium, et nobis parceret atra dies?
Annue nunc votis faciem vertendo benignam,
Auspiciisque tuis denique morbus eat.

Ah miseresce meî, necnon miseresce jacentis,
Si Paphias unquam noveris ipse faces.
En ego conficior crudeliter intus amantis
Casibus his, metuens ne male forte ruant.
Festina citius, necnon quæcumque timenda
Mitte mali celeri mox rapienda Noto.
O te siste preci, faveas, Ereboque rapaci
Eripe nunc juvenem quem mihi duxit Amor;
Et tuus haud tolletur honos paulisper in uno
Corpore sic reduci restituisse duos.
Rumpe moras: testor Venerem, si solvitur illo
Quem patitur morbo nunc miserandus amans,
Thure meo fumabo prius, dein floribus aram
Ornabo citius, victima tumque cadet
Ictu capra pio, ficto de nomine, cauta
Ne noscant motus qui peperere preces.

COLLUDIUM.

Zoroas sospes à morbo adstat Panchariti. Expansæ voces de amœnitate recessus ubi colloquium init cum amica. Omnia ei revocant fugitivos amores. Admonet eam ut non sinat mentem torpere inertî requiæ; exemploque sumpto à palumbum ignibus, instat ne vincantur ab illis in amore. Apostrophe ad cespitem.

GRATIA sit Superis Phœboque perinde salutis
Auctori, versus quos abiere preces.
Nunc sospes votis adsum, mea Panchari, tandem,
Semper hians, semper ductus amore tuû.
Num foret halantis Floræ geniale viretum
Qui mihi sic ridet lætius iste locus?
Salve, fauste Geni sedis, nec inique colenti:
Vos quoque capripedes, oro, favete, Dii.
O quam me statio delectat! Sic et ab omni
Securus turba, jam tibi solus ero.
Ad dominam jaceo: quænam laquearia possent
Jasminî his trichilis ante valere suas
Umbras sic niveo cupidi sociare ligustro?
Hæc et Acidaliis suavia sarta rosis,

Quam me molle trahunt rutilas nectendo corollas,

Unde sit arboribus quilibet alter honos!

Quam quoque subrident umbracula vitis adultæ

Sic arcellatæ, nunc botryone gravis!

Rivulus ille fluens passim per gramina prati

Tramite detorto, garrula saxa trahens,

Qui procul in stagnum fusis expanditur undis,

Quo niveos artus sæpe lavare soles,

Cum sociis ludente choro fraudesque movente,

Moxque resumendo qua cecidere prius,

In mare ducit aquas fessas errore viarum:

Vallis et ista virens, tumque paludis amans

Populus ipsa, comas auris dans quasque Favonî;

Et lacrymosa salix quæ sibi lambit aquas

Dextrorsum, ranis squillisque placentia præbens

Frigora: floriduli cespitis ille torus,

Mollis, ubique virens viola, distinctus amellis,

Cuique periclymenon dat redolendo deus:

Halitus ille mihi Zephyri tua verba ferentis,

Molle tepens, vernæ suavis odore rosæ:

Huc illuc volitans alis librata jocosus

Papilio sequitur pressius ipsa marem;

Et queiscumque sedet dulces haustura liquores

Floribus, ille moras nectit et ore trahit.

En procul aeria delibat turtur ab ulmo

Oscula spissa mari: duplicat ille vices;

Deinde suos ambo promunt concentibus ignes

Versicolora simul colla vibrando retro.

Capreolus tenera ludit lascivus in herba,
Prælia jam tentans quæque libido docet.
En flores etiam pereunt, junguntur amore
Tum procus ant virgo; seu domus una duos,
Vel variæ capiant discretis sedibus illos,
Indociles et eos ad juga raptat Hymen.
Aureas inter apes ludit trepidantibus alis
Ichneumon, carmen dum geniale canit
Sub suavi Philomela citro: lascivus in hortis
Fit jocus huc illuc lene tepente Noto.
Undique fecundat subridens rura voluptas;
Rura Venus sibimet quæque jocosa trahit.
Ecquid, dum natura monet nos esse regendos
Lege sua, nobis irrita jussa forent?
Cras amet, ah potius nunquam! qui segnis amaret;
Sed qui nuper amat, nunc amet inde magis.
Hic me cuncta movent passim revocantque remissos
Ignes; hic iterum cuncta litare jubent
Idalio Puero; dulces nos ergo sequamur,
Quas natura probat luxuriando, faces.
Non mentes nostras torpere sinamus inertī
Nunc requie, placeant quin mage, cara, doli.
Sic procul esse juvet nobis à plebe maligna,
Hic dum miscemus prælia nota prius.
Ergo tibi placeant quot erunt mea furta strophæque;
Et Venerem revocent suavia carpta labris,
Jam quot Erythræa conchæ volvuntur in acta,
Vel quot in Ausonio flavet arista solo,

Dum venit expectata Ceres; redeatque voluptas
 Ut prius, et linguæ bella lubenter agant.
 Neu nos jam Cyprii superent in amore palumbi.
 O mihi quæ tecum sic recubando novæ
 Deliciæ recreant, quando damus oscula pressim,
 Amplexuque uno spiritus unus alit,
 Gannitu nosmet vocitamus et ultima famur
 Verbula! Tunc gemitu sæpe tenente vices
 Vocis, in uberibus commisceo quosque colores,
 Decerpando mihi lilia tumque rosas.
 Sed dum bella movent linguæ luduntque vicissim,
 Furtaque vafra manus insidianter agit,
 Mens mea felicitis sortis satiata facessit,
 Quam citius revocans halitus ipse tuus,
 Illa redit, refugit, sublabitur atque resurgit;
 Mox tua pertentans lumina versa mihi,
 Hæc agit, et migrando tuis sedet anxia labris,
 Donec eant ignes denique fine sua.
 Ah! mea diva, novos citius tentemus agones,
 Intimiusque heet nos refovendo Venus!
 Tu mihi pars vitæ semper finisque laborum,
 Et, licet una nites, gratia trina nites.
 Quæ rapit audacem furti me viva voluptas?
 Nunc qui sint ignes experitura veni.
 En tibi pars animi, capias; en altera, plaude:
 Tertia mox et erit, si Cytherea favet.
 Cespes amice, mei tentaminis alma palæstra!
 Pro jamjam meritis gratia semper eat.

Hinc nova perpetuo vernet tibi graminis herba.

Cresce voluptati ; mitiget aura levis

Ardores nimii solis, faveas sic rursus amor :

Lotos et iste tibi luxuriante coma

Stillet quas fundit lacrymas Aurora recurrens.

Sub domina nuda molliter, atque dein

Surge, voluptatum vestigia quominus essent

Nostrarum pressa paulula nuper humo.

VIGILIE.

Hymnus quo Zoroas præluit festo Pancharitis.

*Veneris ortus tum primi in universum orbem
ipsius influxus describuntur. Puer semper ejus
comes. Ne Nymphæ timeant nudatum Puerum
quippe mater jussit eum ire sine armis. Cur
Venus manumiserit virgines Dianæ. Apos-
trophe ad Bacchum, Cererem et Apollinem.
Rura primo probavere Decæ jura; rure natus
est Cupido; accepere illum Charites, melle
aluerunt; rura mox Pueri tela novere: cum
omnia resonent Amoris laudibus, ne quidquam
decedat Camœnæ, non etiam silebit Zoroas.*

CRAS amet omnis inops animi qui nescit Amorem;
Quique prius novit, rursus amando flagret;

Ver tepidis geniale renascitur imbribus orbi;
Vere leves Pueri desipiendo trahunt,
Vereque nubit avis passim per amœna vireta;
Vere casas virides implicat alma Venus
Inter obumbrantes lucos è divite myrto,
Lætius unde procis jussa sequenda ferat.
Vere cruore satam supero dedit inter amicas
Nereides Cyprin littus adire Paphi

Oceanus. Pingit gemmatis floribus annum
E pelagi spumis hæc Dea nata recens,
Et Zephyri tumidas aura generante papillas
Mulget odora toro. Quas modo roris aquas
Nox dedit, inspergit foliis, et præcipit omnes
Virgineas nubant læta per arva rosas.

Cras amet omnis inops animi qui nescit Amorem;
Quique prius novit, rursus amando flagret.

Diva jubet Nymphis saltus penetrare silentes;
It. Puer ipse comes telaque eundo gerit.
En agite, o Nymphæ, minitantiã projicit arma;
Ite, nec à vacui sic trepidate minis:
Jussit enim natum procedere mater inermem,
Ireque nudatum, ne feriendo necet.
Nudus Amor forma tepidas trahit; ergo cavete,
Nymphæ: formoso corpore lædit Amor.
Delia, jure tuas misit Cytherea puellas,
Attamen ipsa preci lenis adesto meæ.
Sit nemus omne dehinc expers à strage ferina,
Montivagasque feras nil recubando tremant.
Venit amica dies, ludis aptissima nostris:
Non cruor officiat contaminando manus.

Cras amet omnis inops animi qui nescit Amorem;
Quique prius novit, rursus amando flagret.

Delia, Diva tuas misit, ne forte puderet
Ludorum quot erunt mox sub Amore sati.

Jam tribus ire choros statuit per opaca viarum
 Noctibus ; et serito versicolore caput
 Impatienter eos victos properare videres
 Per sylvas , per agros , per sata , perque casas.
 Thyrsiger, alma Ceres , et Apollo carminis auctor,
 Quod recinemus , iis vos et adeste modis.
 Nox eat auspiciis vestris festiva canore,
 Et procul hinc nobis quæque nocere queunt.
 Diva Venus passim conspergere flore recenti
 Jussit humum , præsens cras sua jura dabit.
 Quot vernant Epheso, quot habebit Ionia in hortis,
 Spargite, vos juvenes : sic jubet alma dies.

Cras amet omnis inops animi qui nescit Amorem;
 Quique prius novit, rursus amando flagret.

Ruris erunt Nymphæ, nemoris, tum fontium amicæ:
 Omnes esse jocos mater Amoris avet.
 Sed monet ingenuam nudo ne credat Amori,
 Quippe Puer nudus sævius ipse ferit.
 Nec deerunt Charites rosea cervice nitentes,
 Queis prius Aligeri dedita cura fuit.
 Vimine contorto ducentur floribus umbræ;
 Æther odoratæ germina prolis habens
 Nubibus advectum pluviis per rura redire
 Ver sinit; irrepsit conjugis imber aquis
 Fertilis in gremium tepidis, et ubique recenti
 Jam fœtu gaudet luxuriatque suo

Terra; sinus laxando suos, hæc præmia spondet
Agricolæ, unde Pales mox habitura decus.

Cras amet omnis inops animi qui nescit Amorem;
Quique prius novit, rursus amando flagret.

Divæ suis auris venas mentemque gubernat,
Intus et occultis viribus illa creat.
Per freta, per terras, per inane refunditur omnis
Vis sua: sic generans crescit eundo tenor;
Imbuiturque nova virtute feracior orbis,
Ortus dum pandit quot latuere vias.
Rura probant Venerem; fecundat rura voluptas:
Natus et ipse prius rure Cupido fuit;
Rure sinu Charites natum acceperere fovendum;
Mollibus instratum mox habuere rosis,
Nectare et ambrosia leverunt ipsius ora,
Mellaque Mopsopiis pressa dedere favis:
Rura dein Pueri missas novere sagittas,
Eruhitque novis virgo pudica dolis.

Cras amet omnis inops animi qui nescit Amorem;
Quique prius novit, rursus amando flagret.

En latus in mediis devolvit molle genistis
Taurus; ovis gestit mollis eundo proco.
Sic animale genus voluit Dea fœdera jungant,
Nec sinit à modulis ut requiescat avis.

Gaudia raucisono cycni dant ore loquaces;
 Illicis ad umbram mœsta puella feri
 Tereos involitat, vulgando quot illa refovit
 Damna prius; credis, sed tua vana fides.
 Illa facem cantat, cantatque Cupidinis arma.
 Ipseque nec taceam me stimulante Deo:
 Sin minus hinc nostræ decederet aura Camœnæ,
 Quæ prius, ut dominam molle canendo meam
 Illicerem, menti modulos induxit amicos.
 Avertant omen numina fausta procis!

Cras amet omnis inops animi qui nescit Amorem;
 Quique prius novit, rursus amando flagret.

GENETHLIACON.

Pancharitis natales. Gratulatio ad redeuntem Diem. Advocantur Joci, Risus,¹ Charites, Castalides, Nymphæ, Dryades et Napææ, ut partes suas gerant. Qui flores legendi sunt, ut corollas et serta formentur. Dona feruntur ad aram. Descriptio comitatus, vota pro Pancharite; ore favent ei omnes. Reditus domum; epulæ, halant onyces et mulcent aer rosæ et flamina buxi. Modulatur Heron Panchariti; fert vicem Leodora; plaudunt comites et convivæ. Ducuntur choreæ, cantus. Supplicatio ad diem ut dehinc redeat sic lætus quotannis. Nox semi acta revocat ad Lares unumquemque. Votum Zoroæ.

ANNUA jamque Dies rapidis invecta quadrigis
 Exoritur, votis obsequiosa meis,
 Qua meritæ grates Divis solventur amceno
 Pectore, quod fauste Pancharis orta fuit,
 Auspiciisque bonis bis nonos compleat annos,
 Corpore præpollens ingenioque magis.
 Salve, cressa Dies, Musis gratissima nostris,
 O fluxura modis, carmine digna meo!

Ex oriente leves præeunt tibi lætius Horæ;
 Tithonisque redux ridet amica magis.
 En tibi splendidius tellus vestitur honore,
 Certatimque melos quisque salutat avis.
 Exoptata Dies nobis, quot itura jocosis
 Oblectamentis, quot bona jamque vehis!
 Nunc maturate, Joci, Risus, Charitesque sequaces;
 Nam vos Euterpe Terpsichoreque vocant.
 Castalides, Nymphæ, Dryades, udæque Napææ,
 Linquite secessus: parthenis una sibi
 En vocat o qualem primo sub limine vitæ
 Nunquam vidistis, tantus in ore lepor!
 Ista Dies ortus ipsius: o ite quot estis;
 Donaque jam sylvis quæ legeritis ei
 Florida ferte cito: Veneris gratissima myrtus
 Neu calathis desit, neu rosa mixta croco;
 Nectantur philyra cyani, nectantur amelli:
 Sic totidem festi sint decus omne sui.
 Ferte mihi textam vario de flore coronam,
 Discipulæ desit ne stephanoma comæ.
 Sertula nectamus propere figenda columnis
 Liminis ex hedera cui sua bacca rubet.
 Carpite, vos, quot erunt flores melioris odoris,
 Ut mea dein humeris virgo sinuque gerat.
 Macle animo, redolensque thymum jungatur amomi;
 Flos etenim fragrat suavius ille thymo.
 Ite, boves, redeunte Die, vos ite soluti
 Vomere; hunc cessans omnis omittat opus

Villicus. Heus famuli, famulæ, vos o quot adestis;

Sumite quæque dedit munera Flora die
Hesterno, et deferte queis est cura sacelli;

Neve merum desit quod strepat igne datum,
Thura vel altari pingues facientia flammæ.

Neu mora, quisque suum nunc sibi tractet opus.
Jamque preces versat geniali voce sacerdos;

Ipse tepens redolet thuris odore focus.

Vos quæ primitias gestatis, o ite, puellæ,

Et vos qui Sacris vimine fertis ador.

Vosque coronati pueri, succedite, vosque,

Succinctæ sociæ: nunc pia Sacra vocant.

Tuque, columba, veni Syrio bombyce refulgens,

Et cultu simili quo prius ipsa tuum

Traxisti Zoroam Cereri dum liba vovebas;

Fulta Cupidinibus, concomitata Jocis;

Crispantesque tui spirent unguenta capilli,

Et tua bracteolis undique Coa micet.

Vosque puellarum glomuli, properate canistris,

Pergentique viam spargite quæque rosas.

Sternat humum cytiso pubes ovando bryoque.

Ante chorum tubicen thymelicique sonent.

Prætereunte illa, non omnia possumus omnes,

Vos umbram palmis, frigora ferte, viri,

Flabellis: meruit fieri sibi Pancharis illa;

Officio merces risus amœnus erit.

Nec mea lætitiæ deerit quam nuper Athenis

Myrtilus ipse dedit, tibia curvâ, suam

Quæ vocem Phrygio docuit componere rhythmo
 Dum dabat ire modos ingeniosus Amor.
 En mea jam supplex vobis, o numina cœli,
 Pancharis : acceptas vos et habete preces;
 Quasque graves arcete minas; nunc ire sinatis
 Ipsius tuto per freta quæque ratem.
 Qualis et umbroso surgens amaranthus in horto
 Vernat securus, molle fovente Noto;
 Sic ea percurrat nitidissima tempora vitæ.
 Corporis utque novis itque reditque dies
 Dotibus, hujus item veniant nova munera menti.
 O vos, quæque cadent vertite fata bono :
 Crescat virgo toro crescit cui plurima myrtus,
 Atque voluptati crescat eundo novæ.
 Tu quoque, blanda Venus, facilem te siste puellæ;
 Cumque, suo Paphii pectore jura colens
 Imperii, verset ritusque tuosque favores,
 Idcirco venient ad tua fana preces.
 Dii quorum fulgent nati sub nomine amores,
 Sæpe colenda Venus, sæpe colende Puer!
 Efficite ut jamjam vertant sua pabula flammis,
 Sicque puella procum semper amando beet;
 Illeque percupiens solemnia solvere vota,
 Constituat thalamo dona dicanda suo.
 Ore favete, cives, et, cincti tempora myrto,
 Vos miscete simul cantica vestrâ sonis.
 Nunc agite, o juvenes, modulosque iterate canoros,
 Fausta que precati vos remeate domum,

Fercula quo fervent calicesque, accumbite mensis;

Et fugiant longe jurgia, probra, minæ.

En natalis adest Pancharitis : omnia spument

Pocula plena mero, ferteque nomen ei.

Vina diem celebrent, nec eis maduisse pudeat

Vos hodie, et tremulo jam titubasse solo.

Bacche, veni, redimite comam nutante corymbis

Nubila sydereo discute, quotquot erunt,
Aspectu nobis, et eant procul arma, minæve :

Huc adverte decus virgineumque caput.

Felices queis ridet Amor nec acerbius urget,

Et quorum votis nunc iterumque favet.

Alme, veni dapibus nostris; sed mitte sagittas,

Quæ, feriendo truces, bella movere queunt.

Heus pueri, fragrent myrrha, nardo vel acerræ;

Thuris et effluviis halet odor onyx.

Jam fas deproperare leves vivace corollas

Myrto; nunc mensæ me cupit alma Venus

Arbitrum; eique placet cuncti gratentur amicæ,

Desipiantque simul corda soluta cado.

Spargite jamque rosas molles, et flamina buxi

Lene sonent, cantu quippe sequetur Heron

« Panchari, quæ virgo dicet majoribus esse

Dotibus instructam queis sibi constat honos

Juncea præcellis socias quascumque decore :

Te flos Ioniæ pubis amœnus ait

Omnibus exstantem, Charites cui jure dedere

Halantem cestum quem Cytherea tulit.

O præclara procis, nimium formosa puellis,
 Floridiora recensserta legemus agris
 Cras tiliæ figenda velut monumenta tuarum
 Virtutum, ut notus sit mage noster amor;
 Sculpemusque notas quarum sit summa diei
 Hujus, et hinc discant rursus agenda noti.
 Spargite jamque nuces mensis, et flamina buxi
 Lene sonent: etenim fert Leodora vicem,
 Quam decorat violas molles imitata veneno
 Lana Tarentino, tum data crista comæ.

« Ludite, vos virides annis sociæque virique;
 Ludite, et iste dies cuilibet almus eat.
 Ver favet, omnis ager ridet, cœlumque serena
 Luce nitet; quisquis gaudia promittit avis.
 Ergo agite, et, resonante lyra, nectamus amœnis
 Mollia verba modis, dandoque cuncta jocis
 Tempora, dicamus versu alternante sonoro:
 Quosque dies nostros nunc sibi vertat Amor.

Quæ fluit unda loquax passim fugiente lapillo,
 Aura tepens Zephyri populeæque comæ
 Murmura, sub platano cantus fringilla ciendo,
 Turtur ab annoso robore sæpe gemens,
 Acer equus tremulis ignes hinnitibus efflans,
 Assiduo strepitu rauca cicada suo,
 Quæque sonant late modulo alternante canoro:
 Quosque dies nostros nunc sibi vertat Amor.

Cuncta vorat tempus, fugiendoque quasque juventæ
Abripit illecebras deliciasque simul.

Heu nobis nunquam venient hi rursus honores
Veris, ut huic orbi semper eundo manent.

Talibus hisce damur fatis; sic labilis ætas,
Quæ melius volvet dum voluere vices,

Dando jocis spatium et versu alternante canendo:
Quosque dies nostros nunc sibi vertat Amor.

Plaudite quis placuere modi, sociæque virique:
Nam tulit ipsa suam jam Leodora vicem.

Vesper adest: juvenes, consurgite; Vesper eundo
Vos vocat ad lusus lætitiesque novas:

Surgere jam tempus mensasque relinquere pingues,
Et dare furtivis oscula multa labris.

Ite pares animis, cum castis ludite caste;
O juvenes, licitus sic jocus omnis erit.

En vos, lecta manus, sibimet vocat ipse choragus;
Dumque choraula suis flectet ovando sonis

Carmina quæ dicam, molles agitate choreas,
Et pede concordis vos resilit solo.

Ad numerum resilit solo, vigilisque lucerna
Ardeat usque diem; mox vice quisque canat.

O ego quo rapior vario modulamine vocum,
Ingeminat cantus dum numerosa meos,

Turba? novæ meliora puto spiramina vitæ
Ducere; cedentem tanta libido trahit!

Callidus ille quídem primus qui dixerat ante
Ad cantus modulos mollius ire pedes.
Sic lascivus Amor flammās et spicula miscet,
Ludit et occultis artibus alma Venus.
Fausta dies, utinam redeas ita læta quotannis,
Et risus adsint quos peperere joci!
Sed Nox atra, polum bigis invecta meando,
Nunciat esse satis dimidiata joci.
Vos proprios remeate lares queis lassa quietem,
O juvenes, possint ducere membra sibi.
Heu mihi! cur thalamum, miserum, vetor ire cupitum?
Jam meliore darem fine peracta die.

PARALIPOMENA.

*Zoroas laudat et miratur studiosæ discipulæ
ardorem in acquirenda qua valet doctrina.
Philosophica principia de materiæ transitu
ut nova corpora efformet. Quid sit vita, et
unde eam trahant animantia. Generationis
scopus et necessitas. Seminis scaturigo. Ova
feminæ. Coitionis phænomena. Mira naturæ
sagacis argumenta in propaganda animan-
tium vita. Exhortatio ad Pancharitem ut ite-
rum atque iterum Veneriis vacet officiis. Vota
de mox habenda prole.*

QUAM laudo mirorque sitim quæ ducit ad omnes
Te disciplinas unde sit omne decus!
Panchari, jure mihi splendes cum verba requiris
Quæ possunt mentem capta fovere tuam.
Si cupidos Veneris cultus nos sæpe beavit,
Inquis, nectendæ sunt et utrinque moræ,
Nuncque meæ tandem doctrinæ serviat ille.
Perbene, pars animæ, quæ cupis ergo fluant.
Dum procul ad patulæ quercus consedimus umbram,
Et sophicis rebus nos adhibere putant
Colloquium, liceat varias perstringere scenas,
Unde fuit nobis notior ante Venus;

Sed sophice volvamus eas ; sic pascet amantes .

Tunc doctrina magis : Panchari, dicta tene.

Nil perit ante satum quod erat sibi legibus orbis

Tracturum vitæ semina quæque suæ.

Mors nihil ad sensum docti , nisi transitus unde

Jam nascens sumit quod morientis erat.

Si videas ubicumque suis nunc viribus omnem

Naturam calido germina ferre sinu ,

Hæc totidem debentur iis quæ munere vitæ

Functa fuere prius, corpora versa luto ;

Et veniente calore lutum mox ductile transit

In varias formas quæ vegetantis erunt

Indicium virtutis adhuc in limine vitæ.

Hinc sibi decerpunt quidquid honoris erit

Flora, Ceres, Bromius, Pomona, vel ipse Priapus.

Sic plantas gignit, firmat et intus alit

Pingue lutum, et plantis manſis animantia aluntur,

Firmanturque datis queis animata fuit

Viribus ipsa prius compago, quibusque perennat,

Usque sit incœptæ jam sua meta viæ.

Sic surgunt, vivunt, augentur et entia quæque,

Dante simul partes quolibet inde suas,

Percursoque datæ quondam sibi tempore vitæ,

Nutant in gelido quo reditura solo.

Motibus at propriis vastus ne corruiat orbis,

Conditor ipsius cuilibet ante dato

Vita, queis veniente die coeundo propaget,

Semina jam dederat consona quæque scopo.

Unde sua trahitur plerumque cupidine quisque,

Expleat ut finem qua semel orta manent
Corpora, vivendoque vigent alterius ortu.

Huc coitum referes qui juvat illud opus :
Hinc ardescit amans et amanti pignora solvit,
Queis vivunt ambo dum sua pensa luunt.

Vir mulierque quibus fuerit jam nota voluptas,
Ut generent, debent, sic sociando simul,
Stringere se pressim plexisque amplexibus esse.

In mare jam viridi cui vigor intus inest,
Testiculis humor latitat quem semen abusque

Dixerunt medici, cujus origo latet
Sanguinis in fluvio passim, ferturque deinde
Per tubulum penis. Sic vocitare solent

Qua tibi sum dispar, carissima, ab inguine partem,
Causa voluptatis quæ fuit ipsa prius.

Humor et alternò jactu detruditur ille

Sub spumæ specie, quam voluere prius
Particulam prisci meliorem corporis omnis,
Nempe rati mentis viribus esse datam.

Nunc penem rigidum recipit sibi carneus alveus,
Qui mox de rictu virginis ima petit
Matricis : sub eo noverunt nomine viscus

Illud quo remanet mox genitale viri
Semen, et à matris jamjam gliscente calore
Dein fruitur vita qui modo nullus erat.

Hæc ratus Hippocrates retulit sic germina cuique:
Hinc sibi munus agit femina virque suum.

Nuper Aristoteles contraria dogmata sparsit,
 Fecundanda putans ducere sicut aves,
 Ovula femineum sexum sibi ventre sub imo,
 Quæ sensim vita progrediente forent
 Excludenda, semel scintilla afflata fugaci;
 Sed quæ materno fota calore sibi
 Clam dendo, novem lunæ sint cursibus ante
 Quam validus fœtus qua data porta ruat.
 Sic ubi robur inest utrinque recentibus annis,
 Femina virque simul tunc nova fata probant
 Queis inducuntur sibimet servire vicissim,
 Et dare, commixto corpore, lucis ei
 Qui latet intus adhuc, usuram. Hinc fomes amoris
 Qui varias species excitat atque trahit
 Congressum versus mediisque amplexibus ardet.
 Cum brevis hora venit quam citi ipsa Cypris,
 Vita fugit versus, partes quæ munera præstant,
 Inque viro penis fertur ad ipsa cruor
 Interiora. Tumet, durusque deinde resurgit;
 Aptior ipse venit sic subeundo viam.
 Intereaque cruor genitabile virginis arum
 Explicat, unde cito tunc genitura subit
 Flammula quæque latebrosæ primordia vitæ.
 Hæc vero matrix qualiacumque nequit
 Suppeditare, nisi turgentia vasa remittant;
 Fluminaque hinc vulvæ menstrua dicta prius,
 Quæ tunc vitali matricem humore feracem
 Irrorant, necnon convenienter eam

Disponunt, homulum vel alendo simulque fovendo,

Dum prægnans mulier jam paritura genus.

Tempore concubitus longe diversa sequuntur

Phænomena : ex rigido fervida pene fluit

Spuma, foris variis succussibus acta vicissim,

Quam sibi sub fausto numine sæpe trahit

Matrix, et convectat ubi fœtura latescit,

Vim sperans vitæ principiumque suæ.

Hæc dum contingunt, adventat mira voluptas,

Qua vix mente sua femina virque valent,

Qua furit omnis amans inhiatque fruendo futuræ

Mox alii; tanto nascitur ansa bono !

Non ego vana loquor, nec erit quod risus iniquus

Excipiat voces dimoveatque fidem.

Num vero coeundo viri sint ignibus acti

Fervidius sociis, ante dirempta fuit

Lis. Veneris vatem dicunt utriusque peritum

Nomine Tiresian, cum vice functus erat

Alternæ, vel homo mulierque deinde resurgens

Muneribus lecti conjugialis, eam

Litigii causam secuisse colloque jugali

Indulsisse, ratum se meruisse fidem.

Unde Pater, dulci diffusus nectare quondam,

Molliter arridens sic ea fatus erat

Junoni ludente manu : "Nunc esto quod ante

Credideram : maribus scilicet alma Venus

Non ac femineo generi ridet; quod in illis

Sit fibra torpidior sicque cupido minor."

Diva negat, judexque datur qui sponte diremit
 Hanc litem : solvit, sed rata crimen erant.
 Mox ea luminibus raptis exosa procacem
 Multavit. Placidos sic agit ira Deos.
 Hinc mirare vias naturæ quasque sagacis
 Quæ voluit genesi consociare bono
 Jure voluptates, et eo jam fine scienter
 Certius, ut proli serviat omnis homo.
 Sic nos rursus Amor jungat meliora fovendo,
 Deliciisque novis tempora nostra fluant.
 Quos probat alma Venus, dulces tentemus agones;
 Nullæ quippe monent te peperisse notæ.
 Et Juno precibus nostris audita, capræque
 Quam prius admovi, nunc memor, ipsa sinit
 Almos ire dies nobis sine nube priusquam
 Accidat ominibus triste quid inde malis.
 Forsitan adveniet tempus quo versus amice
 Matre tua, potero prodere jure faces,
 Queis toties arsi, toties tibi vota ferendo;
 Tunc et Hymen poterit sic abolere nefas.
 Si fortuna favet nobis, Lucinaque nostrum
 Expleat hinc votum, gignere nempe sinit
 Prolem quæ menti revocet constanter amores,
 Vertice tunc feriam sydera celsa poli.

FELICITAS.

Se felicem esse fatetur Zoroas assidens Panchariti. Quam jucunda sit possessio amicæ, et quam suavior præeat bonis quæ jactitat malesana juvenus. Juramentum. Quo ducant divitiæ, honores et fama. Grates Jovi persolvantur. Ultima vota et promissa.

SORS tandem favit, tribuereque quidquid avebam
Numina : felicem me decet esse datis.
Immunis curæ liberque prementis acerbæ
Ante mali, dominæ nunc requiesco sinu.
Cervici pensus mediisque amplexibus arctum
Larga voluptatum copia sæpe beat :
Nectaris et largos calices exhaurio qualem
Hebe permagno non dedit ante Jovi.
Ipsius recubo lateri ; suspiria , risus
Erroresque mei sunt alimenta novæ
Sæpe voluptatis, nec eunt irrisa per auras
Vota mihi nitida jure recursa die.
Tædia quotque subinde cadunt, tot et irrita vertun
Virgo potens nemorum tumque Minerva mihi
Interdum Bromius, sed adhuc mage doctus Apollo
Qui nunc tergemina me vehit arte sua.

Unius o pergrata mihi possessio amicæ
 Concordis, quanto suavior usque præis
 Ventosis levibusque bonis quæ cæca juvenus
 Jactitat et sequitur, nec saturata fugit!
 Non ignota loquor. Luxus, cui verna sacravi
 Tempora ferventis, quid meminisse datur?
 Ante juventutis deinceps, tua jura recuso,
 Vectaque fallaci gaudia nolo rota.
 Nunc face quæ vitam mulcet firmatus et altus,
 Per te juro, Venus, perque, Cupido, tuas
 Juro feras toties nervo stridente sagittas,
 Esse dehinc dominæ tempus in omne latus.
 Divitiæ, nomen vel honos, quæ vestra potestas,
 Quæve voluptates vos penes unde salus?
 Ducitis insanos homines qui mitia mittunt
 Ut fiant vestri quomodocumque jugi
 Participes, miserosque datis persæpe vorandos
 Acribus ærumnis quæ sine fine premunt.
 Nam veluti sitibundus hydrops qui pocula quærit
 Quo mage potatus, sic sibi semper avet
 Ambitione datus metamque ignarus habendi.
 Idcirco grates, Jupiter, ipse tibi
 Persolvo meritas, nostræ quod iere carinæ
 Per freta disparibus nunc agitata Notis.
 Consona pacificæ naturæ vota dedisti;
 A te recta fides eximiusque vigor
 Queis semper valui, necnon usura puellæ,
 Quæ mala dispellet quæque futura mihi.

Nunc et Hymen faveat, Lucinaque vota ferentis
Expleat, hinc cœptis optima finis erit.

Sic ubi me capitis nivibus dabit ipsa senectus,
Et venæ salient sæpe trahendo moras;

Cum sua forma decens longis vitiabitur annis,
Ac alia Zoroam dote puella trahet,

Tunc et utrinque secet vitæ mors stamina nostræ;
Unica nos habeat testa deinde duos,

Quam ramos late missura cupressus obumbrat :

Nil moror hinc nobis, quotquot iere, minas.

Forsitan et laudes aliena Camœna revolvat,
Dicens nos una consenuisse faci.

O Diana procis toties inimica, Minerva

Quam male versat Hymen dum quatit ille facem,

Albentem vobis citius consecro juvencam,

Si mox quam cupio sors mihi fausta datur.

OCCURSUS.

Meridies perstringitur. Zoroas occurrit dormienti Cupidini prope fontem salientis aquæ. Illo accedente propius, ut arma Dei exploret, hic expergiscitur vultuque minaci aspicit curiosum. Zoroas se purgat à culpa: replicat Puer, et injungit occurrenti, ut inimicis ipsius regni vim dictis moveat et redarguat. Avolat cito et sese ab oculis subtrahit. Advenit Myricon. Hujus alloquium et invitatio ut Zoroas moduletur ei cantus. Responsio Zoroæ.

NUPER oberrabam per amica silentia luci
 Quem Mæander aquis perfluit ipse suis;
 Et meditando faces ibam securus ad oram
 Serpentis rivi quo saliceta dabant
 Frigora. Ventosi ceciderant murmuris auræ;
 Ludebat Zephyrus per sata perque nemus,
 Alnorumque comas molli dabat ire susurro.
 Sol fervens spatio stabat utrinque pari.
 Æstus erat. Fortuna mihi quæ contigit illuc
 Vaticinare velim, Panchari: juro, nequis.
 Ipse Cupido fuit pharetra nervoque remissis,
 Qui tenuem cytisum pone latebat humi,

Gramine sub viridi stratus, carpendo soporis
Delicium; quod erant propter amoma Deo
Mollitura magis proprias miscendo rosetis
Contiguas auras; tum salientis aquæ
Fons oriens sensim gelido de viscere saxi,
Leneque per pratum perque rubeta sonans.
En propius subsum pedetentim, cernere curans
Quæque Dei patula pendula tela citro;
Cum strepitu excitus subito salit ille minando.
« Ah mihi parce, precor, quod pius ipse recens
Thura, Puer, dederim tibimet, clamo, nec abusque
Quo me juvisti torrear igne minus.
Herce meo potius vires superadde furori,
Ut discant quanto mi tua jura placent.
Omne quod ante datum fatis traducere vitæ,
Insulse trivi, nec fuit inde salus.
Ast ubi vivendo tibimet monitusque sequendo
Imperii mollis fœdera quæque tuli,
Sentio me semper vegeta virtute foveri,
Igneus ardor inest, uror et inde magis. »
Perbene subjecit : « Nec erit quod langueat ignis :
Sed quæso curæ sint mea regna tuæ;
Et ritus lususque mei jam numine nostro
A te cantentur, ne mea regna cadant.
Gens inimica mihi surgit minitaturque ruinam
Imperio, dicens nulla subesse dolis
Gaudia; quin potius cultum plerumque sequuntur
Curæ mordaces : inde quod ara caret

Thuribus Idalio, totiesque piacula desunt,
 Quæ prius in nostris crebra fuere focis.
 Incute vim dictis mendacia quæque retorquens,
 Et nōscat quantis fœdera nostra scatent
 Deliciis ubicumque novis, si pacta fidemque
 Servet utrinque datam blanda juventa prius.
 Eia age, pro nobis tandem memor ipse resurgē,
 Atque dehinc pateant quæ latuere joci.»
 Talia fando, mihi vicino à fonte petita
 Ora Philetea nostra rigavit aqua;
 Lactcolisque dein pharetram nervumque reduxit
 Subridens humeris, et petit alta statim
 Aera præpetibus pennis, mox perditus auris,
 Ante datus circum suavis odore rosæ.
 Mirabar quis erat Divi per inania tractus,
 Et mecum reputans num data nostra fides
 Vocibus ipsius, quando stetit ante Myricon:
 «Heu! Zoroa, quid agis? Quo tibi pergis iter?
 Nos ibi propter aquam frigus captemus opacum;
 Et vice dicendo quæ micuere faces,
 Otia ducamus nobis meliora serentes
 Usque sub occiduo sole sit acta dies.
 Te mihi dixerunt pronuper Apolline versum,
 Et nondum Musæ quale sit inde decus
 Noscimus; omne latet quod erit tibi forsán honores
 Laturum Pindi. Fortis adesto tuis
 Ausis. O apio crines ornande virenti,
 En tibi do calamos: accipe; namque vocat

Nunc Erato, jactatque suis te nuper alumnis.

Vocibus hinc resonent florida rura tuis.

Dum canis, insani feriant sine littora fluctus.

Nunc memor esto velim quos prius ipse dabas
Urbe modos : numeros memini, si verba tenerem.

Euge, meis votis denique siste, precor.

Alternando vices, cantabimus : illa Camœnis

Carmina quæ vicibus canta fuere, placent.

Rumpe moras, myrteta dabunt melioris odoris

Auras, hinc nobis lene reflante Noto.»

Queis ego : « Quæque suos lusus fert hora, Myricon.

Me mea virgo petit; sub ditione sua

Me tenet almus Amor : veniet quo carmina ducam

Tempus, et imparibus quæque ligabo metris,

Et cantando meos ignes cantabo favores

Ipsius; sed erit jam data meta jocis.

Sacra sacris; sacris jamjam procul esto, profane :

Desine quæsit; nam silet omnis amans.»

Rumpendoque moras, perrexì ad mœnia dicens

Me fore mox votis ipse perinde suis.

AMBULATIO.

Invocatio ad Memoriam; ei grates agit Zoroas, adprecaturque ut mox refricturus Panchariti actas ruri voluptates, omnes circumstantias suo animo reducat. Ubi imperium habet parum curat. Descriptio Phari et prospectus. Sedent amantes Zephyrisque invisuntur. Descriptio apricæ sedis. Ascendit malum procus, fructus carpendi gratia. Penus sistitur Panchariti. Merenda. Nec sua deest naribus copia. In vallem descendunt, subeuntque specum qua prius expavit amica ad cœli minas. Preces numinibus quæ præsent voluptati. Obdormit Zoroas dum lectioni Pancharis terit tempus. Exeunt, rivum transeunt, ad sinum Marsicum deveniunt. Apostrophe ad amicam de loci amœnitate: lotum hic eunt. Lusus pueriles in aquis, quæ alliciuntur pisces. Zoroæ error, Pancharitis vaframen. Lucla; Zoroæ infortunium. Apparet à longe cycnus. Metus, procis ipsiusque apostrophe ad avem. Nando usque ad maris oram pergitur iter; pavor ad squali aspectum. Egrediuntur ex aquis, ultima voluptas.

O prædulce bonum mortalibus, alma Facultas,
Qua sibi rursus habet tot quot iere vices

Omnis homo, ac iterum rebus persistit abactis,
Dum rapit ad nihilum mobile tempus eas,
Huc ades, ingenioque novas nunc adjice vires
Quas sibi materies non prius acta petit:
Quippe quod ante tua toties demulsus ab aura,
Spes me jure fovet te meminisse precis.
Ipsa voluptatis lapsæ mihi subijce casus
Queis me dissimilem vix habuere Diis
Gaudia. Jam vulgo nexus quoscumque latentes
Quæritet ipse sophus, vel meditando novas
Inveniat causas, credatque subesse cerebri
Vim gyris, vel iis quas docuere plicis
Meningum; dicatque scholis sapientior alter
A rerum formis quæ subire prius
Tangi animam, monitamque dein percurrere tractus,
Sic et eundo vias et relegendo dein
Pertentare sinus, exilis aranea sicut,
Grandia si parvis assimilata valent,
It filis prædæque subest excita sub ictu:
Nil moror has lites quas dedit ante Deus
Versandas homini nondumque indagine notas:
Me tua vis ducit per nova castra; sequar.
Pande vias, quæso, cerebrique reclude meatus;
Sic ideis dives luxuriosus eam.
Panchari, nunc menti redeat quæ duxit utrisque
Totque voluptates totque subinde dolos
Illa dies æstiva; precor paulisper ad acta
Attendas quot erunt mox memoranda tibi.

Jam sol crescentes pronus duplicaverat umbras,
 Cum simul ibamus per juga nota Phari,
 Quo vix ascepsi late miramur amœnum
 Prospectum, et quod erat vallibus omne decus.
 Naxos, et hinc Pathmos, Delique novissima tellus,
 Culmina ab undoso jam nebulosa mari
 Hesperiam versus tollebant. Lentius ibat
 Mæander largis hic sinuosus aquis;
 Acceptisque prius rivis, pergebat ad altum
 Icarium, quod erat flamine lene datum.
 Jamjam sub platano per odora merasca sedemus,
 Ascensu fessi, sæpe labore viæ.
 Per sata tunc Zephyri pennis mulcentibus ibant;
 Cœruleus cyanus tumque papaver iis
 Visa dabant passim florentia culmina caulis;
 Fronte sub adversa quæ latuere prius.
 Ut sensere faces alis properando jocosis,
 Advenere simul læta per arva leves;
 Et circumvolitando fugam reditumque probantes,
 Spargebant passim quidquid odora dabat
 Sylvula mogorio cistoque rosaque comata.
 Quo ducebat odor, sponte subimus iter.
 Faune, quot inde tibi fluxere è pectore grates,
 Quod nemoris cunctas hic habuimus opes!
 Grata quidem statio, lucta tamen absque salaci:
 Cespes erat mollis cui siliquastra decus
 Præbebant, ramis Phœbi tutantibus ignes.
 Vallus erant cytisi, valla roseta Paphi.

Psila locique virentis amabile frigus et umbra
Suaserunt nobis hic adhibere moras;
Dumque Corinna procul redolentia fraga legebat,
Ad tua prostratus genva morabar hians.
Malus erat juxta fructu flavente renidens,
Quam scandi cupidus carpere poma tibi.
Quot mihi quæ pressi, quot erant quæ munere carpsi!
Messis erat messi, sic studiosus eram!
Te penes ista penus nostro gustanda palato,
Munera cum clivo lecta Corinna tulit.
Dii, vestros laudate cibos, laudate liquores
Nectareos, nec erit dulcior hisce sapor.
Sugebas, et sucta dabas quæ deinde premebam.
Suctibus alternis sic data poma placent.
E myrto frondem legi, quem pollice vexans
Naribus indideram, non sine fraude, tuis.
Invitata nova dulcedine suavis odoris,
Ad me flectebas mox juvenile caput.
Non oculi tacuere tui, quin sæpius illis
Quæque voluptates mihi patuere tuæ.
Ivimus in vallem pasti quo fata vocabant,
Moraque carpendo queis nigruere vepres.
Lassula sæpe meos humeros hærendo premebas,
Nec grave nitenti tunc mihi pondus eras.
Inde specum subimus fessi, qua nuper ad iras
Turbinis ipsa tremens et data jure metu
Degisti mecum, casus secura maligni,
Quaque tuo duxi gaudia prima sinu.

Frigida temperies, et aquæ salientis ab alto

Murmur, et ille torus mollis ubique virens

Musco detinuere sibi quos Cypris agebat.

Sic strati Divam pennigerumque Deum

Prosequimur votis gratumque litamen inimus:

• Audi, Diva Paphi, quas damus hasce preces,

Dicebam venerans: aræ non cura fatigat,

Dummodo libetur cætera missa facis.

Thura precesque placent magis illa quot ardens

Virgo super filices dat resupina tibi,

Quam quæ magnates plumis vovere cubantes

Viribus effœtis, sæpe trahendo moras.

O Venus, hæc habeas ferventia vota favori,

Istaque servitium basia trina probent."

Cuilibet ardori finis, sic lege Deorum

Sancitum; nobis hinc meliora fluunt.

Morpheus huc illuc mortalibus utilis usque,

Jamque voluptates mî meditando novas,

Palpebris sedit sensusque premebat inanes.

Dormibam, nec erat quid recubare putem,

Cum tua per pectus ludens collumque genasque

Et cirros numerans ibat amica manus.

Fotus et in gremio, peramica, tuo, ipse soporis

Deliciis blandi languida membra dabam.

Interea Anacreontis opus tibi tædia solvit,

Donec ad Hesperias jam prope Phœbus aquas

Igneus adventans, somno me solveret illo,

Basiolumque datum fervidus ignis erat

Qui me mox civit vires revocando fugaces,
Egressique specu carpinus inde viam,
Ante salutato Genio, jurandoque jamjam
Talibus auspiciis rursus adire jugum.
Rivulus en nobis ima de valle recurrens,
Qui tulit hic, unda jam coeunte, moram.
Sollicitudo dehinc quærentibus unde meatus;
Te vectam volui, me faciente viam:
Sed timor ipse vetabat adhuc, cum predo morantem
Mox humeris; nixæ sic vеха tuta fuit.
O prædulce mihi pondus! quam molle premebant
Cruscula nuda latus prætereundo meum,
Dum, capite inflexo, fovebas ore vehentem,
Nec deerant summis basia lecta labris!
Transgressi petimus salicetum: mox et ad oram
Occurrit vivis conspiciendus aquis
Marsicus ipse sinus, late quem bambos obumbrat;
Bambos arundineis frondibus usque virens:
Ille vitri instar erat, nullis crispatus ab auris;
Admissus nitidis sol duplicabat aquis
Huc illuc radios, aurum gemmasque serendo,
Alternas motu multiplicante vices;
Et læti volucres ramos volitando per omnes
Præibant somno, quisque canore suo.
Risus atque Joci circum sua gaudia quæque
Miscebant, nec erat quo dolere proci.
Limpida quam placidis currit nunc fluxibus unda,
Panchari! dicebam: quam sibi molle trahit

Quos agit almus Amor, tacitis ac ignibus urit!
 Illic quam melior nacta medela foret!
 Imperat hic Cytherea; jugo genus omnē natantum
 Alliciens sub aquis, vincula nectit eis.
 En agesis; pinnata cohors sit testis agonum,
 Et nostris faveat circumeundo jocis.
 Humida regna petamus adhuc inaperta subanti;
 Noscendoque dehinc quæ sua thura cremet
 Squammea gens Veneri, forsán meliora feremus
 Emolumenta facis; non malus error agit."
 Capta rei novitate, tuam mox prima crocotam
 Exuis, et strophio per tua crura dato,
 Tum junco nectendo comam ne tingeret unda,
 Jam noya me per aquas Salmacis ipsa vocas.
 Quanta venustatum paverunt signa protervos
 O oculos! votis quam mora parva fuit!
 Adnabam dominæ, nec erat quid tolleret unda
 Pura suis nivibus, quæ micuere magis.
 Artubus icta suis hinc illinc lenius ibat,
 Lambebatque retro rursus eundo faces.
 Ardebam, dominamque simillimus ardor agebat,
 Quem mihi prodibat lubricus ipse suus
 Contuitus. "Quid amans tentabo nova, alme Cupido,
 Prælia! Quis nobis inde valebit honos,
 Si tibi libando suavissima thura ferantur,
 Nec nos vicinis impediamur aquis?"
 Interea amplectebam eam volvente lacerto,
 Dum, lateri nitens, ignibus ipsa dabat

Vim, taciteque mihi suadebat amantior ausus.

Tentaturus eram quæ foret illa Diis

Qui sua regna tenent sub aquis, experta voluptas,

Sorteque num nostra sint meliore dati:

Pancharis arsa moras nihilominus addidit auso;

Scilicet acta novis casibus unde timor.

Mira loquar, nec erunt accepta nepotibus unquam:

Credite, vera loquor queis adhibenda fides.

Squammea gens circum, nullo commota periclo,

Undique stipabat prosiliendo secus,

Lætaque quod nobis deerant quibus illa periret,

Retia, plaudebat circumeundo jocis.

Cyprinus, et barbus, nullus, gobiusque, dracoque,

Prælia miscebant non nocitura cuti.

Instant hi passim fugientibus atque recursant,

Moxque revertentes unde fuere dati

Ante fuga, Phœbo radios mittente sub undis,

Sæpe reflectebant Iridis omne decus.

Ad zonam nabant illi meliora petentes,

Molleque mulcebant inguen eundo suis

Hinc illinc caudis; ibant rursusque redibant,

Omnibus admissis qui placuere dolis.

At licet iste novus traheret me ludus in undis,

Ad primos ausus ipse ferebar hians.

Carpere ducebar niveo de pectore poma,

Panchari, bina tuo, lucidiora puto

Quam quæ jactabant subrepta sororibus Afris,

Cum tibi granatum detulit unda fluens.

His quæ nostra manus jamjam decerpta tenebat,
Substituis ridens, mox mihi vafra dabas.

At tua calliditas fecit me jure protervum:

Insilii, nec erat quid doluisse putes.

Ibat fine sua bellum, pudet illa referre

Cum stupui mœrens inguen inerme meum.

Perquam scire velim quid obest ardentior ignis

Sæpe repente proco, nec sua tela juvant

Heu jamjam pugnaturum, dum prælia fervent:

Res est, crede mihi, discutienda sophis.

Frigida temperies rivi mihi demserat omnem

Spem, nec erat carmen quo refovenda foret;

Sed securus amore tuo, non fata dolebam.

Inguen inerme quidem, sed tulit ipsa vices

Lingua tuis inserta labris nec segniter acta;

Hinc spe delapsis mox jocus alter erat.

Sic præsentē fruebar hians, cum proximus instat

Cygnus cundo vagis ambitiosus aquis:

Nunc cervice sua sinuosos molliter orbes

Signans, huc illuc exspatiando secus,

Semiadopertilibus pennis ludebat in undis,

Sæpius et subtus lucida colla dabat.

« Jupiter, agnosco temet, clamo, nec erit quod

Pancharis hic gremio credula condat avem.

Si raptor venias dominæ, mox alta petito

Sydera quo vestris ignibus esca tua est.»

Vana formido fuit nobis, cum Jupiter esset

Femina, quam cygnus mox adeundo suæ

Conjugis instar habet mulcens, coituque beavit.

Sic Dea nunc nobis qui Deus ante fuit.

Non pertæsa joci, venit tibi deinde cupido

Ire secus flumen littus adusque maris.

Humor erat refluxo cursu descensus ad altum;

Currentem sequimur sæpe natando simul:

Et jam nos habuere sibi placidi æquoris undæ;

Naturæ quot erant quas stupuimus opes!

Hic sibi hiberna struit, longum mansura per ævum,

Mollius insectum, queis generando genus

Progenies vivit, succedit et ipsa parenti.

Illic in conchis gens animata latet,

Quæ, demersa vadis, valva sibi captat aperta

Pabula, vel tracheis spirat adulta suis.

Pinnigeri quot erant variato pectore pisces!

Quam fuit et plantis hic variatus honos!

Omnia mirabamur adhuc ea cum helluo squalus,

Horresco referens, ore minante venit.

« Heu citius nobis pereundum, Panchari, clamo,

Si mox ad rivum non remeamus iter.

O salva, Cytherea, tuos, et adesto vocatis.

Si precibus faveas, mox erit agna foco. »

Audivit Cytherea preces, et squalus abivit

Longius à nobis, quo nova præda vocat.

Et jam dimidium disci tingeat in undis

Hesperiiis Phœbus, cum satis acta jocis

Egredereis rivo, qualis Galatea profundo,

Pandendoque tui corporis uda nives;

Cæsaries implexa rosis et roscida guttis
Sole sub adverso chrysoberyllus erat.
Protinus induimus vestes, quas fida Corinna
Servabat nobis cespite strata novo.
Ipse tuli partes famulæ dum candida sicco
Membra, cutique fero qua latuere stolam:
Sed prius occultet nivei mihi pectoris orbes
Quam teretes, illis basia trina tuli,
Jure voluptatum gratus quas ipsa dedisti,
Ludorumque memor quos mihi movit Amor.

E P I P H A N I A.

*Monet amicam Pancharis de anxio animi statu,
fatendoque ipsi qui eam traxit Zoroæ amo-
rem, addit quæ damna inde secula fuere, et
mærens petit ab illa auxilia quæ metus fu-
gare queant. Rogat eam Samon ituram ut
adeat Sibyllam fatidicam, et discat ab illa
quid sors ipsi reservet.*

IPHIA cara mihi, pretiosior usque puellis
Quam fuit ingenuis Indicus ipse lapis;
Tu quæ semper eras mihimet semperque fuisti
Intima consiliis, arbitra, certa fides
Rebus in ambiguis, primum solamen in arctis;
Tu toties curis sollicitata meis,
Ah venias; succurre, precor; tu respice casus
Queis crucior misere, promptaque defer opem.
Divinavisti; quid adhuc tegerentur amoris
Ignes, qui pressi tunc magis inde flagrant?
Me Zoroæ devinxit Amor, memetque periclis
Improbis objecit quæ cito damna ferent.
Moribus ingenuis, habitu cultuque decoris,
Et magis illecebris quæque fuere suæ
Mentis adornatæ, tantum valere sagacis
Ingenii dotes, ipsa subacta dedi

Heu ignara manus! Quid enim restabat amando?

O tibi, non natæ, maxima culpa fuit,

Mater; seu potius nunquam rebaris ut illa

Vertissent labi tot documenta meæ

Sub tali mores nitidos profitente magistro,

Quæ virtutis eras tam studiosa meæ.

Nec mora, larvata nostri crevere calores

Obtecti specie; sic rea sponte fui,

Iphia, si fovisse procum mihi crimen habendum

Quem cito traxisset nostra repulsa neci.

Denique succubui, vetitisque amplexibus hausi

Ipsa voluptatis pocula larga novæ.

O quam grata Cypri, gratus quam nocte dieque

Ipse Cupido fuit, quamque perinde ruit

Pugna frequens nobis stillis et fluxit amœnis!

Ictus quot dulces quos peperere joci!

Sed quid ego proinde dolens hæc mente revolve?

Cynthia jam decies luxerat orbe suo,

Nec minus ardebant ignes subolente nec ullo,

Cum primum adverti quis foret ipse mei

Exitus erroris, qualisve infamia labis

Innuba si tulerim germina forte sinu.

Hei mihi! quam vertere nimis præsagia vero,

Turgida cum fuerint viscera prole dein!

Omnibus ignoti, tandem patuere tibimet

Ignes; cognita enim numquid habere rudis

Omnia posset amans? Verbis exinde pependi

Læta tuis, credens te vocitare fidem.

Jam tibi pando meæ sortis discrimina mœrens,
Cum laceræ subsis anchora sola rati.
Nam licet opprobrium stabili bene vertere possit
Nunc hymene ipsa parens, demere sicque malum,
Non segura magis rebus confido caducis,
Nec pascit mentem vel levis aura spei.
Irent dispare enim nimium connubia nodo,
Ut votis finis sit sua grata meis.
Haud dubitando suæ mentis, stimulata pudore
Delicti, necnon prolis amore meæ,
Et Zoroæ-cujus crudelia fata revolve,
Non mihimet consto tot resoluta malis.
Haud secus ante ratis sævis Aquilonibus acta,
Turbine composito, fluctuat ipsa magis
Huc illuc tumidi refluentibus æquoris undis,
Nec naclerus habet quo regat ipse viam;
Sic ego jactor inops, et abest qui firmet inermem,
Quassatisve ferat quam peto rebus opem.
Casibus his notis, superest tibi tendere dextram.
Tu sacram paucis es petitura Samon:
Tunc age, vade memor nostrî, visaque Sibylla
Fatidica, vitæ, quæque fuere, vices
Pande dehinc illi; noscam quodcumque reservet
Sors mihi, num facilis vel mala semper erit.
Iphia fida, precor, dubiis ne defice rebus,
Et ea quæ dederit jam cito dicta refer.

M A N T I S S A.

Ulteriora doctrinæ principia de vita ab ovo ad mortem usque. Quando vita incipit. Ejus fons in cordis motu : qui eam in principio juvant humores. Homunculi exitus ex utero. Respiratio. Lactis origo et usus. Quo it passu incrementum infantis, eo eunt et panduntur sensus ; unde axioma philosophorum, nil esse in intellectu quod non fuerit prius in sensu. Ideæ nascuntur et actus. Dentium emersio ; formantur artus, ossa ; surgit, salit et graditur puerulus. Pubertatis initium. Quæ phænomena eam statuunt tum in masculo tum in femineo sexu. Hæc ætas Veneri dicata brevis est ; succedit virile stadium. Phænomena. Unde ultimum vitæ tempus, sive senecta. Mortis necessitas. Redit homo in pulverem qui à pulvere ortus erat. Phænomena dissolutionis. Unde formæ orbis variæ sub eodem motu perennant.

QUÆ prius evolvi nondum explevere sagaces
 Ingenii vires, indeque sæpe venit
 Altera causa tui quæsitæ, Panchari ; nempe
 Quomodo de nihilo nascitur omnis homo,

Vivit, et augendo sensim data tempora vitæ
Percurrit, donec venerit atra dies
Qua, cessante sui momento corporis, ipsa
Machina jamque nequit sumere cassa vices.
Ardua jure quidem dictu nondumque soluta
Quæstio, quod tacitis artibus intus agat,
Dum sibi sumit opus natura, nec edat aperte
Signa sui, vel adhuc pleraque nube latent.
Quæ tamen obvenere loquar, sic quælibet hauri.
Quo fuerat fœtus seminis ante citus
Aura, jam peragunt sibimet nova munera partes.
Diditur hinc ductis intima vita fibris;
Cor salit, et saliendo recens agit excita vasa,
Expanditque suis nisibus omne prius
Molis inertis onus motumque dat unde struatur,
Et virtute sua cuncta dat atque fovet.
Interea veniunt dulces à matre seorsim
Excocti succi quos sibi vertit adhuc
Conspicuis nulli, propriis virtutibus actus,
Fœtus, et, exacto tempore, nempe novem
Mensibus, ex utero moles animata vicissim
Ejicitur vita jam fruitura nova:
Unde datur partus, notissima functio cuivis,
Qua quod erat genitum diditur omne foras.
Tum puer, ut sicca pelagi projectus in acta
Navita, nudus humi qui fuit, omnis opis
Indigus est, lacrymisque suis implorat eorum.
Auxilium quorum mens sapit acta malis.

Qui prius hic utero matris latitabat in imo,
 Clam sibimet vivens, lene calore datus,
 Nunc et habet jamjam subeunda pericula, nempe
 Aeris attactum quo sibi vertat eum
 Blandius et ducat vitæ pulmonibus auram,
 Rursus eam spirans, sic sine fine dein
 Alternis vicibus, donec sit meta labori
 Summa data, et, stimulis sollicitata licet,
 Munus inire suum nequeant tunc organa quæque
 Omnibus unde oritur motibus hisce quies.
 Qui prius ad fœtum verterunt, jamque recurrunt
 Ad mammas succi: lactis et inde scatet
 Copia materni, quod erit mox ore trahendum
 Infanti; melior qua queat ille sibi
 Inceptos servare dies et inire futuros
 Esca. Parens illi jam studiosa dedit
 Ubra plena boni nutriminis, unde sovetur
 Vita recens puero, visque refusa viget.
 Artibus his tacitis dantur primordia mentis.
 Jam cupit, et gestu quod cupit ille petit.
 Panduntur sensus omnes, animæque potestas;
 Lætitiae quod inest quodque doloris erit,
 Indicat his, partesque gerunt suspiria vocis.
 Ridet, et arridens cuncta perinde probat.
 Paulatim quod erat toties in mente repostum,
 Expedit et gestu voce sæpe monet.
 Incipit inde puer risu cognoscere matrem,
 Mollia dans collo brachia utrinque suo.

Tandem nascuntur dentes radicibus imis,
Ordine quique suo, queis meliore cibo
Vescatur viresque novas acquirat eundo
Infans, et detur munere sponte suo.
Tunc strictis vasis arescunt organa lactis,
Sensim deletis sanguinis ante viis.
Sic subeunte penu sensim formantur et artus;
Durescunt intus quæ gelatina prius
Ossa : dein nisu sese fert ipse puellus;
Et stando graditur qui gradiendo valet.
Qua ratione vigent tacite partes, et eadem
Munera mentis eunt : acrior inde simul
Advenit hæc acies ideis qua ducimur omnes;
Et sua stat rebus quam docuere semel
Sensus : unde sophi nobis dixere priores
Nil intellectu ni prius esset idem
In sensu. Fuerat sententia lata Platone,
Hæc et adhuc multis quæ placet ipsa sophis.
Limine nascentis vitæ sic lene meato,
Altera mox ætas lætior inde venit,
Quam pubertatis norunt sub nomine prisci,
Et veluti vitæ ver habuere sophi;
Qua decoratur homo cunctis insignibus, atque
Semina virtutis quæ latuere prius
Proliferæ, gemmant sparsim per corporis oras;
Cunctaque sub variis organa dando modis,
Confirmant molem tacitis his motibus actam;
Unde genus vitæ prodit ubique novum.

Mascula vox oritur plerumque viris, et, inermis
 Ante, puer validus nunc citat ipse parem.
 Ignibus hinc uri sentit sibi sæpe medullas,
 Consortisque bonæ quam bene jura valent.
 Et sua femineis etiam mutatio vertit,
 Quæ tunc pro specie prodit itura suis
 Phænomenis. Nivæ surgunt in pectore mammæ,
 Inque globi formam turgidioris eunt.
 Quod piceî nimiumve subest in sanguinis alveo,
 Allabens utero diditur omne foras:
 Menstruus unde fluor mulieribus omnibus usque
 Communis, nec adhuc non sine fine datus;
 Scilicet ut servetur eo genitalis agelli
 Conditio melior; sic genitura dein
 Possit habere moram, statioque sit aptior illi,
 Qua vivat crescens dum bene succus alit.
 Lilia mixta rosis vernant ubicumque, nec absunt
 Ingenii dotes queis sibi virgo trahit
 Quos regit almus Amor, vel inest in pectore fomes
 Igneus. Hinc leges imperiumque Cypri.
 Hæc ætas Veneri gratissima, quamque voluptas
 Deliciis ditat semper amica novis.
 Est ea qua ducti fervente calescimus igne
 Nos ambo, crebro fomite dando faces,
 Quaque perinde memor pugnæ mens gaudet avetque
 Tam gratam Cypridi quæ peperere prius.
 Sed brevis est ætas: gravior sic summa malorum
 Ipsa manet, nec erit qua ratione boni.

Labitur hæc citius fugiendo, nec ulla moratur
Ars, et succedit jamque virile notis
Conspicuum propriis tempus, quo machina perstat
Robore quæsito, prompta subire vices
Quasque suas, durosque dein perferre labores
Vitæ, jam quot erunt unde sit actus homo.
Jure quidem dicas mortales vivere vitam
Hoc stadio, quod agit munera quisque sibi.
Mens, experta vices sortis quot et alea vertit
Ancipites casus, discit habere modum
Quæsitis; etiam parto scit vivere quæstu,
Si sapiat, lapso tempore cauta magis;
Scitque pati tristes æquali pectore curas,
Unde sui perstat corporis ille status
Aptior ut partes subigant alimenta coquendo
Quæ prius ore forent et data trita dein.
Sed sensim cordis conatibus additur objex,
Lenior huic motus, segnior unde fibræ
Actio, concrescente magis quam sumpserat ante
Materia et tardas sæpe trahente moras.
Sanguine detorto, fontes jam seminis arent,
Menstruus hinc etiam sistitur ipse fluor.
Nos finem versus tacite sic cogimur omnes,
Urnaque versatur cuilibet illa minans,
Nos et in æternum exsilium positura biremi
Qua semel admissis non remeatus erit.
Extremum hoc vitæ stadium dixere senectam,
Qua cessante dehinc qui prius ipse fibræ

Motu, mors oritur moriente tono; nec erit quod

Extincta flamma jam revocare queas.

Sic nati morimur, finisque ab origine pendet;

Quotidie cuncti sic properamus eo.

Sic homini dubiæ vitæ cessante procella,

Corporis ipse sui tunc elementa refert

Telluri quotquot veniens acceperat olim.

Dissilit hinc omnis machina; quodque fuit

Ante ligamen, item moles dissolvitur omnis,

Et vapor illud abit quod prius humor erat.

Terra manet posthæc alias subitura figuras,

Et variando modos mox paritura genus.

Sic mutanda dehinc exsurgunt entia quæque,

Nec se cognoscunt quæ variante rota

Diversas habuere notas per sæcula gentes.

At manet incolumis, servat et ipse suam

Orbis adhuc formam, nullus quem destruit unquam

Motus nec lassat longa perinde dies.

SOLLICITUDO.

*Miratur Pancharis varios doctrinæ fontes unde
sua scaturit Zoroæ philosophica scientia. In-
telligit cur veteres corpus humanum vocarunt
microcosmum. Stupet quod vulgus non studeat
magis hisce rerum phænomenis, sed malit
torpere turpis ignorantia servitio. Ipsius me-
tus ne tanta supellex non vertat suo fenori.
Mordaciter intus roditur inops consilii, sub-
moneturque de quodam acriori eventu. Fortunæ
vicissitudo.*

MIRABAR, Zoroa, quanti tua copia vertit,
Cum prius orbis opes quæ patuere sophis
Pandeabas; sed adhuc miri manet altera causa
Quæ me percellit, nempe quod æquus eas
Phænomenis minimis, quamvis sint nube sub atra
Abdita, nec dederit cognita nemo prius.
Omnia naturæ quoties arcana revolvis,
Te sequor, enitens vertere dicta bono;
Quam mage nunc quod habent hominis præcepta fabi
Et varios motus queis animata viget
Machina, dum longæ curruntur tempora vitæ.
Quid microcosmi nomen habebat avis

Humanum corpus video, quia plura notarunt
 Phænomena in variis partibus atque simul
 Orbis in immenso tractu quæ legibus ibant
 Æquatis; medicæ quod retulere scholæ.
 Sed mihi plaudendo, doctrinam miror et illam
 Non valuisse magis, totque perinde satos
 Vitæ nulla suæ quandoque dare otia libris,
 Qui melius ducunt sordibus esse datos
 Segnitæ turpis probrosis : unde sophorum
 Ante fuit verbum consiliumque datum
 Noscere se primo quoties res competit ipsa ;
 Quæ de corporea sic quoque mentis erant
 Dicta puto virtute. Mihi nunc illa doceri
 Gaudeo tot tantis vocibus usa tuis:
 At jamjam, miserum, timeo ne tanta supellex
 Sit sine discipulæ fenore forte suo.
 Mordaces intus rodunt mihi pectora curæ;
 Suspikor et nostris acre quid esse jocis;
 Sæpeque, vel vigilem, somnusve subinde recurat,
 Jactor inops mentis consilii que fere.
 Irrequieta mihi volvor nunc turbinis æstu,
 Deliciumque latens anxietatis erit
 Fons; intus moneor, citiusque sit om̄en inani
 Eventu ! Quidquid me memminente vicis
 Percipio, lacrymas oculis trahit illud amaras.
 Sentio, nec possum quæ sit iniqua loqui
 Causa mali tacitis miseram vexantis acerbe
 Motibus, unde magis vellicat intus onus.

Casibus o quantis sese Fortuna revolvit!

Nuper erat ridens, mox levis ipsa premit.

Nec mihi vel conferre queunt solatia libri;

Quæ jucunda prius civerat ipsa chelys

Pergratos menti modulos, nunc pendet inanis;

Sique sonat digitis, pejus et illa vibrat.

Hic et ubique subest latitantis causa doloris;

Nec scio quid valeant quæ subiere vices.

Ecquid crediderim has lites latuisse sub illis

Ante Cupidineis ignibus unde premor?

Nullane causa voluptatis quin felle madescat,

Et rosa sic spinis horrida semper erit?

P E R I P E T I A.

Queritur Zoroas de versa sibi sorte. Quærit ab amica unde hæc rerum conversio. Invitat ut ad primos animi affectus redeat, quod nullius criminis sit reus. Memorix revocat evanida felicitatis tempora, et, perstrictis illis, rogat eam ut iteret ipsi primi amoris pignora. Si negat, solvat pactam fidem. Illum increpat quod bonam dederit, nimis cito eam læsura. Sperat quod resipiscerit. Apostrophe ad Amorem.

NIL erit ergo dehinc homini quod non sit eundum
 Fissuris, etsi firmitus ante foret.
 Cuncta cadunt, surgunt ruitura deinde, deinceps
 Venturi alterius mox subitura vicem.
 Nuper eram felix partis, Divisque ferebam
 Grates de læto pectore jure meo;
 Aura levis sternit conversa sorte beatum.
 Quam vicina bonis nos mala sæpe premunt!
 Feminei generis nimium constanter amici,
 Dii, quot in exitium tela dedere viri!
 Panchari, quid fugere dies queis tumet amanti
 Acta tui votis igneque nuper eras;

Queis et ei fidei jungebas pacta renidens ;
Queis mihi jurabas te fore semper eam.
Quæ nostris habeat duci dictis et amore,
Sicque tibi fidum velle beare procum ;
Queis tibi me dando sperabam posse referre
Servitii dulcis pignora digna mei ?
Nutristine faces primas, ut sævius iret
Inde odium, nec erit quid miserando juves ?
Ah mihi nunc redeas, quod ego sim semper amandus,
Nam merui certe, fulmina juro Jovis.
Corculum, o fare mihi citius, quæ causa remissi
Sic animi, et quouam cesserit icta fides ?
Heu mihi, sit testis Cytherea, sit ipse Cupido,
Me non ullius criminis esse reum.
Omnia mutantur; cohibes nimis auxia linguam,
Quæ toties acres clam mihi fassa faces ;
Aspra siles, oculosque avertis semper inique.
Cur mea nunc vitas basia, curque statim,
Cum libare volo, nostris te subtrahis ausis,
Nec dare jam curas quæ rationis erunt
Argumenta ? Fave : genibus nunc ipse volutus,
Cognoscam citius quæque patrasse feror
Crimina. Cur reprimis voces causasque loquendi,
Oraque mutantur versa rigore novo ?
Ferreæ, quæ docuit tot amaris texere amorem,
Deque proci pacta subdubitare fide.
O ubi fausta dies quando tibi fando calores,
Anxia lugebas acta timore nimis.

Insidiatoris, nec erat suspicio verbis,
 Et tibi tergebam credulus ipse genas!
 Vel quandoque canens, meminisse quid illa juvabit?
 Festivis modulis oscula mixta dabas,
 Raptaque laudabas, iterataque sæpe placebant;
 Et mea verba magis suavia, quotquot erant.
 Nunc quid, iniqua nimis, plerumque nivalia figis,
 Et sic floccifacis fervida verba proci?
 Ah mihi restituas quales prius, oro, tulisti
 Nunc oculos et eis quidquid inesse solet
 Languoris, nec adhuc referant quid triste ferumve;
 Quin potius sistas te mihi qualis eras.
 Ergo veni citius gremioque relabere nostro:
 Oro non ut ames, ast ut amare sinas.
 Quod si cuncta negas, proinde nec angit amoris
 Cura mei, pactam solve dolosa fidem.
 Quid mihi quod dederis puram læsura deinceps,
 Civeris inde Deos munera dando focis?
 Anne latet, quamvis primum perjuria celes,
 Serius aut citius te, malesana, nefas!
 Pœnas posse dare? At dictis nil amplius addam:
 Sperando doleas, jam mea rixa cadit.
 O Amor, invite cogis cur dura profari,
 Cum nec adhuc fuerit certa repulsa mei?
 Sed si sternat hiems, utinam jam quasque sagittas
 Et pharetram fractas mirer, inique, tuas;
 Et tua fax, accensa malo prius omine nobis,
 Quamvis succutias, sit sine luce magis!

L U E L A.

Narrat Zoroas à qua scaturigine suspicatur oriri ipsius infortunium : scilicet se cum domina nuper spatiantem per colles Pathmi, eos incidisse in dormientem Amorem, illamque incaute sibi sustulisse ipsius arma, jocandoque cum illis, ad procum direxisse telum quod vulnerato civit increpationum voces : aliud nefus meditatam esse puellam, nempe vincere Puerum; sed ad aliud consilium se vertisse, videlicet alas ei resecare; unde fuere saucio dolentis voces, quæ commotus Jupiter misit nubem quæ eum deposuit in matris gremio. Miserias luget Zoroas, veniamque petit à Cupidine.

LUCE sub æstiva, per odora cacumina Pathmi
Cum domina errabam, blanditer actus ea.
En nobis conspectus Amor qui cespitem somnum
Carpebat viridi, quem magis umbra recens
Florigeræ mulcebat ei gratissima myrti,
Tum Zephyri frigus mitior aura ferens.
Risus atque Joci, comites huc usque sequaces,
Hinc procul exsultim circumeundo suos

Miscebant ludos, indulgebantque choreis.

Solus erat nostræ tunc ditionis Amor.

Et prope cum pharetra cornu fuit; omnia stabant

Spicula sparsa solo. Pancharis ecce sibi

Sustulit arma Dei, cornuque jocando tetendit,

Clamque mihi telum dirigit illa ferum.

« Mitius est vulnus, rursusque furentior ictus

Nunc intende novos, inquo, rumpe moras.»

Mox aliud vibrat quod eo penetratius ivit

Quo securus eram criminis ipse sui.

« Panchari, quæ feritas, clamo, quæ gratia facti!

Num magis his poterunt me refovere faces?

Me vis extinctum; moriar, tibi quippe voluntas.»

Mox mea verba premit basia multa serens.

Protinus ad Puerum vicinior: « Ille sopori

Membra dat innocuo; nos repetamus, ait,

Quas meruit pœnas ab eo: sic arma quiescant

Omnibus, et manibus sint data vincla suis

Floribus implexis, captivus et ille resurgat:

Quotque dehinc grates gens ferienda dabit.

Sed quid ego scelerata nefas hoc mente revolve

In puerum nostris vocibus ante pium?

Nequaquam: requiescat, ait, præstabimus illi;

Forsitan igne suo fervidiore faces

Exacuet nostras, et erit nova, credo, voluptas.»

Talia fando, rosas mox sibi, quotquot erant,

Carpsit, et has frondes habuit quas proxima myrtus:

« En celemus cum sic ubicumque datis

Floribus, et quærent Puerum Risusque Jocique
Amissum, nec erit quod reperire queant."

Spargebatque rosis passim studiosius illum,
Melligenis tectum mox foveit illa sonis.

"Quorsus ego, Zorœa, nugis intenta morarer?

Jamque recidendæ queis magis ille nocet,
Pennæ: sic desint causæ levitatis amanti

Cuilibet, et perstet relligiosa fides."

Forfice compreso dextra, pennas mox illa sinistra

Excipiens, operi se dabat ausa nefas:

Cum mihi continuo gelidus tremor ossa subivit:

"Panchari, siste, precor; Panchari, pone moras.

Incassum reboant voces; ea surda recidit

Quod credebat inops furta fovere Dei.

Excitus somno, voluit volitare Cupido;

Cernimus à longe quis sibi luctus erat,

Cum videt exemptas crudeli forcipe pennas.

"Quis malus istius criminis auctor? ait:

Haud impune feret, testes mihi numina sunt."

Mox dicturus erat, sed vetat ipse dolor.

Amissamque potestatem deflebat amare,

Cum cito demisit, commiseratus eum,

Jupiter e cœlo nubem quæ damna dolentem

Avectum terris molliter ipsa locat

Cypridis in gremio, citius quo vulnera siccet.

Auguror ex illis damna scatere mihi.

Sed quid ego solus sontis commissa piarem,

Thureque culpa pio non abolenda foret?

O irate Puer, lacrymisne vel hisce querelis
Durus eris, quot ego fundo, dolendo nefas?
Pœnitet illius, misero si credere fas sit:
Heu ignosce, Deus, mitis et esto preci.
Pœnitet: heu ignosce mihi; sic fervidus ignis
Ut prius/hinc habeat nos in amore pares.

SIBYLLA.

Respondet Iphia Panchariti, et eo lubentius quod noverit, imo experta fuerit, Amoris tela. Tristitia ejus verba. Describit quid sibi occurrerit in invisenda Sibylla, quomodo explicuerit dubios amicæ casus, et quæsierit ab illa quod omen patefaciat unde dolenti sors dilucidetur. Responsio sacerdotis, et prævii ritus antequam mala omina pandat. Consilia et solatio.

PANCHARI, versa malis melioreque sorte fovenda,
Optima pars animi, digna favore meo,
En tibi sum. Vexata prius, succurrere novi
Heu miseris: etenim me quoque punxit Amor;
Et Venus alma mihi mandata subire coëgit
Connubium ante meum quæ sibi vertit Hymen.
Sed mage te, nubendo proco, felicior exin
Ipsa fui: tædæ sic micuere meæ.
Quæ mihi mandasti quærens oracula feci:
Heu utinam fini nunc meliora darem!
Inveni vatem scopuli declivis in antro,
Quo me raucisono cardine duxit iter
Scruposos inter flexus umbrasque sub atras,
Quas hinc aut illinc devius ipse fugat

Sol qua fissuris penetrat resolutus hiulcis,
 Sic tamen ut pergens certius ire queat.
 Illa, ubi me vidit, subito tentata furore,
 Horruit asperius, stridula verba ciens.
 Nec mora : « Quæ ratio adventus », exclamat ab imo,
 « Quidve paras operis sic inimica meis? »
 Tunc committebat foliis spargenda per auras
 Carmina quæ pandunt dicta suprema Dei
 Fatidici, reserantque sacris oracula verbis.
 « Fare age, jamque tuis vocibus esto brevis. »
 Queis ego : « Virgo, fave : venio discenda puellæ
 Quæ vel erunt dubia mox data fata rota.
 Hanc pharetratus Amor punxit traxitque nefastis
 Heu facibus, nutus Cypride dante suos,
 Mensibus hinc decies, minime subolente parente.
 Viscere fœtifero nunc gemit esse gravem :
 Indolet illa magis quod adhuc non ulla resarcit
 Spes ut flagitium tollere possit Hymen.
 Anxia jamque suæ prolisque procique, rogavit
 Te visam citius me veniente Samon,
 Sicque tibi pandam rerum discrimina quæque,
 Ut possis melius jam stabilire vices,
 Et dare quod menti sese patefecerit omen.
 Hæc est summa rei : porro puella sciat
 A te quæ toties casus quoscumque futuros
 Pandisti, quales urna revolvat ei. »
 Hæc ubi dicta dedi, convertit lumina cœlo,
 Voceque submissa murmura rupta tulit,

Conticuitque dein, tandemque silentia rupit:

« Hæc tibi non possum quæ rotat orbe suo
Terrigenis Fortuna levis reserare, priusquam
Rite sciam fati quæ docuere mihi
Paginæ ». Adhuc dicente, dabant de fonte ministræ
Subgelidos latices queis bene lota manus
Exequatur opus, tendique asperginè circum
Perfundit tacite, dum pice curva specus
Fumat ab accensa passim dubioque refulget
Lumine testudo, thure liquante foco.
Pone aram titubante gradu processa Sibylla,
Pollice non segni volvit ubique notas
Fatidicas, tripodemque tenens hæc omina rauco
Auribus illa meis trudit acerba sono :
« Sub Parræ cantu nati feralis amores
Ibunt ambobus fine perinde mala :
Sic stat eis præceps et ineluctabilis ordo,
Ut nequeat casus alea ferre novos. »
Aspera, cara, tuis equidem responsio votis,
Sed nondum exitio res abiere tuo.
Sunt voces, jucunda piacula, sunt et amica
Thura quibus possis demere, crede, malum.
Numina flectuntur precibus donisque vocata ;
Suppliciter geminas ergo gemendo manus
Tende polo, Superos iterumque iterumque fatiga,
Panchari, vimque tuæ spes det amœna preci.

A N X I E T A S.

Indolet Zoroas quod nil valeant suæ preces. Omnia ei desunt, etiam spes unde solatium. Nihil recidet jurata fides et cassa fient fœdera. Meminit evanidæ voluptatis et deliciarum, comparatque illas anxietatibus quibus voratur nocteque dieque. Nil levaminis ei affert Morpheus, quinimo exacuit ipsius mala. Iterum instat ut nota pateant delicta. Pregatur amicam ut ipsius misereat, exemplo Jovis, qui sæpe reis condonat. Ni obsequatur, pereant dehinc elegi, quibus vale dicit.

ERGONE certa mihi suberit, Cytherea, ruina,
 Nec verbis esset victa puella meis!
 Quid mihi sic toties orasse Deos, et odora
 Thura cremasse focis ut mihi spiret Amor?
 Vota jacent misero, nec adhuc spes credula mentem
 Ulla fovet, toties auxiliata procis;
 Spes quæ vulneribus sanantia fundit acerbis
 Balsama, messori quæ sua semper alit
 Vota recens versis spargit dum semina sulcis,
 Quæ piscatorem pascit et ipsa fame

Cum demittit aquis larvatam piscibus escam ;
 Spes quæ sic querulo sæpe medela fuit.
Vota jacent, nec erit viduo quæ possit amanti
 Jam dare solamen vel relevare malum.
Proh Superi ! quantum muliebria pectora sæpe
 Noctis habent, quanto plus simulando trahunt !
Siccine cassa ruent memet quot ab ore remissa ,
 Panchari, paverunt verba priora tuo?
Heu ubi jam jurata fides qua semper amicam
 Te fore dicebas, arbitrioque meo
Cessuram, vitæque tuæ sociare futuræ
 Munera velle meis, sicque fovere procum?
Ergone verba tibi foliis leviora caducis,
 Meque repulso, alio nubæris ipsa proco !
Mollia jam pereant quæcumque ferentur amoris
 Fœdera, si vertat talia pacta fides !
Quid mihi nunc toties leni prolata susurro ,
 Dum Venus instabat, verbula sive minæ,
Quæ tunc calcar erant, nedum mora, quotquot amori,
 Et queis callebas tunc renovare faces?
Quo mihi quæ primo suspiria mitia pugnīs
 Miscebas nostris, morsiculique leves,
Queis stimulare proci noras torpentis amorem ?
 Omnia versa mihi nec reditura dein.
Hei mihi ! quo noctes placidæ quæ sæpe tulerunt
 Menti jam Paphio sacra litata Deo ;
Quæ sic acta die volvendo dedere fugacis
 Signa voluptatis deliciasque novas?

Omnia mutantur, noctes mihi dantur inanes.

Quod si forte meis luctibus ipse præest
Morpheus, inducit phantasmata tristia menti,
Et gravat inde magis tunc mala quæque mihi.

O saltem noscam fuerit quæ causa meorum

Errorum! nequit criminis esse reus

Qui semel accensus mediis amplexibus hausit

Sinceros ignes, quem tua sæpe sinu

Brachia strinxerunt niveo pascendo calores;

Ille quidem tanti qui memor exstat adhuc

Delicii, semper, credas, ducetur eodem,

Et sibi curabit rursus inire novum.

Ah redeas miserando meî, videaris amanti

Antea qualis eras, rixaque cuncta cadet.

Sique tibi tulerit convicia lingua proterva,

Ignosces, studio quippe suborta meo.

Fulmina si quoties peccamus adegerit ipse

Jupiter, huic citius fulmina nulla forent.

Ast ubi commoto tonitru conterruit orbem,

Discussis nimbis pacifer ipse redit.

Tu quoque Diva, precor, versa me more Tonantis,

Dando mihi veniam pro quibus ipse notor.

Pulchra quidem, sed acerba nimis, jam disce moveri;

Mitis et ad gemitus, Panchari, siste meos:

Quippe mihi nec abire datur nec amare parumper,

Pancharis ipsa fuit primus et unus amor.

Vos procul hinc, elegi, misero si nullius estis

Virtutis; vel edax nunc cito flamma voret,

Vel vehat Hebrus aquis portetve furentior Auster
Illyriæ, si non mota puella modis.

Vos quoque jam, Pueri, lethalia figite tela,
Figite neglecto, palmaque sanguis erit.

P E R F R A C T I O.

*Expandit pœnitentis animi sensus Pancharis.
Respondet Zoroæ quæsitis. Apostrophe ad
virginitatem perditam. Increpat illum quod
subdole eam traxerit ad vetitos amplexus.
Utinam nunquam studuerit doctrinis! Con-
sultans malo resolvit se remove à studio,
et eo libentius quod consilium probet sua
mater. Attamen non potest non meminisse
amantis. Dolet de sortis infelicitate, imo ab
ea deprimitur.*

AH miserum! quid aves? Nec erit satis ante sub illis
Me pressisse malis, furta tegendo strophis
Innumeris? Quid adhuc vanis carpendo querelis
Me dure rodīs discruciasque simul?
Cur ego nunc servo perlonga silentia quæris,
Imo miraris quod fugienda putem
Queis videam verserve dein momenta mihimet.
Intima si tentes, quæ foret ipse scies,
Nunc quod præteriti pudeat, responsio nostra.
Heu loquor eloquio quod jubet orsus honos.
Virginitas servanda mihi dum jura pudoris
Excolui, cujus nomen inane fuit

Postea , cara magis virtus nunc perditâ , frustra
Te fluxam revoco , candida , teque sequor.
Flos bone , nequaquam stirpi rediture deinceps ,
Quem procul ex oculis casta puella proci
Seclusum cupidis habeat tactu vel oportet ,
Tu sic solerti pollice cultus abis ,
Et vacuæ stirpi spinæ linquuntur inanes!
Excitat heu lacrymas cognitus error eas
Quas fundo dubiis nimium vexata periclis ,
Nec mihi qui miseram sublevet ullus adest.
Ast ego quæ spero solatia fando dolores ,
Cum nequeam ultricis sumere sponte vices ?
Huccine pacta fides tendebat fœderis olim ,
Quod fovit proli non bene cauta parens ,
Dum tibi me fidit Musis sophiaque docendam ,
Scilicet ut fiam victima certa doli?
Tu sophiam facilem docuisti sensibus esse ,
Vepribus excussis sic Epicurus erat
Dux meus. Hinc mentem fallens arcendoque cunctos
Qui monitus fuerint queisque remorsa forem
Cultus , tunc calices sceleris cum melle dedisti:
Et vis exosum me refovere jugum?
O utinam cunctando magis Tritonia memet
Spreverit , et ruerint quæ data pacta suis
Cultibus , ante mihi crimen quam fletibus esset
Delendum , vel adhuc staret et ipse pudor!
Haud fallor , scrutata malum , meliora requiro
Auxilia , et statuo me remove re tuis

Præceptis; materque, prius decepta malorum.

Causis quæ turbant conficiuntque ream,
Comprobat ipsa meam mentem sapientius inde

Quod timeat natæ sic iterata dein
Hæc studia afficiant vires noceantque saluti.

Ast tu conjicies me fore forte novis
Ignibus exarsam stringique Philintis in ulnis.

Ah procul hoc facinus quo mea lata fides
Corrueret! testesque mihi jam numina sunt,
Cum tua, quidquid agam, semper imago redit.

Quin te vitando nequeam meminisse potentis
Queis perii toties te redamando, facis.

Ast non ista tuam nimium confessio mentem
Exagitet: stat enim pectore fixa meo
A longe, et, faveant Superi, sententia stabit.

Nominis hinc laudis semper honore carens,
Cauta mihi teneor duratis moribus esse,

Omnibus his doctæ præteritisque meis
Commissis, vitanda recens occasio culpæ.

Ah miseranda nimis, sorte voluta mea,
Fata cui toties monuere faventia mantæ,

Ergo nec heu damnis cognita finis erit!
Lusa dolis quid agam? Solatia nulla juvare

Nunc poterunt miseram, cum sit adempta fides;
Et res ire sinunt nostras male numina Divum,
Abnuerintque mihi ferrea nuper opem.

ANGORES.

*Queritur Zoroas de fide scissa à Pancharite.
Unde venerit illud consilium. Non præ-
judicium omnes naturæ vias obstruet, nec
ducat amantem ad vindictam. Eam vult tan-
tummodo memorem omnium quos nutrit
ignium. Si tamen sit adhuc locus amoris, ur-
get eam ut ad primas revertat faces, et eam
moveat sollicitudo sui et fructus qui con-
ditur in utero.*

Quo tua quæque mihi vertunt convicia fare,
Dimidiū vitæ? Siccine triste vale
Miseris insonti! Meritis ea gratia nostris,
Ut nunc inter nos quæque recissa forent
Fœdera? Quæ numen geniusve repente sub ima
Condere mente nefas hoc potuere tua?
Quid mihi consilium mandans non, sæva, cicutan
Misisti, ut nostris sit cīta meta malis?
Causa probri pateat, cupio, vel origo querelæ.
Anne meæ arserunt luce minore faces?
Num studium, pietas et amor quibus ipse liquescit
Ancipiti nequeunt sat reserare fidem?
Quid prodest, oblita meī tædæque jugalis,
Ut serves memori pectore pacta prius

Fœdera, quæ possent exin monumenta subesse,

Improba, quem cupio si vetor esse toro?

Non præjudicium, quamvis te ducat inepte,

Naturæ cunctas obstruet usque vias.

Frustra desudas aditus circumdare spinis,

Ipsa per instratas carpet abacta viam.

Hæc tua proditio mentis non ducet amantem

Vindictam versus, cum cito damna lues.

Te memorem cupio quorum nutritus ignum;

Angulus omnis adhuc te monet esse ream,

Testis enim juramenti qui testis amorum.

Hic candore novo qualis Ibera bidens;

Hic rosa visa mihi Boreæ tutata rigore,

Dum pandit vestis munera cuncta suæ.

Illic civerunt nîsus suspiria primos,

Blanditusque pudor basia carpsit iens.

Hoc in scimpodio pugnæ raptusque vicissim

Cultibus effrenos nos habuere novis.

Hæc, reor, invite menti quæcumque recurrent;

Illis quinetiam vim dabit ipsa dies.

Et tibi sic fel erit semper tua quæque voluptas.

Heu quam mox fausti terga dedere dies!

Præteritis liceat saltem requiescere scenis:

Ah malesane nimis, nil nisi fletus erit.

Cuncta ruere mihi, risus, raptusque jocique,

Ipsaque spes miseros semper aperta procis.

At tibi si nondum cecidere ignes et amor

Sit locus, ad primas, oro, revertite faces.

254 D E A M O R I B U S

Si bene quid merui, vultus adverte benignos:

Arbiter ecquis erit qui meliore regat

Consilio motus animi, solatia promens?

Tu mihi fassa patris me potuisse frui

Nomine : neu titulo spolier, precor, ultima fando

Ocius o redeas jam comitata jocis,

Et procul abcedant luctus, curæque, minæque.

Flos animi, moveant sollicitudo tuî,

Sollicitudo meî, forsanique tuo qui conditur alvo

Prolis, et hinc fato cætera jure sinas.

P Y R E X I A.

Zoroas, visa Pancharite, dolet quod sit sævioribus acta febris ardentis ignibus, unde sit mors amicæ proxima. Precatio ad Jovem ut decumbenti det vitam resumere. Si non tangitur et Parcæ non nectant amplius fila ipsius vitæ, mortem sibi adeundam esse asserit.

FATA volunt, Atroposque parat se stamen amatæ
 Solvere; tabentem lethifer ardor edit,
 Vasaque desiccat præcordia sævius urens.
 Sic cito nostra Venus victima mortis erit!
 Proh Dii! Mox riguere novo sua spasmate membra,
 Et, venis tactis, certior ipse magis
 Nunc fio versam morbo crudelius intus;
 Et quæ sæpe prius testificata fidem
 Lumina, non pandere notas præsentis amici:
 At stringendo manum qualiter illa prius
 Non suevit, mihimet patefecit vota suprema,
 Flebiliter cassos eliciendo sonos.
 Jupiter omnipotens, Divum mitissime, jamjam
 Exaudi, faveas, quas ego fundo preces,
 Justa precor, nostrisque dehinc te siste cupitis.
 Te duce morbus eat; sic et alumna novæ

Instauret vitæ cursum; miseresce puellæ:

Curaque sit vobis, numina fausta procis!

Crimina quæ meruere reæ vos dicite pœnam.

Parcite, si qua forent, quod pia nuper erat.

Ecquid frugis erit segetem stravisse virentem?

Nunc mala, nunc luctus, oro, videte meos,

Et qui sint nostri angores quantique labores

Neu lateat vobis. Sique nefasta nihil

Asperitas sortis tangat vos, sistite, Parcæ,

Nectere jam vitæ stamina cœpta meæ:

Nam mors est adeunda cito cum munera lucis

Non mihi, sed dominæ, quæ bona nuper erant.

Si pereat, peream vel ego: sic vectet amores

Una ratis nostros velificando Stygi.

Sed vivam mandante Deo, si vivet amanti:

Sic sors æquanimis unâ duobus eat.

Ah miserum quod adhuc solatia nulla supersint,

Dum dubiis cassus nat mihi linter aquis!

LIBITINA.

Ultima Pancharitis verba. Mortis causam tribuit Zoroæ, quem nihilominus semper amat et cujus memor semper erit. Crimen notum fecit matri, unde suæ menti quies. Maxima mæroris causa est quod secum moritura sit proles, et quod descendat sine matris honore. Vexant eam remorsus; sperat tamen condonari à iudicibus. Sit memor illius Zoroas, læta subibit viam. Rogat cineres suos latitent sub cespite agonium, cum inscriptione quam sibi composuit. Moritur.

E mortis strato veniunt ea verba suprema,
 Queis nosces dominæ tristia fata tuæ.
 Dum mihi febris adurentis deferbuit ardor,
 Mente mea volui fidere quæque latent.
 Cum tibi pertingent, forsam jam straverit artus
 Dura meos requies. Flagitiose nimis,
 Te super indoleas, miseræque memor vel amoris
 Abrupti, effusis fletibus ora riga.
 Quæque fuere prius mentem discrimina vitæ
 Transactæ, haud noscam, sic subiere meam,
 Ut tostus sanguis venis incendia volvat,
 Unde cito vitæ stat sua meta meæ.

Attamen, acta malis, vocitat te nuper amica :

Nam, licet ipse reus, sæpe recurris ei
Carior. O crudelis Amor, Pietasque Pudorque,
Quanta simul geritis pectore bella meo !

Lucida dum momenta febris mollita remisit,
Non potui matri quin mea cuncta loquar
Crimina quæ rodunt animum torquentque severe.

Commiserata mali, balsama grata tulit.
Exin *lymphati sensus melioribus orsi*

Ire viis : verum non juvat ista quies ;
Quin focus ipse febris flagrat crudelius intus ;
Nilque valet medicæ quodlibet artis opus.

Increpat et miseram pignus me nuper amorum.

Quæ prius addideram sponte tacebo mea.

Culpa fuit matris minime servasse puellam,
Reddere felicem quam potuisset Hymen.

Sed magis opprobrium meme quod vexat acerbe,
Illud erit prolem porro necasse prius

Quam spiraret : eam motu jam sentio probrum
Carpere ; sicque dies nectere velle sibi.

Sors deslenda magis ! pereo sine matris honore.

Siccine verba mihi nunc rata vatis erunt !

Me circumvolitant umbræ lethumque minantur,
Eque domo supera strix odiosa canit.

Tisiphone, juxta thalamum crinita colubris,
Exululat nigra me rapiendo Stygi.

Sed cum fata velint, peream luitura malorum
Pœnas ; mox Erebi transilitura lacus,

Judicibus sistam promens cum crimine vitam:

Cernere tunc possent quis pudor intus inest;
Et mihi condonent ævi sortisque miserti!

Hæc mihi spes aperit, me moriente, domos
Dulcius infernas; inhiat jam cæca vorago.

Sis memor ipse mei, læta subibo viam;
Tuncque revolvendo casus dic: «Illa peregit,
Finiit et vitam me refovente suam.»

Dein latitent nostri cineres sub cespite agonum,

Et tumulo pateram, si memor atque pius,
Suffundas lactis, supraque ex marmore surgat

Stela cui subsint proxima verba mihi:

Pancharis hic miseranda jacet, cui fata dedere

Uri sinceris ignibus, unde fuit

Curta dies illi: diuturnius illa superstes

Si non delictis ante remorsa foret.

Sed jam verba labant summis hærentia labris,

Torpor Lethæus frigida membra tenet.

En vigor omnis abest, veniunt luctamina mortis;

Jamjam deficio nunc, et... amice, vale.

ULULATUS.

Gemitus Zoroæ de amissa amica, exclamationes. Mærentis vota. Abrumpet fatum. Quam à scopo erraverit in cienda amicitia cum Pancharite! Quæ spes, et quam descendit ab illis! Remorsus amicæ omnia verterunt nihilo. Apostrophe ad eam. Fletus inanes; se vertit ad loca prioris felicitatis. Quam distant ab illis quæ prius! dira lues flavit ubique. Nil opis afferre queunt carmina. Supplicatio ad Venerem ut sinat reliquias amatæ quiescere in Idaliis lucis. Tumulo superpendebit Zoroæ fistula velut monimentum doloris, et indicatura morte Pancharitis cessandos esse omnes modos.

OCCIDIMUS miseri! periere quot ante juvabant

Deliciæ! occidimus! nunc fera fata manent!

Siccine dimidio vitæ finire labores

Concessum! Clausit lumina blanda sopor

Lethæus, nec ei licuit præstare suprema

Munera! Convulsis artubus ipsa rigens

Tentabat duros ictus propellere mortis:

Omnia sed miseræ cassa fuere, perit.

Ah nunc viventi tellus hæc ima dehiscat,

Vel Pater omnipotens fulmine pandat iter

Ad sedes imas Erebi rîpasque tremendas,
 Cum jam tollatur quod mihi vita fuit.
 Stipite qualis hians viridi contagia passa
 Aspera phlox Boreæ nutat et inde cadit,
 Cui Cytherea dedit melioribus esse regendam
 Auspiciis, simili funere virgo labat.
 Nec meminere precis nostræ sic numina cœli,
 Nempe lacus Stygios sic simul ire queam!
 Ergone jamque dehinc mihimet rota versa malorum
 Incipiet series volvere quasque suas,
 Nec magis exstimuler præceps abrumpere fatum!
 Ah sibi quos primus blandius ignis alit,
 Quot clades ducunt! Veneri libando putabam
 Ordiri vitæ tempora fausta meæ.
 Ignibus actus iis, primo mea jure fovebam
 Gaudia, sic propriis invigilando bonis,
 Pauca ferens utrum Cytherea bearet amicam.
 O scelus! hinc pœnas ocius ipse lui.
 Arsi, sic arsi qualis malesanus amator,
 Telaque procudi queis premor ipse mihi.
 Me quoque deperiit: verum brevis aura secundis
 Quam flavit velis! Foverat illa meam
 Spes mentem, miseri, quid non speramus amando!
 Sensim provecto pignore amoris, ubi
 Se daret hinc optata meis occasio votis,
 Tunc matrem precibus flectere posse meis,
 Fando scelus genibusque volutum vincere dictis;
 Sic Junone meis auspice forte bonis

Reddere perfacilem, tædis hymenique favere,
Demere sic nupto quod mihi crimen erat.
Hæc Stygiis immersa vadis oblivia pascent,
Nec datur unde dehinc illa redire queant.
Talia fingebam; sed erant ludibria ventis,
Votaque Memnoniis mox abihere plagis,
Irritaque in tacita quotquot mihi mente serebam
Vertere immerito. Pancharis ecce citis
Vexatur stimulis; *ultrix furit intus Erinny;*
Æstuat hinc sanguis moxque timore coit;
Et nimium præjudiciis data respuit omnem
Spem, quæ jure metum jam potuisset ei
Solvere: se patitur duci nimis omine lævo,
Et, vale dicendo sic resoluta cadit.
O Dea! fulsistine mihi ceu fulgur ab axe,
Conficiesque procum non reditura dein.
Me miserum! citius fontes recludite vestros,
Lumina; jam lacrymæ fluminis instar eant.
Væ mihi! quod vel adhuc fletus volvuntur inanes,
Et nullius erunt carmina nuper opis.
Quæ, Musæ, tenere moræ cum stamina solvit
Mors sociæ? vobis siccine tuta fuit?
Nunc ubi congeries doctrinæ? quo vel acumen
Ingenii? vocis quo sibi dulce melos?
O loca quæque prius peramata et fausta subinde,
Quæ toties estis testificata faces,
Queis etiam gemitus blandis ivere susurris,
Vos eritis posthac conscia cuncta mei

Angoris. Quanto vosmet distatis ab illis
 Quæ prius! Ille vagis utpote mæstus aquis
 Decurrit rivus tingi quo membra solebant
 Sole sub æstivo; marginis aret humus;
 Languent arcellæ frondes quæ dulcius umbris
 Texerunt ignes; garrula acanthis abest,
 Quæ cantu vario nuper plaudebat agoni;
 Flavit dira lues, squallet et omnis honos
 Qui fuerat sedi. Chloris nunc priva sequacis
 Se dedit effugio, ne Libitina trahat.
 Quisque gemit reperitque gemens qui demat acerba;
 Sed quæsitæ mihi non venit inde quies.
 Murmura versa modis intus lugubria condo,
 Quæ sint servitii tot monimenta mei.
 Ast ea nulla queunt lenimina ferre dolori;
 Utilis hinc aliis lacryma fusa nocet.
 Quid mihi non periisse simul, ne deinde perirem?
 Nam si crimen inest, cur mihi suadet amor?
 O Venus, auxiliata procis queis semper inhæsit
 Cura tui cultus, nunc patiaris ei
 Quæ toties aris cecidit prius hostia sacris,
 Idaliis pacis saltubus esse locum,
 Secessuque jugi, myrti florentis ad umbram,
 Sit tumulus; tumulo conspicienda procis
 Qui peragrant lucos, inscriptio marmore sculpta,
 Quam sibi composuit cum subitura specus
 Tariareas, eheu! specimenque sit esse coquenda
 Jura pudicitiae, ne male forsā eant.

Sed velut appendix subsit mox distichon illud,

Ut melior monitus nuper amore datis:

Vosque cavete dehinc rapiat sic ocius Orcus

Quos agit una fides, jungit et unus amor.

Et mea quæ toties nostros cantavit agones,

Nullius hinc usus, tibia muta super

Pendeat ut nostri monumentum triste doloris,

Pancharitisque docens morte silere modos.

E P I C E D I U M.

Elegia de Pancharitis obitu. Incumbit primo Zoroæ solvere munus honoris mortuæ. Meminiscitur diei qua primitus illa sese obtulit ei ipsi. Comparat eam rosæ nascenti. Novæ dotes perstringuntur. Incassum eam revocant ejus suspiria. Apostrophe ad amicam; sit memor sui jurisjurandi. Apostrophe ad Numina cæli. Irrita sunt vota. Justa solvantur, et cineres Cypro occultentur. Exequiæ. Apostrophe ad ruris honores.

FUNDITE vos lacrymas, quicumque Cupidinis arcum
Noveritis : cecidit Pancharis ante diem.

Hoc mihi munus erit primum qui primitus arsi,
Quique prior fuerim quo sibi notus Amor.
Heu mihi ! quam graviter tanti fero pondus honoris,
Quo nunc damna recens asperiora fluant !
Hunc vidi Zephyro mulcente dehiscere florem,
Et simul omne decus pandere suave suum.
Dum Cereri spicas et adorea liba vovebat,
Eximiam speciem progeniemve poli
Credideram, tali sese gravitate ferebat,
Tantaque prodibant quæ comitata suos

Tunc habitus, species, et honos, candorque, pudorque:
Dixisses Heben molliter ire Jovi.

Fundite vos lacrymas, quicumque Cupidinis arcum
Noveritis : cecidit Pancharis ante diem.

Ut rosa , vere novo , foliis pendentibus offert
Cultori sensim quidquid honoris erit,
Paulatimque vides album mutare colorem
In rubeum succi quem calor intus agit
Viribus, haud aliter patefecit virgo lepores:
Sic miraris eam quotquot iere dies
Promere tunc alios, lucemque novam esse decori.
Quam mage virtutum , si meminisse licet!
Quæ sua mellifluæ suavissima gratia linguæ!
Qui numeri, moduli, mollitiesque lyræ!
Quam placidi mores, habitus sibi, quamque sagaci
Pollebat genio! quis rationis apex!

Fundite vos lacrymas, quicumque Cupidinis arcum
Noveritis : cecidit Pancharis ante diem.

Tempora mitificant crudelia fata cuique,
At mihi vulnus alunt firmior hinc et amor.
Heu adeo lapsam revocant suspiria nostra,
Auroram gemitus antevenire solent:
Tædia nostra dies acuit, nox ipsa dolores;
Et suspirantem me stupeat orsa dies.

Panchari, te ploro; plorant te quoque Camœnæ,
 Te Nymphæ, Dryades, teque perinde prius
 Qui coluere parens, sociæ, te quisque colonus;
 Quemque tibi dederam psittacus ipse, tui
 Nominis haud oblitus, adhucque cuique dolores
 Exacuens: adeo nos tua fata premunt!

Fundite vos lacrymas, quicumque Cupidinis arcum
 Noveritis: cecidit Pancharis ante diem.

Si qua fides superest cessis, si semper et insit
 Jurisjurandi mens memor ante dati,
 Ah meminisse proci necnon meminisse juvabit
 Et facis ipsius, tum quoque, quotquot erant,
 Virtutum. O jamjam nostris nimis invida fatis,
 Reddite sublatam, Numina, sorte mihi
 Asperiore. Meis surdas heu vocibus aures
 Præbetis, necnon irrita vota jacent.
 Irrita vota jacent! æterna silentia servant
 Ora prius toties sic bene fata modis!
 Ergo pius solvetur honos solvendaque justa,
 Membraque funereo pallida danda rogo!

Fundite vos lacrymas, quicumque Cupidinis arcum
 Noveritis: cecidit Pancharis ante diem.

Heu cineres servate, noti; donate Lyæo,
 Flebilibusque simul vos iterate sonis;

Suffitosque prius beneolentis thuris odore
Accipiat paucos discolor urna Pari,
Et procul occultate Cypro quo nemo quietem
Turbet eis. Umbras et prope mœsta larix
Surgat suffectura procis quos moverit illuc
Fama sui. Pubes spargat ubique rosas;
Huicce pio Charites operi Musæque sequantur
Obtectæ nimbo, concomitetur Amor
Absque face, et *cujus vulgent suspiria cuique*
Prospera fata mihi nunc abiisse procul.

Fundite vos lacrymas, quicumque Cupidinis arcum
Noveritis : cecidit Pancharis ante diem.

Vos patulæ fagi, fontes frigentibus undis
Manantes, musco grata virente specus,
Quæis bene Titanis, minimeque Cupidinis, æstus
Arcendi, vobis vertite quosque sonos
Flebilis hinc Musæ querulo resonanda dolore;
Plangoresque meos ingeminate procul.
Quid mihi jam natura suo vestitur honore,
Cum perit ipsius quo recreata jubar?
Sic abeunt Veneres secumque trahunt quod Amores
Ducebant lepidi, quod fuit ansa joci.
Hoc grave, vos Zephyri, fatum vulgate per orbem,
Et clament mecum qui caluere procis:

Fundite vos lacrymas, quicumque Cupidinis arcum
Noveritis : cecidit Pancharis ante diem.

I N V O C A T I O.

*Zoroas, impos animi, se vertit ad philosophiam,
ut ab ea accipiat meliora miseriis suis solatia.
Ejus prima institutio et magistri. Decis-
cit à præceptis Platonis et in Epicuream
scholam transit. Quam sibi arrideat nova
doctrina! Unde vitæ solutæ genus antequam
in Pancharitem inciderit. Vale dicit honoribus
et hominum luxui.*

O Sophia, humano generi dimissa propago
Sedibus è superis, fons et origo boni,
Sorte sub adversa pressis solatia promens;
Tu quæ tot mentis subveniando malis
Labentes fulcis, servas instante ruina,
Vel stratos relevas queis documenta placent;
Fulgida fax, homini nondum radiata priusquam
Miserit ipse Deus commiseratus eum;
Tu quæ terrigenas tuto vitæ per acerbos
Ire sinis casus quasque docendo vias,
Ad te nunc redeo rerum discrimine versus:
O mihi subvenias, sic eris ipsa salus.
Ante tuis doctus præceptis primitus, atque
Ductus diŷina voce Platonis, eram

Tunc assecla tibi et fautor virtutis acerbæ,

Hac ætate mea quæ furit omnis amans
Igne novo, quæritque sibi nutrimentum amoris.

Tunc pater Alcimedon, semine jamque datum
Virtutis, juvenum turba me traxit ab omni;

Naviter invigilans ne mea forte ratis
Illidens scopulis, placide dum finderet æquor,

Fracta ruat, Cratæ, qui moderator erat,
Fidit: et adjecere mihi plus artis Athenæ,

Scilicet ut possim noscere quosque sophos,
Atque inter sylvas Academi quærere verum,
Quæsitoque bono jure subinde frui.

Sed quid adhuc mœrens dubia tot mente revolve,
Et magis exacuo quæ nocuere notas?

Nil in amore valent Zenonis et ora Platonis,
Socratis aut Cratæ, Pythagoræve modi.

O Sophia, auspiciis ibam melioribus ante
Dum tibi vivebam semina multa serens
Quæ possent olim fructus proferre mihimet.

Atqui rectori si velut ipsa polo,
Tunc Zephyro purgante viam, fulgentior exit
Pallantis ducens jam sibi pone diem,
Non ita sic vitæ nitidis lucebat horizon

Indiciis. Eheu quam prius omen erat
Tunc bene deductum! Nascente cupidine flagrans,
Neglexi sensim quæ mihi nulla dabat
Pabula doctrinam, fallaxque Epicurus alumnum
Me duxit sibimet mancipiumque dein.

Quam mitis doctrina sophi! quam mollia secum
 Delicia addebat culta perinde meo

More! mihi quanto læti jam surgere soles
 Incœpere dehinc! Quo tua, dive Plato,
 Semina jacta bono nuperque feracia agello?

Ex animo citius tunc cecidere meo
 Quique tui monitus; sprevi magis, imo recordor,
 Doctrinam, siquidem jam mihi stabat obex.
 In me cæca libido ruit, nullusque remissum
 Delectus tenuit, dum procul actus eram.

Et ruit ipsa magis citius minitando ruinam,
 Quo prius exstiteram maximus osor ei.

Fallaces habui sinceros sæpius ignes;
 Idcirco Veneris non caluere meis
 Thuribus ipsa piis Amathunte altaria, mensque
 Plena voluptatum cætera spreuit iners;

Ridebamque faces etiam quas blandus alebat
 Tunc Amor, illudens scommate quosque meo.

O infida nimis vacuæ præstigia mentis
 Ad se quam tacite fœda libido trahit!
 Denique Pancharitem vidi, quæ sola removit
 Affectus pravos me sibi nuper habens.

Tunc novi quid Amor, quantisque premebat acute
 Cuspidibus; nostra tunc prece mota Venus.

Sed quos credideram minime constantius ire,
 Ignēs duxerunt heu alimenta magis.

Arsi sic demens ut iis non amplius objex
 Ullus, tantus erat fomes et intus inest

Nunc etiam, quamvis cæco descensa sub Orco.

O Sophia, ante animo gratior esca meo,
Protinus ipsa malis sanantia balsama funde;

Tu quæ tam radians ore Platonis eras
Ante mihi, faveas citius, dimitte morandi
Causas, atque cibum suffice blanda foco.

Vos hominum luxus vel opes et stemmata quæque,
Non erit hinc vobis quæ fuit ante, fides.

Ecquid enim misero proferre potestis amanti,
Cui jam cum domina cuncta ruere sua?

Pancharis heu mihimet rapitur : nunc docta Platonis
Dogmata ni prosint, proxima finis erit.

S U P R E M A.

Nil prosunt Zoroæ philosophiæ solatia. Apostrophe ad pulchriores ruris honores, ut attendant ad ultima ejus verba. Felix esse nequit ni adeat infera regna. Supplicat Cupidinem ut ei ipsi faciliorem paret viam. Credit audire vocem Pancharitis. Eam alloquitur. Deprehendit larvam esse. Apostrophe ad dominæ socias, ad sophos. Ibit quo descensa est, et rursus cum ea societatem inibit; iterum erit sub ejus ditione datus.

SICCINE cassa mihi sophiæ solatia divæ,
 Irritaque eximii dicta Platonis erunt!
 O fons illimis, rivum geniture loquacem,
 Quo toties artus nuper amica suos
 Proluit, argenti quærens depellere lympa
 Ardores nimios queis caluere dies
 Æstivi; lacrymosa salix, quæ sæpius umbram,
 Flantibus hinc Zephyris frigora grata; dabas
 Dum versabat ei placide ludibria Morpheus:
 O vos quæ divæ dum meminisse datis,
 Heu luctus memoratis item, nunc sedis honores,
 Chloridos o proles candida, veris opes;

Vos quibus invidi, flores, dum sorte secunda
Juris erat vobis fulgidiore frui
Luce sinu gestis : luscinia, cujus amœne
Vox placuit stratis; cespes et ante torus:
O loca cara mihi, toties mirata lepores,
Queis sensus feriit, fovit et almus Amor;
Quas miser effundit lacrymis attendite tandem,
Et quæcumque dabit verba tenete, precor.
Fluxerunt vobis et honos virtusque decusque
Fluxa qua toties hæc valere prius.
Cum semper revocetis eam quæ foverat ignes,
~~Et~~ sitis nostris esca recocta malis,
Felix esse mihi nequeo, nisi regna sinantur
Infera descensu quomodocumque dein
Pandat iter Libitina favens, qua ducar ad illam.
O sors grata nimis qua reviviscet amans!
Tuque voluptatum nuper, pharetrate Cupido,
Heu toties testis, queis premor ipse malis
Auxilium fer, adhuc blandam spem dando labanti,
Qua possim metam tangere jamque meam.
Quæne meos poterunt angores promere voces?
Græcia, jamque ruit quidquid honoris habes.
Nec gemitu votisque tuis tua mota fuere
Numina nec nostris, et moriendo pie
Deslentos linquit cineres mihi ! Quid sit amœna
Vox ea quæ revocat, dum venit acta levi
Nunc Zephyro, fluxas noto modulamine vires?
Quid nostris resonat auribus ista chelys?

Quid melos hoc nitidum cantu alternante vicissim?

Hæc tua sunt certe, sunt ea quæque tuæ
Eheu virtutis tentamina nota prioris.

Dic mihi, sisne proco reddita semper amans?
Sume vices iterumque vagis tua nocte capillis

Retia, queis veniens illaqueanda fides
Vim sibi sponte trahat; modulis o solve potentis
Jam nexus linguæ; da mihi rursus iter

Quo toties errando secus nova gaudia prompsi,
Quoque dolis ibat tunc magis actus Amor.

Subrides, aperisque tuos offersque lacertos,
Molliter angori ferre levamen avens.

Proh Dii! quis sensus deludit amabilis error
Mendaces misero sic fabricando dolos!

Quid fugis, o crudelis, adhuc dum sisto vocanti?
Sed mihi larva monet quæ facienda dehinc.

Te sequor, o conjux: sit enim fas nomine tali
Te vocitare prius quæ data jure mihi.

Vos, sociæ, luctis toties solamen anhelis,
Dicite quæ fuerint verba suprema meæ:

Nam vos scire decet miserum solatia semper
Invenire sibi si miserescat amans.

Sæpe, ferunt, nomen veniebat amantis in ore,
Questibus et nostris miscuit illa suos;

Inde vocans Venerem, cunctis vulgavit amores.
Desinite accentus quo dolitura foret,

Namque, probata prius, gaudet nunc pace serena.
Me super ah potius vertite quæque metus,

Quem nimium cruciant fortuna moræque sequendi.

Vosque, sophi, miseros qui sibi sponte ferunt
Funera damnantes austera voce crepando,

Anne latus vobis punxerit almus Amor?

Ah non, imo quidem vitant infecta sagittæ

Pectora mandragora felleve pasta strigis.

Te, nemus umbriferum, visam, quo nuper amica

Ivit, quinetiam si nece fiat iter.

Tunc pede submolli-jucunda vireta teremus,

Jungemusque simul blandula verba modis;

Sique regant eventa pari nos sorte beatos,

Conventis iterum tunc rediturus Amor.

Nam si pulchra prius qualis Pallantias ipsa

Mane novo quando roscida mille jacit

Solis ab adverso nimbose per astra colores,

Quid non in lætis sedibus hisce magis

Queis nova quisque trahit nitidæ sibi semina lucis?

O fraudes, nictus, furta, minæque breves,

Nequitiae, ira levis, requies, convicia, morsus,

Blanditiisque dein sermo remiste magis,

Basiolisve novis, luctamina cætera amoris,

Rursus ero vestra sub ditione datus.

M O N I T U M.

Zoroæ multum tædet vitæ, quod semper obvertantur ei mærores. Antra adit, ibi quietem nactus; errat passim mentis inops, nec invenit ullum juvamen. Apparet ei subito Naïs una quæ eum alloquitur et consilium dat quo finem habeat languoribus; adeat nempe Leucata, et se præcipitem det in pontum. Assentitur ei. Dona quæ prius Apollini vovet.

AN me quam vacuæ cruciant discrimina vitæ,
 Nunc quod iere mihi gaudia quæque procul!
 Ecquid crediderim tantos fluxisse mihimet
 Ex illo angores quo periere faces?
 Nulla juvant delectamenta, jocique ruere,
 Tumque voluptatis maxima causa meæ
 Ipsius exitio. Phœbo surgente recurrit
 Quæ sensus turbat sollicitudo meos.
 Antra peto sylvasque, mihi velut inde scaterent
 Spes lenocinii quo prius actus eram.
 Mæstus eundo magis, fontes rivosque lacusque
 Prataque lamentis ipse fatigo meis.
 Sed mihi non minuunt fontes rivique lacusque
 Damna, quod his absit sola perinde quies.

Cespitem sub molli fagique virentis ad umbram;

Jam non invenio quæ placuere prius

Otia. Suspiro, suspirat et ipse palumbus,

Lenimusque pari tristia fata sono.

Mentis inops passim, tanquam furialis Erinnyis

Egerit, ex humeris crine fluente feror.

Et nunc antra patent scabris horrentia tophis,

Quæ prius Cebalii marmoris instar erant.

Invenio sylvam nobis quæ sæpe cubile

Obtulit et spissa texerat ante coma;

Fagus ubique refert, cautes quoque, nomen utrumque

Cortice commissum, cuspidè cote datum:

Sed mihi semper abest sedis pulcherrima Nympha,

Arboribusque deest quod fuit omne decus.

Ante mihi pressas spectavi graminis herbas,

Lætæque Pæstanis quæque vireta rosis.

Incubui, tetigique solum quacumque cubarat,

Protinus et lacrymas sorbuit herba meas.

Omnia mœsta silent, natura que conditur atra

Nocte, mihi primæ lucis egenæ suæ.

Sed dum cassa recens ponebam gramine membra,

Ad fontem Triviæ quo foliata dabat

Frigora lotos aratori gratissima fesso,

Exsilit è gelidis humida Nais aquis,

Quæ mihi: "Laudo quidem, dixit, quodcumque dolet

Nam jactura gravis non reparanda dein,

O Zoroe! Quoniamque imo sunt pectore amores,

Ambraciæ regio mox adeunda tibi

Hic scopulus surgit dumosis rupibus asper;
 Vertice stat Phœbi thure colenda procis
 Ara pio, conspecta procul, quæ prospicit æquor:
 Quod prisci actiacum Leucadiumve vocant.
 Terminus hic melior saltu infelicis amoris,
 Hic cito demetur quod tibi causa fuit
 Mœroris. Sed abi Numen venerando priusquam
 Ultima tunc votis meta sit ista tuis:
 Lex ea lata peregrinis. Pete protinus aram,
 Nec pudeat montis dissiluisse iugo."
 Dixerat hæc, imis madidum caput occulit undis,
 Attonitum linguens vocibus ipsa suis.
 "Ibimus, o Naïs, clamo, scopulumque petemus
 Indictum, faveant Numina quæque loci."
 Et tu, Phœbe, modos communi munere habebis
 Et quidquid docuit carminis almus Amor.
 Hi tibi sint semper tituli morientis amantis,
 Cui prius ingenium materiemque dabas.

SOLILOQUIUM.

*Zoroas exponit quæ eum conficiunt misérias,
et resolvit eas abrumpere sponte sua morien-
do. Satis eum nutriverunt spes falsæ. Apo-
strophe ad Platonem. Confidit post mortem
in æquitate sui judicis. Procul abeant curæ,
metus et pavores. Vale dicit elegis. Quomodo
debeant se gerere, indicat illis quos ante
scripsit.*

JURE quidem, nimium variis jactata procellis,
Mens mea jam vitæ pondere pressa labat.
Gaudia fugerunt, vivo nunc orbus in orbe,
Duraque me miserum tædia sola manent.
Alea jacta mihi; peream cito sponte, perosas
Si nectendo moras mors vocitata fugit.
Ah satis ancipitem paverunt nuper inanes
Me spes; et dubium Pancharis ipsa crepat.
Jam pandatur iter propria vi nocte sub atra,
Si nunc non alia Tartara cæca patent.
Dive Plato, quanto menti tua dulcius hocce
Momento redeunt edita verba prius!
O ita? sic moles animati corporis omnis
Non perit, ac homini deinde redire datur
Cuilibet exanimi, nec erunt dilata merenti
Pœnaque vel pretium quæ tulit ipse Sator,

Qui regit æquatis immensum legibus orbem,
 Mercedemque suam cuilibet esse studet!
 Ergo pars melior nostrî dein morte superstes,
 Immunisque situs, surget itura procul
 Sedibus Elysiis fruitum cum fecerit æquus
 Arbitrium iudex: Quid moror ergo viam?
 Accepi vitam veluti munus, nec erit quod
 Ac simul aversor longius ipse traham.
 Multorum jactent contraria dicta sophorum
 Imbelles animo, non malesana regent
 Illorum argumenta virum qui, conscius intus
 Ipse sui sensus, mox ratione legit
 Quæ meliora sibi. Vivendo jactor in orbe
 Nullius frugis cuilibet, absque notis.
 Me lusit fortuna nimis; privatus ab omni
 Subsidio, nec habens quo meliora cadant,
 Nunc tandem teneor tentamina summa subire
 Queis citius vertant prospera fata mihi.
 Mutando exosam sedem, spes nascitur omnis
 Inde boni: quid ego destituisse ferar
 Quod mihi jam superest, miserorum sola voluptas?
 Vos procul hinc omnes qui valere metus;
 Nil erit imperium vestri Phlegethonta meanti,
 Dum stabit nostro pectore primus amor,
 Quo subeunte manent suspiria sola dolenti.
 Ocius ah finis nacta sit ergo meis!
 Vixi, et quidquid erat cursus mihi dulce peregi,
 Nilque dehinc restat quod meminisse velim.

Gaudeo nunc animo felix transire sub umbras,
Judicioque dari quod Rhadamanthus habet.
Vos procul, o tristes elegi, discedite posthæc;
Nuper enim vobis quæ stata pacta cadunt.
Sic nostris madidos lacrymis decet ire seorsim,
Nec loca queis risus, gaudia queisve joci
Regnant visetis. Conjux velut orba marito,
Vos fugietis item quos et amœna prius
Rura dabant lusus urbanave limina luxus:
Vestra sit illa domus quæ lacrymosa tepet.
Ite igitur, requies totiesque levamen acerbis
Rebus, et ad tumultum sistite jamque meæ
Pancharitis, cantus et eam mulcete canore,
Ultima dicendo quæ trahet umbra sibi.

C O R O N I S.

Consilia Naidis exsecutus Zoroas, et ad cacumen Leucadiæ accessus, rupes alloquitur. Numina locorum precatur, seque vertit ad Favonium, Nymphas, Tritones, Deos Deasque omnes ponti, ut sibi ipsi facilem concilient viam. Ultima Cypridi verba. Nomen inscribit rupi, ut posteri sciant cum hic periisse. Se ab alto dat præcipitem mari.

O loca, nunc salvete prius totiesque remensa
 A tot virginibus totque perinde procis;
 Leucatæ rupes, jamjam mea certa voluptas,
 Quæ dabitis dominam visere, spero, meam:
 En ego quidquid erat sortis mihi promptus iniquæ
 Claudere. Prærupti Numina sacra jugi,
 Vos quibus incendit purissima thura priusquam
 Se det præcipitem fluctibus omnis amans;
 Vos, scopuli abrupti, spumans quos unda profundi
 Comminuit subtus; tuque, suprema mei
 Oris verba ferens ubicumque, Favonie, vosque
 Nymphæ, Tritones, Numina vosque freti,
 Quæ toties dextram mersis et amica tulistis
 Auxilia, o tandem jamque favete mihi;
 Et date migranti faciles ad Tartara passus:
 Pancharitem quæro, vos aperite viam.

284 DE AMORIBUS, etc.

Tu vitam largita prius plerumque serenam,

O Venus, accipias ultima verba proci

Qui toties jucunda tibi libamina ad aras

Fudit : fac, quæso, cui periisse datum,

Ut mea amata brevi redeat morientis in ulnis.

Vos quibus heu toties cæsa dedere proci

Nomina, dum sibimet mediis peteretur in undis

Mors, quibus est notus quisquis amore perit,

O rupes, capietis item nostrum, nec erit quod

Posteritas Zoroæ nesciat inde vices.

Omnibus hinc dicetis iis qui sorte fatiscunt,

Advenisse scabris sedibus hisce prius

Heu socium flendo sociam, et periisse sub undis.

Vivere cum nollet perditus absque sua.

En memet citius dejectum : assumite, fluctus;

Tartara sic versus vos aperite viam.

EPILOGIUM.

TALIA Musa recens vulgo celanda profano
Carmina dictabat, puppe secante salum.
Dum male ducta dabam lima polienda severe,
En oculis flavus sistit Apollo meis,
Os humeros habitumque gerens Heliconis alumni.
Ille mihi primo signa subesse Deum
Nulla dedit, ridensque mihi, compellat amice:
« Ecquid agis molles sic ineundo modos?
Anne latent et adhuc quæcumque pericula versas,
Per juga Parnassi dum tibi quæris iter?
Hei mox te fallent aditus orbesque viarum,
Sæpeque nutando dejiciendus eris.
Sta cœptis, potiusve retro vestigia flecte:
Aspera nam comites bella ciere parant.»
Vix ea fatus erat, crocea cum veste refulgens
Evolat in nubem luce probando genus.
Stando Dei monitis, subscriptum mittere flammis.
Aggrediebar opus: sed cito venit Amor.
« Siccine pulvis erit lepidus liber, addit acerbe,
Quo mea panduntur fœdera quæque procis,
Igneque præceleri frangentur jura potentis
Imperii! Juro, non tua cœpta feram.
Nos Amathunte locum dabimus cædendo sigillum,
Ut legat his oris advena quisquis erit;
Et discens ab eo qualis sit nostra potestas,
Dein melius noscat sub ditione regi.»

Talia fando mihi , manibus prædantibus ivit

Furtaque servavit præpetiore fuga.

Nil potui contra : quid enim valuisset inermi

Vis exerta Deo quem cita penna juvat ?

Omnibus hinc indico reum , ne crimina vertant

Dein mihi si prodit me renuente liber.

FINIS.

P A R A T I T L A.

AVANT-PROPOS du libraire,

page v.

Proscenium, *ix.*

Proloquium, *xxij.*

Proasma, *i.*

Iconismus, *3.*

Anathema, *7*

Admissio, *9.*

Theopliania, *12.*

Proœmium, *16.*

Effugium, *19.*

Monologium, *22.*

Revocatio, *29.*

Medela, *32.*

Consilia, *34.*

Reprehensio, *37.*

Tibia, *39.*

Resipiscentia, *41.*

Proseuticon, *44.*

Æstus, *46.*

Procella, *50.*

Confessio, *52.*

Hortatio, *55.*

Vindicta, *57.*

Deditio, *61.*

Epiphonema, *65.*

Mucmosynum, *68.*

Fons, *70.*

Mathesis, *72.*

Eumathia, *76.*

Rusticatio, *79.*

Assensio, *81.*

Bellona, *83.*

Miscellanea, *87.*

Sponsalia, *94*

Somnium, *103.*

Prædium, *106.*

Carptus, *110.*

Promulsis, *115.*

Chytrinda, *118.*

Therapeia, *122.*

Velitatio, *125.*

Postilla, *129.*

Eorstaticon, *132.*

Brabeion, *134.*

Obstaculum, *136.*

Despoliabulum, *138.*

Pervigilium, *141.*

Epinicium, *144.*

Sequela, *147.*

Polychronium, *149.*

Recordatio, *152.*

Delirium, *155.*

Juramentum, *159.*

Prophylacia, *161.*

Imprecatio, *163.*

Migratio, *165.*

Pharmacon, *169.*

P A R A T I T L A.

Soteria, 171.	Lucla, 238.
Phantasma, 173.	Sibylla, 242.
Prophetia, 176.	Anxietas, 245.
Votum, 178.	Perfractio, 249.
Colludium, 180.	Angores, 252.
Vigiliæ, 185.	Pyrexia, 255.
Genethliacon, 190.	Libitina, 257.
Paralipomena, 198.	Ululatus, 260.
Felicitas, 204.	Epicedium, 265.
Occursus, 207.	Invocatio, 269.
Ambulatio, 211.	Suprema, 273.
Epiphania, 222.	Monitum, 277.
Mantissa, 225.	Soliloquium, 280.
Sollicitudo, 232.	Coronis, 283.
Peripetia, 235.	Epilogium, 285.

E R R A T A.

<i>Pag.</i>	3, <i>vers.</i>	1, datus, <i>leg.</i> dabam.
	8,	5, animis, animos.
	23,	18, Virtutis et, <i>leg.</i> Et virtutis.
	26,	21, data, dans.
	37,	2, satus, serens.
	46,	4, nexa, dando.
	59,	3, datæ, dans.
	65,	2, nunc, quæ. — datæ, <i>leg.</i> dedit.
	105,	2, relecta, probando.
	149,	1, quos, quæ.
	173, <i>arg. lin. ultim.</i>	Promitta, <i>leg.</i> promittit.

E T Y P O G R A P H I A P. P L A S S A N.

